Investigând moartea suspectă a unui tânăr indian navajo în pustietatea deşertului, locotenentul Joe Leaphorn se vede nevoit să ia în considerare varianta existenţei unui criminal cu puteri supranaturale. Urmele lăsate de acesta îl poartă pe Leaphorn pe un drum înfricoşător, care şerpuieşte periculos între misticism şi crimă.

Atunci când prezenţa forţelor malefice devine palpabilă, până şi cei mai curajoşi oameni încep să se teamă.

„Un roman care îţi dă fiori... Recomandat cu încredere."

The New Yorker

„Tony Hillerman este un adevărat povestitor, serios şi cu picioarele pe pământ."

Los Angeles Times

„Nu există niciun strop de banalitate în romanele lui Hillerman, pentru că au întotdeauna o intrigă bine construită şi o aură magică, evocatoare."

Entertainment Weekly

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-08-0

CRIME

TONY HILLERMAN

LUPUL DIN UMBRĂ

PRIMUL CAZ AL DETECTIVULUI JOE LEAPHORN

PALADIN BLACK POCKET

TONY HILLERMAN

LUPUL DIN UMBRĂ

Traducere din limba engleză
și note de Ștefan și Cristina Ghidoveanu

PALADIN

Redactori: Ela-Evelina Jianu, Iulia Pomagă
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactori: Cristian Vlad, Mihaela Aramă
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Hillerman, Tony
Lupul din umbră/Tony Hillerman; trad. de Ştefan Ghidoveanu şi Cristina Ghidoveanu. - Bucureşti: Paladin, 2016
ISBN 978-606-8673-08-0

I. Ghidoveanu, Ştefan (trad.)
II. Ghidoveanu, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Tony Hillerman
The Blessing Way
Copyright © 1970 by Anthony G. Hillerman

© Editura Paladin, 2016, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Capitolul 1

Luis Horseman sprijini cu multă atenţie piatra plată de ramura de *piñon*[1], o echilibră cu atenţie, apoi îşi retrase mâna cu prudenţă. Ramura se îndoi, dar rezistă. Horseman se lăsă pe călcâie şi cercetă capcana. Ar fi trebuit să pună ceva mai mult sânge pe creangă, gândi el, dar poate era de-ajuns şi-atât. O aşezase exact cum trebuia, cu rămurica pe marginea potecii şobolanului-cangur[2]. La cea mai mică atingere, piatra o să cadă. Scoase de sub cămaşă o punguţă de piele din care luă o bucată de turcoaz cu o formă ciudată şi o puse pe pământ, în faţa lui. Apoi începu să cânte:

Cerul vorbeşte despre asta.
Singurul Zeu Vorbitor predică asta.
Singură bezna este alături de mine,
Zeul Vorbitor este alături de mine.
Alături de Zeul Vorbitor ucid vânatul mascul.

Cântecul mai avea o parte, dar Horseman nu reuşea să şi-o aducă aminte. Rămase nemişcat, cugetând. Era

---

[1] Varietate de pin pitic din vestul Statelor Unite, cu seminţe comestibile.

[2] Specie de rozător nocturn de vizuină din zonele aride din vestul Statelor Unite, care se deplasează săltând pe picioarele lungi din spate.

ceva despre Zeul Negru, dar nu-i venea în minte ce anume. Zeul Negru n-avea nimic de-a face cu vânatul, dar unchiul lui spusese că trebuie să-l pomenești ca să iasă bine incantația. Își ațintì privirea asupra ursului de turcoaz. Nu-i zicea nimic. Aruncă o privire la ceas. Era aproape șase. Până ajungea la marginea podișului, s-ar fi făcut destul de târziu încât să aprindă un foc mic, și destul de întuneric ca să nu se vadă fumul. Însă acum trebuia să termine cu incantația.

Cornul negru de bica,
Nu contează cine-mi va face rău,
Răul nu mă va atinge.
Cornul negru e un scut tăbăcit din piele de capră.

Horseman rostea incantația șoptit, doar atât de tare cât să fie auzită în mintea animalelor.

Răul pe care Yeii[1] *l-au întors împotriva mea*
Nu mă poate ajunge prin cornul negru,
Prin scutul purtat de bica.
Îmi aduce armonie cu vânatul mascul.
Face vânatul mascul să-mi audă bătaia inimii.
Din patru direcții vin la trap către mine.
Calcă pământul și se întorc cu coastele spre mine.

Și săgeata mea ratează osul când trag.
Moartea vânatului mascul vine către mine.
Sângele vânatului mascul îmi va scălda trupul.
Vânatul mascul se va supune gândurilor mele.

---

[1] Denumire generică pentru spirite, zei, demoni sau monștri în mitologia navajo.

Puse ursul de turcoaz la loc, în săculeţul cu leacuri şi se ridică anevoios în picioare. Era destul de sigur că nu nimerise cântecul potrivit. E un cântec pentru cerbi, se gândi el. Să faci cerbul să iasă acolo unde-l poţi împuşca. Dar poate c-o să audă şi şobolanii-cangur. Se uită cu atenţie peste platou, cercetând mai întâi zona cea mai apropiată, privind apoi ceva mai departe şi, în cele din urmă, spre pantele întinse şi verzi ale munţilor Lukachukai, care se înălţau către răsărit. Ieşi de la adăpostul ienupărului pitic şi porni repede spre nord-vest, mişcându-se fără zgomot şi rămânând, pe cât posibil, pe albia *arroyo*-urilor[1]. Mergea cu atenţie, în tăcere. Brusc, se opri. Văzuse cu coada ochiului o mişcare pe fundul văii Kam Bimghi. Mult mai jos faţă de unde se afla, la vreo douăzeci de kilometri spre vest, un nor de praf apăruse brusc deasupra rocilor roşii decolorate de vânt. Ar fi putut fi doar un vârtej stârnit de Băieţii de Cremene care fac farse Copiilor Vântului. Dar acum nu bătea vântul. Liniştea după-amiezii târzii se aşternuse peste pustiul erodat de la picioarele lui.

Trebuie să fi fost o camionetă, se gândi Horseman, şi sentimentul de groază reveni. Ieşi cu prudenţă din albia ascunsă în spatele unui pâlc de arbori *piñon* şi rămase nemişcat, cercetând peisajul de dedesubt. Departe către vest, Purtătorul Soarelui se mutase mai jos pe cer şi contura cu alb strălucitor un nor de furtună, undeva peste Hoskininie Mesa. Platoul pe care stătea Horseman se afla în umbra lui, dar lumina piezişă a soarelui încă strălucea pe întinderea văii Kam Bimghi. Acum nu se mai vedea nici o urmă de praf pe lângă stâncile roşii, iar

[1] *Arroyo* - pârâu (lb. spaniolă în original.)

Horseman se întrebă dacă nu-l înșelaseră cumva ochii. Dintr-odată îl văzu din nou. Un norișor de praf traversa încet fundul văii. O camionetă, presupuse Horseman, sau altă mașină. Era pe drumul care traversa stâncile alunecoase și se ramifica spre Mlaștina Calului și spre canionul Multe Ruine, și mai nou spre măgura Țărușii Înalți, unde se afla stația radar. Trebuia să fie o camionetă sau un jeep. Drumul acela nu era cine știe ce nici măcar pe vreme bună. Horseman se uită cu atenție. Într-un minut, o să-și dea seama. Iar dacă norul de praf se întoarcea spre canionul Multe Ruine, atunci ar trebui să continue către est, peste podiș, și să urce către munții Lukachukai. Desigur, asta ar însemna să facă foamea.

Praful dispăru când mașina coborî într-unul dintre labirinturile de *arroyo*-uri care transformau valea într-o excentrică pătură matlasată creată de eroziune. Apoi apăru și dispăru iar, când drumul coti la vest de Natani Tso, măgura uriașă de lavă cu vârful plat ce domina capătul dinspre nord al văii. Trecură aproape cinci minute până când norul de praf redeveni vizibil.

— Ho! exclamă Horseman și se destinse.

Camioneta o luase către Țărușii Înalți. Erau probabil soldații care supravegheau radarul.

Se îndepărtă de copac, mergând agale. Îi era foame și avea un porc spinos de pârlit, de curățat și de fript, înainte de a-l mânca.

Luis Horseman își alesese cu grijă tabăra. Aici, podișul era traversat de unul dintre sutele de canioane fără nume care se pierdeau în adâncul canionului Multe Ruine. De-a lungul marginii cu baza de gresie erodată, stratul superior de granit crăpase sub propria greutate. Unele blocuri mari de piatră se prăbușiseră pe fundul

canionului, lăsând în urmă goluri de mărimea unor camere. Altele doar se înclinaseră puţin şi alunecaseră. În spatele unuia dintre acestea îşi ascunsese Horseman focul. Era un foc mic, aprins în colţul cel mai îndepărtat al spaţiului împrejmuit de pereţi de piatră. Neavând nimic deasupra care să-i reflecte lumina, ar fi fost vizibil doar pentru cineva care ar fi stat pe marginea stâncilor, uitându-se în jos. Lumina pâlpâitoare arunca pe chipul lui Luis Horseman o nuanţă roşiatică. Avea chipul tânăr, slab şi sensibil, cu ochi mari şi negri şi gura posacă. Fruntea înaltă îi era parţial ascunsă de o bandană de pânză roşie înnodată la spate, şi avea un nas strâmb, subţire. Stătea cu picioarele încrucişate pe movila de nisip adus de vânt în îngrăditură de pe platoul de deasupra. Singurul sunet care se auzea era sfârâitul grăsimii din bucata de carne de porc spinos ţinută deasupra flăcării. Animalul fusese unul tânăr şi mic, aşa că Horseman mâncă aproape două treimi din el. Presără nisip peste foc şi puse pe tăciuni ce mai rămăsese din carne, ca s-o mănânce a doua zi dimineaţă. Apoi se întinse pe spate în întuneric. Luna urma să răsară după miezul nopţii, dar acum erau numai stele. Pentru prima oară după trei zile, Luis Horseman se simţea în siguranţă. Relaxându-se, o oboseală dureroasă puse stăpânire pe el. Avea să doarmă peste puţin timp, dar mai întâi trebuia să se gândească.

Mâine, dacă va putea, va construi o saună ca să facă baie. Şi-ar trebui să găsească în vreun fel sau altul şi-un Cântăreţ, când va fi în siguranţă, să-i ceară să ţină o Cale a Binecuvântării pentru el. Dar asta trebuia să mai aştepte. O baie cu aburi avea să fie de ajuns, pentru moment. O să dureze mult să o construiască, dar mâine o să aibă timp. Păstrase ce mai rămăsese din porcul spinos şi

urma să aibă și șobolanii-cangur. Era sigur de asta. Pusese douăsprezece sau treisprezece capcane, folosind drept momeală sânge și grăsime de porc spinos, și credea că incantația fusese aproape corectă. Nu tocmai, dar probabil destul de apropiată. Nu se gândea mai departe de ziua de mâine. Nu acum. Până mâine, ei vor fi aflat probabil că nu se întorsese în teritoriul Tsay-Begi, la clanul rudelor lui prin alianță, și aveau să-l caute aici.

Horseman simți din nou groaza, și-și dori dintr-odată să fi avut ghetele și ceva în care să țină apă. Era drum lung până jos în canion, la izvor. Aveau să cerceteze toate locurile unde exista apă și, chiar dacă își acoperea urmele, tot ar fi rămas un semn: iarba călcată în picioare. O să poată păstra puțină apă în stomacul porcului spinos, destulă pentru o zi. Avea să-l folosească până când reușea să găsească altceva sau să omoare ceva mai mare. Dar ghete nu avea de unde să ia. Îl dureau picioarele după o zi întreagă de mers în pantofi de oraș, iar aceștia n-aveau să reziste dacă va trebui să parcurgă o distanță mare.

Horseman deveni conștient de un sunet, mai întâi slab, apoi din ce în ce mai puternic. O camionetă. Nu. Două. Deplasându-se cu viteză mică. La mare depărtare către vest. Adierea ușoară a nopții își schimbă puțin direcția și sunetul dispăru. Iar când vântul începu să bată din nou, încetișor, dinspre vest, abia dacă se mai auzeau motoarele. În cele din urmă, nu se mai auzi nimic. Numai țipătul unei păsări de noapte, ieșite la vânătoare pe deasupra podișului, și greierii țârâind jos, la izvor. Trebuie să fi fost în canionul Multe Ruine, se gândi Horseman. Se auzise ca și cum camionetele ar fi mers de-a lungul canionului, îndepărtându-se de el. Dar de ce? Și cine-ar putea fi? Nimeni din clanul lui

n-ar avea ce să caute în canion. Ai lui, Frunțile Roșii, se țineau departe de canion, departe de casele anasazilor[1]. Yeii și Monstrul Încornorat îi mâncaseră pe anasazi cu multă vreme în urmă, înainte de venirea Nimicitorului de Monștri. Dar stafiile Celor Vechi sălășluiau acolo, în hoganurile[2] mari de piatră de la adăpostul stâncilor, iar ai lui păstrau distanța. Era unul dintre motivele pentru care venise aici. Nu prea aproape de casele Dușmanului Mort, dar suficient de aproape ca Polițistul Albastru să nu se gândească să-l caute aici.

Horseman simțea cuțitul din buzunar apăsându-i dureros șoldul. Își mută greutatea, îl scoase, deschise lama lungă și îl așeză pe piept. Curând, luna răsări deasupra platoului, luminând silueta unui tânăr slab care dormea desculț pe o movilă de nisip adunat de vânt.

Horseman ajunse la izvor cu puțin după răsăritul soarelui. Bău însetat din micul bazin de sub piatră, apoi curăță meticulos cu nisip stomacul de porc spinos, îl clăti, înnodă tubul la intestin și-l umplu cu apă. Încăpeau cam două cești. Baia trebuia să mai aștepte. Nu putea risca să construiască aici sauna. Și dacă o construia la adăpostul taberei, nu avea nimic destul de mare cu care să aducă apă pentru turnat pe pietre, după ce le încălzea. Își șterse urmele sârguincios cu un snop de tufa-iepurelui, și merse numai pe pietre în urcuș, la întoarcerea pe marginea canionului.

Patru dintre capcane se declanșaseră, dar găsi șobolani-canguri numai sub două dintre pietre. O alta scoase

---

[1] Nativi amerindieni al căror nume a fost dat de către indienii navajo, și înseamnă „strămoșii dușmanilor".

[2] Locuința tradițională a indienilor navajo.

la iveală un șoarece de pădure, pe care Horseman îl aruncă scârbit, iar cealaltă era goală. Așeză posomorât capcanele la loc. Doi șobolani nu erau suficienți. Se găseau broaște în jurul izvorului, dar puteai ajunge schilod dacă omorai broaște. Trebuia să încerce să caute câini de prerie. Unul adult i-ar ajunge pentru o masă.

Locul în care văzuse colonia de câini de prerie era cam la doi kilometri spre est. Avu nevoie de treizeci de minute ca să străbată distanța, aducându-și aminte de sunetul motoarelor de camion și înaintând cu prudență. Poate că mai căzuse vreuna dintre rachetele alea. Își amintea de prima oară când se întâmplase. Era în anul în care fusese inițiat, iar armata cercetase peste tot. Camioane, jeepuri și elicoptere care zburau de la un capăt la altul al văii trecuseră pe la toate hoganurile și anunțaseră că urmau să dea zece mii de dolari oricui ar fi găsit-o. Nimeni n-a reușit. Ulterior, au croit acel drum până la Țărușii Înalți, au construit radarul și, când a căzut următoarea rachetă cu un an în urmă, au găsit-o în două sau trei zile.

Se opri lângă un ienupăr uscat, rupse o creangă strâmbă și începu să cioplească un băț de aruncat. Reușea uneori să nimerească iepuri cu un asemenea băț, dar de obicei nu și câini de prerie. Erau prea prudenți. În timp ce ascuțea bățul, își aținti privirea dincolo de Kam Bimghi. Acum nu se vedea nici o mișcare și asta însemna probabil că nu căzuse nici o rachetă. Ar fi fost mai multă agitație, dacă ar fi fost vorba de așa ceva. În plus, oricum nimeni n-ar fi vânat o rachetă în toiul nopții.

Nu avu nici o ocazie să folosească bățul. Vizuinile coloniei erau îngrămădite dedesubtul unui crâng de *piñon* și una dintre rozătoare îl zări cu mult înainte ca el să ajungă destul de aproape încât să arunce bățul. Se auzi o răbufnire

de strigăte de avertizare, apoi, într-o clipă, câinii dispărură în vizuinile lor.

Horseman băgă bățul în buzunarul lateral și rupse o creangă mai mică dintr-un *piñon*. Îi ascuți un capăt și îl despică pe celălalt. Întors la colonia de câini de prerie, alese o gaură dinspre spre vest. Înfipse bățul în pământ, în fața ei, scoase o foiță subțire de mică din punga cu leacuri și o strecură în despicătură. Potrivi cu grijă mica, astfel încât să reflecte în gaură lumina soarelui abia răsărit.

Acum nu mai putea face altceva decât să aștepte. Cu timpul, lumina avea să atragă unul dintre curioșii câini de prerie. Acesta avea să iasă din gaură, orbit de soarele reflectat. Iar el avea să fie destul de aproape ca să folosească bățul. Aruncă o privire în jur, în căutarea unui loc în care să stea. Și atunci îl văzu pe Lupul Navajo.

Nu-l auzise venind. Dar bărbatul stătea la nici cincisprezece metri distanță, privindu-l în tăcere. Era solid, cu blana de lup peste umeri. Labele din față ale lupului atârnau inerte peste pieptul cămășii negre, iar țeasta goală a fiarei era dată pe spate, de pe fruntea bărbatului, cu botul îndreptat în sus.

Lupul se uită la Horseman. Și apoi surâse.

— N-o să spun nimănui, zise Horseman.

Avea vocea stridentă, ridicată aproape până la țipăt. Se întoarse și fugi, fugi înnebunit, de-a lungul albiei secate care pornea de lângă colonia de câini de prerie. În urma lui îl auzi pe Lup râzând.

Capitolul 2

În noaptea aceea, Copiii Vântului traversară rezervația. După calendarul navajo, trecuseră opt zile de la încheierea Anotimpului Când Doarme Tunetul, 25 mai, o noapte cu o seceră târzie a lunii. Vântul împingea un front atmosferic de presiune ridicată, cu centrul deasupra podișului din Nevada, și sculpta tot felul de forme în stratul de zăpadă de pe vârful San Francisco, parte a Muntelui Sacru al Femeii de Cremene Albastră. Mai jos, la aeroportul din Flagstaff, se înregistrau rafale de până la șaizeci de kilometri pe oră de vânt uscat, rece, vântul primăverii din teritoriile înalte.

Pe versantul vestic al munților Lukachukai, Copiii Vântului se tânguiau dincolo de bolovanul unde stătea ghemuit Luis Horseman, cu trupul înnegrit cu cenușă ca să orbească fantomele. Horseman se liniștise acum. Cugetase și ajunsese la o concluzie. Vrăjitorul nu-l urmărise. Bărbatul în piele de câine nu-l cunoștea, n-avea nici un motiv să-l distrugă. Și n-avea nici un alt loc în care să se ascundă. Curând, Billy Nez avea să afle că se ascundea pe acest podiș și avea să-i aducă mâncare, apoi totul urma să fie mai bine. Aici, Polițistul Albastru nu l-ar putea găsi niciodată. Aici trebuia să rămână, în ciuda Lupului Navajo.

Horseman deschise săculeţul cu leacuri şi-i examină conţinutul. Destul polen, dar praf de ristic, care era cea mai bună apărare împotriva Lupilor Navajo, numai cât iei între două degete. Scoase ursul de turcoaz şi-l puse pe genunchi.

— Corn de bica, apără-mă, intonă el. Din singura beznă, apără-mă!

Îşi dori, aşa cum îşi dorise de multe ori acum, că era mai în vârstă, să fi ascultat atunci când unchiul lui îl învăţase cum să le vorbească Oamenilor Sfinţi.

* * *

La o sută şaizeci de kilometri spre sud, la Window Rock, Copiii Vântului şuierau la geamurile Clădirii Legii şi Ordinii, unde Joe Leaphorn se chinuia să rezolve un teanc de dosare cu cazuri neterminate, adunate în ultima săptămână. Dosarul etichetat „Luis Horseman“ era al treilea de jos şi Leaphorn ajunse la el abia pe la ora zece. Îl citi în întregime, se lăsă pe spătarul scaunului, apoi îşi aprinse ultima ţigară din pachet. Ciocăni gânditor cu degetul în marginea biroului. „Ştiu unde-i Horseman. Sunt sigur că ştiu. Dar nu-i nici o grabă. Horseman o să rămână pe loc.“ Ascultă vuietul vântului şi se gândi la vrăjitori şi la Bergen McKee, prietenul lui care se ocupa cu studiul lor. Amintirea îi stârni un zâmbet care se stinse aproape imediat. Bergen însuşi era victima unei vrăjitoare – femeia care se măritase cu el, îl făcuse să sufere şi-l lăsase să se vindece cum putea. Şi, după cât se părea, nu putea.

Îşi aminti de scrisoarea pe care-o primise în săptămâna aceea de la McKee în care vorbea despre întoarcerea în rezervaţie ca să-şi continue cercetările cu privire

la vrăjitorie. Mai primise și înainte asemenea scrisori, dar McKee nu venise. Și n-o s-o facă nici de data asta, Leaphorn era convins. Cu cât amâna mai mult să-și reia vechea viață, cu atât mai greu avea să-i fie să se întoarcă. Și poate că acum e deja prea greu. Gândindu-se la asta, Leaphorn stinse lampa de pe birou și rămase pentru o clipă în întuneric, ascultând vântul.

La Albuquerque, la șase sute cincizeci de kilometri către est, vijelia își făcu apariția pentru scurtă vreme în apartamentul lui Bergen McKee, când, clătinând turnul de transmisie din vârful culmii Sandia, trimise un pâlpâit scurt pe ecranul televizorului la care nu se uita. Oprise sonorul cu o oră în urmă, având de gând să corecteze niște lucrări de examen final. Dar vântul îl neliniștea. Amestecase în schimb niște martini într-un shaker și îl sorbea încet, ca să-i rămână până când, în sfârșit, reușea să adoarmă.

Poate că mâine avea să primească răspunsul la scrisoare, iar Joe Leaphorn o să-i spună dacă era un anotimp bun pentru zvonurile despre vrăjitorie, sau unul prost, sau unul așa și-așa. Și poate că, dacă perspectivele erau bune, avea să plece în rezervație săptămâna următoare. Putea să-și petreacă vara completând studiile de caz de care avea nevoie ca să încheie cartea care nu mai însemna nimic pentru el. Sau poate că n-avea să se ducă.

Deschise radioul și rămase în picioare lângă ușa de sticlă a balconului. Vântul destrămase stratul de nori de deasupra muntelui Sandia, iar conturul întunecat al acestuia se înălța pe fundalul stelelor de la orizontul dinspre răsărit.

Zece etaje mai jos, luminile orașului se întindeau către poalele dealurilor, un lac fosforescent în noaptea nesfârșită. În spatele lui, radioul anunța că mâine avea să fie mai răcoare, iar vântul se va domoli. Apoi se auzi o

chitară şi un tânăr care cânta despre necazuri. Dar, promitea cântăreţul, viaţa merge mai departe.

Şi anii se scurg,
Iar timpul vindecă tot,
Şi curând murim,
Murim în pace.

McKee izbucni în râs, fiindcă versurile parodiau perfect starea lui de spirit. Se întoarse la birou. Era un bărbat solid, cu oase mari şi chip obosit care părea în acelaşi timp puternic, şi stângaci. Adună lucrările necorectate, le trânti în servietă, îşi turnă un ultim pahar de martini din *shaker* şi-l luă în dormitor. Se uită la certificatul înrămat de pe perete. Trebuia şters de praf. McKee lustrui geamul cu batista.

Întrucât, începea proclamaţia, *este universal şi unanim cunoscut de către toţi studenţii la antropologie că Bergen Leroy McKee, licenţiat, masterat, doctor, este de fapt nimeni altul decât NIMICITORUL DE MONŞTRI, cunoscut şi ca Geamănul Erou în mitul navajo al originilor;*

Şi întrucât acest fapt este atestat şi demonstrat de obsesia nesănătoasă şi preocuparea numitului profesor McKee, de aici înainte cunoscut ca NIMICITORUL DE MONŞTRI, de a insista excesiv asupra mai sus-menţionatului mit al originilor în seminariile sale;

Şi întrucât NIMICITORUL DE MONŞTRI este cunoscut ca fiind zămislit prin împreunarea Femeii Schimbătoare cu Soarele;

Şi întrucât mai sus-menţionata uniune sexuală a avut loc fără binefacerile Sfintei Cununii, şi este unanim

cunoscut că a fost un concubinaj clandestin, ilegal, profan și de altminteri nepotrivit;

Ca urmare, să fie cunoscut tuturor oamenilor că mai sus-menționatul NIMICITOR DE MONȘTRI corespunde definiției populare și celei oficiale a cuvântului „bastard", și demonstrează dreptul său la acest titlu în fiecare semestru prin modul în care corectează lucrările de la seminarul său postuniversitar de superstiții primitive.

Proclamația fusese scrisă de mână cu multă osteneală, cu litere gotice, pecetluită cu sigiliul unui notar public și semnată de către toți cei șapte participanți la seminarul lui McKee. O primise cu șase ani în urmă, în anul în care obținuse postul permanent în cadrul departamentului de științe umaniste de la Facultatea de Antropologie a Universității din New Mexico, împreună cu W. W. Hill, Hibben, Ellis și Gonzales, Schwerin, Canfield, Campbell, Bock și Stan Newman, Spuhler și ceilalți. Anul în care se alăturase unei echipe fără egal de la Harvard până la Berkeley. Ultimul an bun. Anul de dinainte de ziua când ajunsese acasă, în acest apartament, și găsise dulapurile Sarei goale și un bilet lăsat de ea pe birou. Paisprezece cuvinte scrise cu cerneală albastră, pe hârtie albastră. Ultimul an de înflăcărare, de entuziasm, de planuri de cercetare care să lege toate superstițiile navajo într-un mod clar, ordonat. Ultimul an de dinaintea trezirii la realitate.

McKee goli paharul de martini, stinse luminile și se întinse în întuneric, ascultând vântul și aducându-și aminte cum se simțise în postura Nimicitorului de Monștri.

Capitolul 3

Bergen McKee se apropie de cutia lui poștală din facultate în dimineața de 26 mai, așa cum o făcea de obicei: cu un fior de nepăsare. Anii de experiență, de primit notificări către corpul profesoral, anunțuri de prelegeri și reclame la cărți, domoliseră această senzație. Uneori, când avea alte lucruri pe cap, McKee deschidea cutia de scrisori fără această mică scânteie de optimism, fără gândul că ziua prezentă ar putea aduce vreo surpriză incredibilă. Dar azi intră plin de speranță în biroul secretarei departamentului, îi spuse bună dimineața doamnei Kreutzer și coti la dreapta ca să ajungă la cutiile poștale. În cazul în care corespondența era la fel de plictisitoare ca de obicei, avea să fie obligat să-și îndrepte imediat gândurile către problema corectării a optzeci și patru de lucrări de la examenele finale până mâine la prânz. Era o perspectivă sumbră.

— V-a găsit domnul profesor Canfield?

Doamna Kreutzer își ținea capul puțin aplecat, uitându-se la el prin jumătatea de sus a ochelarilor cu lentile bifocale.

— Nu, doamnă. Nu l-am văzut pe Jeremy de două sau de trei zile.

Plicul de deasupra era de la *Compendiul de etnologie*. Formularul dinăuntru îl anunța că îi expirase abonamentul.

— Voia să vorbiți cu o femeie, continuă doamna Kreutzer. Cred că tocmai ați ratat-o.

— Bine, zise McKee. Despre ce e vorba?

Al doilea plic conținea un formular șapirografiat de la profesorul Green, care amintea tuturor membrilor corpului profesoral ceea ce știau deja: că notele de pe ultimul semestru trebuiau trecute în catalog până pe 27 mai, la prânz.

— Ceva legat de rezervația navajo, răspunse doamna Kreutzer. Încearcă să dea de cineva care lucrează acolo. Domnul profesor Canfield credea că ați putea să-i sugerați unde să-l caute.

McKee zâmbi. Probabil că doamna Kreutzer ajunsese la concluzia că femeia era disponibilă și la vârsta măritișului și că, în cine știe ce mod misterios, l-ar putea găsi atrăgător pe McKee. Doamna Kreutzer își făcea griji pentru oameni.

Își aduse apoi aminte că se întâlnise cu o femeie care tocmai pleca, în timp ce el intra în clădirea Facultății de Antropologie, o femeie tânără, brunetă, cu ochi negri.

— Era genul meu? întrebă el.

A treia și ultima scrisoare avea o ștampilă din Window Rock, Arizona, cu adresa de retur a Departamentului pentru Lege și Ordine al Consiliului Tribal Navajo. Trebuia să fie de la Joe Leaphorn. McKee o puse în buzunar.

Doamna Kreutzer se uită la el cu reproș, pentru că știa la ce se gândea și nu-i plăcuse tonul. McKee simți un ghimpe de remuşcare.

— Părea drăguță, răspunse doamna Kreutzer. Cred că v-ați dori s-o ajutați.

— O să fac tot ce pot.

— Jeremy mi-a zis că vara asta mergeți cu el în rezervație, adăugă doamna Kreutzer. Cred că o să fie frumos.

— Nu-i tocmai sigur, replică McKee. S-ar putea să trebuiască să țin un curs la un seminar de vară.

— Lăsați pe altcineva să predea în vara asta, îl îndemnă doamna Kreutzer.

Se uită la el pe deasupra ochelarilor.

— Sunteți cam palid în ultima vreme.

McKee știa că nu era deloc palid. Fața i se cojea din cauza arsurilor solare. Dar știa și că doamna Kreutzer spunea asta într-un sens figurat. O auzise cândva dându-i unui student de la masterat același avertisment și, când studentul îl întrebase ce-o fi vrut să spună doamna Kreutzer cu asta, McKee îi explicase că însemna că-și face griji pentru el.

— Ar trebui să le spuneți să se ducă dracului, zise doamna Kreutzer, iar vehemența ei îl surprinse pe McKee la fel de mult ca și limbajul. Toată lumea profită de pe urma dumneavoastră!

— Nu chiar, răspunse McKee. Oricum, nu mă deranjează.

Dar în timp ce mergea pe coridor către biroul lui, descoperi că-l deranjează, măcar puțin. George Everett îi ceruse să-i preia cursurile în vara asta, pentru că Everett primise o ofertă de a se ocupa de niște săpături în Guatemala, iar pe McKee îl enerva cât de sigur fusese Everett că bătrânul Bergen avea să-i facă această favoare. Și, de asemenea, îl deranja să fie mereu obiectul milei doamnei Kreutzer. Încornoratul n-are nevoie să i se amintească de coarnele lui, și nici cel respins, de eșecul lui.

Scoase din buzunar plicul de la Lege și Ordine și îl cercetă, fără să se uite pe fereastra holului, către tencuiala sfărâmată din spatele Capelei Absolvenților, cum făcea de obicei. În schimb, își aminti cum fusese pe vremea

când avea douăzeci și șapte de ani, în căutarea adevărului prin rezervația navajo, încă entuziasmat și inocent, încă optimist, pe când nu știa că trebuie să se maturizeze. Nu prea reușea să retrăiască acel sentiment.

Abia după ce trase jaluzelele, porni aerul condiționat și se așeză pe scaunul de la birou și începu să citească scrisoarea.

Dragă Berg,

Am pus câteva întrebări în legătură cu investigația ta despre cazurile de vrăjitorie și situația pare oarecum promițătoare. Au circulat câteva zvonuri prin teritoriul No Agua Wash, un incident sau două în Lukachukai, la est de Chinle, și câteva tulburări la vestul defileului Colorado, în amonte, către granița cu Utah. Nici una dintre aceste întâmplări nu pare gravă sau neobișnuită, dacă asta este ceea ce te interesează. Bănuiesc că problema din No Agua implică niște conflicte între două grupuri din Clanul Tamarixului cu privire la un teren de pășunat. Chestia din Utah pare să se concentreze asupra unui Cântăreț bătrân cu reputație proastă, iar oamenii noștri de la subagenția din Chinle îmi spun că nu știu încă ce se petrece în zona Lukachukai. Povestea pe care au aflat-o ei (cam la a patra mână) este că există o peșteră cu Lupi Navajo undeva în regiunea acelui canion de pe versantul apusean. Se pare că vrăjitorii vin prin preajma hoganurilor de vară de acolo, maltratând animalele și tot ce mai fac ei de obicei. Și, bineînțeles, poveștile diferă în funcție de surse.

Primele două par să se potrivească cu teoriile formulate în Utilitatea socială și psihoterapeutică a superstițiilor despre Lupul Navajo și despre frenezie, *dar asta ar trebui să știi, din moment ce tu ai scris-o. Nu sunt sigur de*

povestea din Lukachukai. S-ar putea să aibă ceva de-a face cu un individ pe care-l căutăm noi în zonă. Sau poate că e un vrăjitor autentic, care chiar se transformă în vârcolac, şi nu v-ar face asta praf pe voi, oamenii de ştiinţă?

Mai erau două paragrafe, unul despre soţia şi familia lui Leaphorn şi despre un prieten comun din vremea studenţiei la Universitatea de Stat din Arizona, iar celălalt oferindu-i sprijin dacă McKee se hotăra să „se ducă la vânătoare de vrăjitoare în vara asta".

McKee zâmbi. Leaphorn îl ajutase foarte mult la cercetarea iniţială, aranjând să se deschidă pentru el dosarele Departamentului pentru Lege şi Ordine şi punându-l în contact cu soiul de oameni pe care trebuia să-i întâlnească, indieni neatinşi de aculturaţie, care ştiau câte ceva despre vrăjitorie. Regreta că Leaphorn nu se lăsase niciodată complet convins de ideea lui: că superstiţia cu privire la Lup era o simplă operaţiune de tip ţap ispăşitor, oferind unui popor primitiv o supapă necesară pentru vinovăţie, în vremuri de necazuri şi frustrare.

Se rezemă de spătarul scaunului, recitind scrisoarea şi aducându-şi aminte de disputele lor. Leaphorn insista că există un sâmbure de adevăr în mitul navajo al originilor, potrivit căruia unii oameni devin intenţionat nesociabili, se îndepărtează de cumpătarea de aur a naturii, aleg în mod voit nenaturalul şi, prin urmare, calea cea rea în credinţa navajo. McKee îşi amintea cu plăcere de acele seri lungi petrecute la Leaphorn acasă, când acesta devenea adeptul vehement al credinţei navajo, iar Emma, pe atunci tânăra lui mireasă, râdea de amândoi şi le aducea bere. Ar fi fost plăcut să-i revadă, dar scrisoarea nu suna prea promiţător. Avea nevoie de douăsprezece studii de

caz pentru cartea cea nouă, îndeajuns ca să demonstreze toate fațetele teoriei sale.

Jeremy Canfield intră fără să bată la ușă.

— Am o întrebare pentru tine, zise el. Unde găsești, în rezervația navajo, un inginer electrotehnist care-și testează dispozitivele?

Își scoase o pipă din buzunarul de la haină și începu să curețe resturile din scobitură în scrumiera lui McKee.

— Avem un singur indiciu: are o camionetă verde-deschis. Nu știm ce fel de aparatură are, dar cercetările astea trebuie să se desfășoare departe de cablurile de înaltă tensiune, firele telefonice și altele asemănătoare.

— Asta-i de mare ajutor, comentă McKee. Mai rămâne cam nouăzeci la sută din rezervație, nouăzeci la sută din patru mii două sute de kilometri pătrați. Găsește o camionetă verde într-un spațiu mai mare decât toată Noua Anglie!

— E vorba de fiica unui prieten de-al meu. O fată pe nume Ellen Leon, zise Canfield. Încearcă să-l găsească pe individul ăsta de la UCLA.

Canfield era un bărbat foarte scund, ușor adus de spate din cauza unei diformități a coloanei vertebrale, cu un chip rotund și vesel, pe care chelia totală îl făcea și mai rotund.

— Afurisiții ăștia de locuitori de la șes nu știu deloc geografie, continuă Canfield. Ei cred că rezervația e cam cât Central Park...

— De ce-l caută? întrebă McKee.

Canfield păru stânjenit.

— Nu întrebi o femeie așa ceva, Berg. Dacă e ceva romantic la mijloc? Dacă tânjește după trupul lui?

Canfield își aprinse pipa.

— Imaginează-ți că l-a refuzat, el a plecat să-și oblojească inima frântă, iar acum ea s-a răzgândit.

Sau, se gândi McKee, poate că e o proastă, așa ca mine. Poate că a fost părăsită și e prea tânără ca să știe că totul e în zadar.

— Oricum, i-am zis să caute în zona Chuska, sau în Lukachukai, dacă îi plăceau munții, sau în valea Kam Bimghi, dacă-i plăcea deșertul, ori poate sus, la nord de satele hopi[1], și în câteva alte locuri. Am făcut semne pe hartă și i-am arătat unde sunt punctele comerciale de unde e posibil să-și cumpere el proviziile.

— Poate că sunt căsătoriți, presupuse McKee.

Era curios, în mod surprinzător.

— O cheamă Ellen Leon, zise Canfield amabil și cu răbdare. Pe el îl cheamă Jimmie W. Hall, doctor în inginerie. În plus, nu poartă verighetă, de unde deduc că nu sunt căsătoriți.

— Bine, Sherlock, replică McKee. Deduc și eu, din atitudinea ta, că femeia asta are cam un metru șaizeci și opt, e zveltă, cu păr lung și negru și poartă... McKee făcu o pauză ca să se gândească... un soi de costum nostim colorat!

— Deduc din asta că ai văzut-o pe hol, constată Canfield. Oricum, i-am spus că o să stăm cu ochii în patru după tipul ăsta și-o s-o anunțăm unde-o să ne facem tabăra, ca să poată lua legătura cu noi.

Se uită la McKee.

— De unde vrei să-ncepi să-ți vânezi vrăjitoarele?

McKee fu pe cale să pomenească de scrisoarea lui Leaphorn și să-i spună că nu se hotărâse încă dacă să se

---

[1] Trib de indieni americani din grupul *pueblo*.

ducă. Dar se gândi la fata de la intrarea din față a clădirii Facultății de Antropologie. Tânăra i se păruse obosită, dezamăgită și, într-un fel, foarte tristă.

— Nu știu, răspunse McKee. Poate în zona No Agua, sau dincolo, la vestul defileului Colorado, ori pe versantul vestic al munților Lukachukai.

Se gândi o clipă. Proiectul curent al lui Canfield presupunea cercetarea necropolelor anasazilor, locuitorii munților de dinainte de navajo. Nu existau situri cunoscute în zona No Agua și doar câteva în regiunea fluviului Colorado.

— Ce-ar fi să începem în canioanele acelea de coastă din Lukachukai?

— Mi-ar prinde bine, spuse Canfield. Dacă tu găsești pe-acolo câțiva vrăjitori pe care să-i cercetezi, sunt ruine din belșug ca să-mi dea și mie de lucru. În plus, o să-mi iau chitara și-o să-ncerc să te învăț cum să cânți cu acompaniament.

La ușă, Canfield se opri, părând brusc serios.

— Mă bucur că te-ai hotărât să mergi, Bergen. Cred că ai nevoie...

Făcu o pauză, cenzurându-se ca să nu invadeze o zonă de suferință intimă.

— Cred că ar trebui, poate, să cer o garanție că vrăjitorii tăi n-o să-mi vină de hac!

Replica sună puțin neconvingător, nereușind să-i ascundă stânjeneala.

— Lupii mei Navajo, fiind strict psihoterapeutici, sunt garantat inofensivi, răspunse McKee.

Trase un sertar al biroului, scotoci printr-un amestec de agrafe pentru hârtie, oase sculptate, vârfuri de săgeată și cioburi de oale, și extrase o piatră turcoaz de mărimea

unui ou, având forma nedefinită a unei broaşte ghemuite. I-o aruncă lui Canfield.

— Totemul clanului Trestiei, spuse McKee. De la Oamenii Sacri. E bun pentru apărarea contra pulberii de cadavru. Nici un Lup Navajo cu respect de sine n-o să te deranjeze. Îţi garantez!

— O să-l ţin mereu cu mine, răspunse Canfield.

Cuvintele aveau să revină mai târziu în mintea lui McKee, aveau să se întoarcă să-l bântuie.

Capitolul 4

Bergen McKee își petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii pe scaunul de pânză de lângă ușa din față a magazinului care-i aparținea lui Shoemaker. Era o zi cu vânzări slabe, și numai câțiva navajo intraseră. Dar McKee adunase informații despre vrăjitorie de la trei dintre ei și reușise să afle numele a doi navajo care-ar fi putut ști mai multe despre asta. Era, simțea el, un început bun.

Aruncă o privire spre Leaphorn. Joe se rezemase de tejghea, ascultând cu răbdare încă una dintre istorisirile nesfârșite ale bătrânului Shoemaker, iar McKee se simți vinovat. Leaphorn insistase că trebuia să meargă la punctul comercial și că amânase, de fapt, vizita aici, ca să-l ia pe McKee cu el. Dar, cel mai probabil, era doar o scuză convenabilă pentru a-i face prietenului său o favoare.

— E un tânăr pe-acolo pe care vrem să punem mâna, spusese Leaphorn.

Împinsese un dosar peste birou.

— A înjunghiat un mexican în Gallup luna trecută.

Dosarul se referea la cineva pe nume Luis Horseman, în vârstă de douăzeci și doi de ani, fiul lui Annie Horseman din clanul Frunți Roșii, căsătorit cu Lilly Tso din clanul Capre Multe.

Domiciliu: Sabito Wash, patruzeci și trei de kilometri sud de Klagetoh. Dosarul includea trei rapoarte de arestare, pentru tulburarea liniștii publice, pentru vătămare

corporală gravă și pentru conducere sub influența stupefiantelor. Ultima însemnare era despre înjunghierea individului din Gallup și despre o mașină furată și abandonată după atac.

— Ce te face să crezi că ar fi prin ținutul Lukachukai? întrebase McKee. De ce n-ar fi prin Klagetoh, cu soția lui?

— E logic, răspunsese Leaphorn.

Horseman credea probabil că-l omorâse pe mexican și era speriat. Rudele soției lui îl detestau. Horseman știa asta și știa că l-ar denunța, așa că fugise în ținutul clanului mamei sale, unde putea să se ascundă.

— Atunci cum dracu' o să-l găsești? întrebă McKee. Doar pușcașii marini ar putea să-l caute prin canioanele alea.

Leaphorn îi explicase atunci că victima cuțitarului ieșise din starea critică și că, dacă vestea cea bună îi era dusă lui Horseman, avea să se întâmple un lucru din două: fie se va preda singur, ca să înfrunte o acuzație de vătămare corporală, fie, căpătând încredere, va deveni neglijent și se va lăsa văzut în Chinle, la Shoemaker sau în alt punct comercial. Oricum, urma să fie arestat și dosarul, închis.

— Așa că mă duc azi la Shoemaker să răspândesc vestea pe la toate Frunțile Roșii care intră. Unul dintre ei o să fie văr sau nepot de-al lui sau altceva, iar informația o s-ajungă la Horseman. Și, dacă nu vrei o plimbare pe gratis, poți să rămâi aici s-o ajuți pe Emma cu treburile casei.

Iar acum Leaphorn răspândea vestea, vorbind cu bărbatul navajo masiv, cu capul descoperit, care aduna conserve de pe rafturi.

— E destul de slab, spunea Leaphorn, are vreo douăzeci și doi de ani și poartă părul în stilul vechi.

— Nu-l cunosc, răspunse Uriașul Navajo.

Îl cercetă cu atenție pe Leaphorn, apoi se duse spre cuiele de care erau agățate hainele. Încercă o pălărie neagră de fetru. Era cu câteva numere prea mică, dar o lăsă așezată caraghios pe vârful capului, în timp ce alegea altceva.

— Mi-a crescut capul de ultima oară când am cumpărat o pălărie, comentă bărbatul.

Vorbea în engleză, aruncând priviri spre McKee ca să vadă dacă albul aprecia umorul navajo.

— Cred că îmi trebuie numărul șapte și jumătate acum.

— Tunde-te și o să poți purta pălăria veche, îl sfătui Shoemaker.

Uriașul Navajo purta cozi împletite, după moda conservatoare, dar unele foarte scurte. Poate că, se gândi McKee, avusese o tunsoare de alb și o lăsase să crească.

— Un nenorocit mi-a furat-o pe cea veche, spuse bărbatul.

Încercă o altă pălărie.

McKee căscă și se uită afară prin ușa deschisă a prăvăliei. Valuri de arșiță se înălțau din pământul deșertic. Către nord-est, nori de furtună se strângeau pe cer deasupra muntelui Carrizo. Era devreme în acest anotimp pentru furtuni. Mâine va fi miercuri. McKee se hotărî să accepte invitația lui Leaphorn de a petrece încă o zi cu el. Apoi avea să-și ia camioneta și să încerce să găsească hoganul de vară al Bătrânei Pietre-Cenușii. Urma să înceapă cu ea, din moment ce se presupunea că este sursa unuia dintre cele mai interesante zvonuri. Iar până joi, când sosea Canfield, se vor muta în canionul Multe Ruine, să așeze tabăra și să studieze temeinic zona.

Uriașul Navajo găsise o pălărie care i se potrivea, una neagră cu borul lat și calota înaltă, cum cerea moda

elegantă a indienilor navajo din vechea generaţie. Arăta ca un navajo din Tuba City, trase concluzia McKee: cu faţa lungă, oase proeminente, sprâncene groase şi gură mare.

— În regulă, zise bărbatul. Cât îţi datorez?

Uriaşul Navajo scosese din buzunarul de la şold o bandă cu ţinte de argint. O lăsă să-i atârne peste încheietură în timp ce-i întinse bancnotele lui Shoemaker şi aşteptă restul. Discurile de metal bătute cu ciocanul, mai mari decât dolarii de argint, luceau delicat. McKee bănuia că ţintele ar valora cam două sute de dolari la amanet. Se uită la uriaş cu un interes reînnoit. Bărbatul navajo strecură banda de argint peste calota pălăriei.

— Horseman ăsta, spunea Leaphorn, a înjunghiat un mexican în Gallup. S-a îmbătat şi aşa s-a întâmplat totul. Dar nakai-ul[1] n-a murit. Se simte mai bine acum. Vor să vorbească despre asta cu Horseman, la Window Rock.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— E fiul lui Annie Horseman, continuă Leaphorn. Locuia dincolo de Kam Bimghi, pe versantul apusean al munţilor Lukachukai.

Arătă direcţia în stilul navajo, cu o tresărire a buzelor.

Uriaşul Navajo îşi ridicase cutia de cumpărături. O lăsă jos şi îl privi pe Leaphorn o clipă, apoi îşi plimbă gânditor limba peste dinţi.

— Umblă pe versantul apusean? întrebă. Departamentul de Lege şi Ordine ştie unde e?

— Are idee, în mare... răspunse Leaphorn. Dar ar fi mai bine dacă s-ar preda din proprie iniţiativă. Ştii tu... Altfel, ne-am duce noi acolo, să punem mâna pe el. Şi asta ar fi mai rău pentru toată lumea.

---

[1] Cuvântul navajo pentru „mexican".

— Horseman, începu Uriașul Navajo. E...

Leaphorn așteptă restul întrebării.

— Cum ziceai că arată băiatul ăsta?

— Un tip subțirel. Avea pe el blugi și o cămașă roșie. Poartă părul în stilul vechi și-l prinde la spate cu o bandană roșie.

— Nu-l cunosc, replică uriașul. Dar ar fi bine dacă s-ar preda.

Ridică sub braț cutia și porni spre ușă.

— Domnul de aici este profesor la universitate, spuse Leaphorn, arătând către McKee. Caută niște informații pe-aici despre vrăjitori.

Bărbatul navajo îi strânse mâna. Părea amuzat.

— Se zice că e un Lup pe lângă Lukachukai, vorbi McKee. Poate că sunt doar zvonuri.

— Am auzit și eu câte ceva despre asta...

Se uită la McKee și zâmbi.

— Astea-s doar pălăvrăgelile bătrânilor. Se spune că un bărbat de acolo a avut un vis despre Femeia Cu Dinte De Rășină și despre un câine cu trei picioare care intră în hoganul lui. Apoi s-a trezit și a văzut un câine în tufișuri și, când l-a strigat, câinele s-a transformat în om și a aruncat pulbere de cadavru peste el.

Bărbatul navajo râse și-l bătu pe McKee pe umăr.

— Aiureli, zise el. Poate că Lupul e băiatul ăsta pe care-l vânează polițistul.

Se uită la Leaphorn.

— Bănuiesc că o să te duci după băiatul ăla, dacă nu se predă. Pleci să-l prinzi acum?

— Nu cred că o să-l căutăm prea mult deocamdată, răspunse Leaphorn. Cred că o să vină el să ne găsească.

Uriașul Navajo ieși pe ușă.

— Ar face mai bine să vină, rosti înainte de plecare.

* * *

Soarele ajunsese aproape de apus când Leaphorn întoarse camioneta departamentului pe Autostrada Navajo 8 la Stânca Rotundă. La două ore de condus de Window Rock.

— Pentru mine, a fost o zi de lucru destul de bună, comentă McKee. Dar cred că tu ţi-ai pierdut vremea.

— Nu. Am rezolvat ce voiam.

McKee era surprins.

— Tot mai crezi că Horseman s-a întors acolo? Nu l-a văzut nimeni.

Leaphorn surâse.

— Nimeni n-a recunoscut că l-ar fi văzut. N-ar avea nici un motiv să recunoască. Ştiu cum merg lucrurile. Dar bătrânul acela care-a venit la camion...

Leaphorn îşi luă carnetul de notiţe de pe bordul maşinii şi-l deschise.

— Nagani Lum îl chema. Sunt al dracului de sigur că ştia ceva. Ai observat cât de interesat era?

— Lum a fost unul dintre cei care mi-a zis despre un caz de vrăjitorie, îşi aminti McKee. Chestii des întâlnite...

Se născuse un mânz cu două capete. Lum nu-l văzuse, dar îl văzuse o rudă de-a lui. Cumnatul unui unchi, după cum îşi amintea McKee. Şi-apoi băiatul care mâna oi pentru cumnatul unchiului chiar văzuse Lupul Navajo. Crezuse că era un câine care speria oile, dar când trăsese spre el cu pistolul lui de calibru 22 văzuse că se transformase într-un bărbat. Numai că se lăsa întunericul şi nu credea că-l nimerise. Ca de obicei, se gândi McKee, era prea întuneric ca să-l vadă de-a binelea şi, tot ca de obicei, sursa era un băiat.

— Cred că glumețul ăla care-și cumpăra o pălărie nouă știa și el ceva despre Horseman, spuse Leaphorn. Cel care te-a luat peste picior în legătură cu poveștile tale cu vrăjitori...

— El a zis că nu știe.

— A zis și că cineva i-a furat pălăria.

— Ce vrei să spui? întrebă McKee.

— Ai văzut banda aceea de pălărie, cu ținte? De ce-ar fura cineva o pălărie veche de fetru și ar lăsa în urmă tot argintul ăla de calitate?

Trecuseră de Chinle. Leaphorn conducea camioneta albă cu o viteză constantă de o sută zece kilometri pe oră. Autostrada ocolea depresiunea imensă, lipsită de viață, care cobora către văile secate Biz-E-Ahi și Nazlini. Luminată de apusul soarelui, depresiunea era un amalgam fantastic de formațiuni geologice erodate. Albii văd pustietatea și o numesc deșert, se gândi McKee, dar în navajo, cuvântul „deșert“ înseamnă „Valea Frumoasă“.

— Poți să-mi spui de ce-ar minți bărbatul ăla că cineva i-ar fi furat pălăria? întrebă Leaphorn.

Părea foarte nedumerit.

— Sau, dacă nu mințea, cine-ar fura o pălărie veche de fetru și ar lăsa în urmă o bandă cu ținte de argint?

Capitolul 5

Joseph Begay se trezi mai devreme decât de obicei. Rămase nemișcat pentru o clipă, îngăduind lucidității să îl cuprindă, observând mai întâi răcoarea de dinaintea zorilor și apoi faptul că soția lui pusese stăpânire pe cea mai mare parte a păturii pe care o împărțeau. Percepu mirosul ploii, al prafului fin, al salviei ude, al rășinii de *piñon* și al ierbii-bizonului. Apoi, complet treaz, își aduse aminte de ploaia neașteptată din miez de noapte care-i trezise în frunzarul din tufișuri și-i mânase să se adăpostească în hogan. Prin ușa deschisă a hoganului, văzu că spre est orizontul nu se lumina încă în spatele formei semețe a muntelui Taylor, aflat la mai bine de o sută de kilometri distanță, în New Mexico. Stâlpii Cerului era unul dintre cei patru munți sacri ce marcau cele patru colțuri ale Pământului Oamenilor, iar Joseph Begay se gândi, așa cum o făcea în multe dimineți, că alesese bine locul ăsta. Vechiul hogan pe care el și cumnații lui îl construiseră lângă locuința soacrei sale fusese amplasat pe teren jos, lângă apă, înconjurat de dealuri. Lui nu-i plăcuse niciodată locul. Când fiul căruia îi dăduseră numele de Degete-Lungi se sufocase în somn și murise atât de brusc, încât nu avuseseră timp să-l mute afară din hogan ca sufletul să-i poată pleca liber, lui Begay nu-i păruse rău că erau nevoiți să plece

de-acolo. Acoperise chiar el ușa cu scânduri și astupase gura pentru fum pentru ca stafia lui Degete-Lungi să nu le supere pe rudele sale prin alianță, apoi hotărâse imediat că locul acesta de pe mesa avea să fie locul pentru noul hogan.

Și, când îl construise, nu făcuse ușa exact spre est, așa cum spuseseră Cei Vechi că trebuie făcută, ci ușor spre nord-est, pentru ca atunci când se trezea dimineața să vadă Stâlpii Cerului conturați pe linia orizontului și să-și aducă aminte că era un loc al frumuseții, unde Femeia Schimbătoare îi născuse pe Gemenii Eroi. Era un gând bun cu care să te trezești. Și pentru că nu făcuse ușa exact spre est, fusese foarte atent ca, pentru restul construcției, să urmeze cu sfințenie calea navajo. Bătuse un țăruș și folosise o frânghie menită să marcheze cercul, vrând astfel să fie sigur că peretele hoganului avea să fie rotund și de circumferința recomandată. Pusese gura pentru fum exact în locul potrivit și, când tencuise pietrele cu chirpici, presărase un pic de polen de porumb în noroi, apoi intonase cântecul de la Calea Binecuvântării.

Joseph Begay se strecură afară din așternut și își puse pantalonii și cămașa, mișcându-se fără zgomot prin întuneric, atent să nu-i trezească pe soția lui și pe cei doi fii care dormeau în partea cealaltă a hoganului. Le ocoli picioarele, cu grija instinctivă a unui navajo de a nu păși niciodată peste o altă ființă umană, și se aplecă să iasă pe ușă. Ghetele, uitate în frunzarul din tufiș, erau doar puțin umede. Și le puse și apoi încălzi apă pentru o ceașcă de cafea.

Era un bărbat scund, cu fața rotundă, cu pieptul bombat, caracteristic amestecului de sânge navajo și

pueblo[1], dintr-un clan care-şi capturase mirese *pueblo* şi, odată cu ele, genele structurii osoase mai greoaie şi mai scunde ale indienilor keresan. Turnă cafeaua într-o cană şi sorbi din ea, în timp ce mânca o bucată de carne uscată de oaie. Ploaia fusese uşoară, o aversă scurtă, dar oricum era un semn bun.

Ştia că Cei Care Cheamă Norii fuseseră la lucru în rezervaţiile hopi şi zuñi[2] şi că, de-a lungul lui Rio Grande, departe către est, indienii *pueblo* făceau dansurile ploii. Magia acestor locuitori ai *pueblo*-urilor fusese întotdeauna puternică, mai veche decât ritualurile navajo şi mai eficientă. Era puţin cam devreme pentru această primă ploaie, iar Begay ştia că semnele erau promiţătoare.

Îşi termină cafeaua înainte să permită gândurilor să revină la motivele pentru care se trezise devreme. Peste foarte puţin timp urma să-şi vadă fiica, pe care n-o mai văzuse din vara trecută. Avea să meargă cu maşina până la staţia de autobuz de la Ganado, autobuzul avea să sosească, iar el urma să-i pună geamantanele şi cutiile în camionetă şi să se întoarcă la hogan cu ea. Avea să stea cu ei toată vara. Begay amânase intenţionat să se gândească la asta, deoarece calea navajo era calea de mijloc, care evita toate excesele – chiar şi excesul de fericire. Ploaia din miez de noapte, mirosul de pământ şi frumuseţea dimineţii fuseseră de-ajuns. Dar acum Begay se gândea la asta în timp ce pornea camioneta şi intra în viteza a doua pe drumul cu hârtoape, traversând mesa. Şi, în timp ce

---

[1] Comunităţi antice şi moderne de indieni americani din sud-vestul Statelor Unite, care locuiesc în aşezări specifice, cu construcţii multietajate din piatră, chirpici sau alte materiale locale, denumite de asemenea *pueblo*, de la cuvântul spaniol *pueblo* – sat.

[2] Trib de indieni americani din grupul *pueblo*.

conducea, cânta un cântec pe care-l învăţase de la fratele bunicului lui:

Merg de obicei unde cade ploaia,
Umblu sub răsărit,
Eu, fiind Născut din Apă,
Merg de obicei unde cade ploaia.
În zorii zilei merg.

Merg de obicei unde cade ploaia,
Umblu prin porumbul alb.
Umblu printre pânzele fine.
Umblu printre apele liniştite.
Umblu prin polenul auriu.
Merg de obicei unde cade ploaia.

Spre răsărit, orizontul se lumina când Begay micşoră viteza ca să coboare serpentinele de pe panta lungă către autostradă. Coborârea dură aproape cincisprezece minute, iar la poale, ocolind baza podişului, se afla torentul Teastah. Dacă plouase mai tare altundeva pe mesa, s-ar putea să nu reuşească să treacă prin torent cu maşina până când nu se scurgea apa complet. Se opri chiar în momentul în care camioneta se înclina pe panta abruptă, trase frâna de mână şi ieşi din maşină. Farurile, luminând fundul torentului, dezvăluiau doar un firicel subţire de apă pe întinderea nisipoasă. Apa de ploaie care se scursese pe-acolo dispăruse deja în cea mai mare parte.

Abia când se întoarse să urce la loc în camionetă, zări bufniţa. Pasărea de noapte zbură aproape direct spre maşină, făcându-l pe Begay să tresară, trecu prin faţa luminii farurilor şi dispăru brusc în semiîntunericul zorilor, în susul torentului.

Begay se așeză pentru o clipă în spatele roții, simțindu-se tulburat. Bufnița se comportase ciudat, își zise el, și se știa că fantomele iau uneori această formă, atunci când călătoresc prin întuneric. Arăta ca o bufniță de vizuină, dar poate că era un spectru care se întorcea într-un mormânt sau într-un hogan al morții, odată cu venirea dimineții.

Încă se gândea la asta, în timp ce lăsa camioneta să coboare încetișor malul abrupt, accelerând apoi pe albia moale. Și se gândea la bufniță și când camioneta ieși din albie, cu motorul turat în viteza întâi. Dar dispoziția dimineții pusese din nou stăpânire pe el și credea că fusese doar o bufniță de vizuină, zăpăcită de faruri în timp ce se întorcea acasă de la vânătoarea de noapte. Abia trecuse de marginea canionului puțin adânc, chiar după ce revenise pe teren drept și trecuse în viteza a doua, când văzu că se înșelase.

Trupul zăcea chiar lângă drum, iar farurile luminară mai întâi niște tălpi de pantofi. Înainte să frâneze brusc, camioneta ajunse aproape lângă el. Joseph Begay o scoase din viteză și lăsă motorul mergând. Se descheie la cămașă și scoase un săculeț mic de piele, agățat de gât cu o curelușă. Săculețul conținea o bucată de cremene de culoarea antracitului, având o formă nefinisată de urs, și cam treizeci de grame de polen galben. Begay băgă degetul în polen și se frecă pe piept. Intonă:

Oriunde mă duc,
Fie ca eu să am noroc,
Oriunde cei aproape mie se duc,
Fie să aibă noroc.

Spectrul dispăruse, cel puțin pentru moment. Îl văzuse zburând în susul torentului Teastah. Coborî din mașină și rămase în picioare lângă cadavru. Era un tânăr îmbrăcat în blugi, cămașă roșie și cu pantofi de oraș. Zăcea pe spate, cu picioarele puțin depărtate, cu brațul drept aruncat în lături și cel stâng peste piept, cu încheietura și palma întinse, straniu de rigid. Nu se vedea nici un pic de sânge, dar hainele îi erau umede de la ploaie.

În timp ce Begay conducea mașina pe ultimul kilometru din drumul accidentat până la autostradă, mergând mai repede decât ar fi trebuit, se gândi că ar trebui să înștiințeze despre asta Departamentul pentru Lege și Ordine, înainte de a se duce la stația de autobuz. Încercă să nu se gândească la expresia înghețată de pe chipul tânărului, la ochii morți ieșiți din orbite și la buzele crispate într-o groază fără margini.

Capitolul 6

Pe la mijlocul dimineţii, veştile despre Horseman ajunseră la biroul lui Leaphorn. În cele două ore care trecuseră de la micul dejun, McKee căutase prin două dulapuri cu dosare, extrăsese unele marcate cu „Vrăjitorie“ şi le separase pe cele identificate cu „Lup“ de cele etichetate „Nebunie“ şi „Ciumăfaie“. Cazurile legate de ciumăfaie implicau consumatorii de stupefiante, iar cele mai multe incidente de nebunie, McKee ştia bine, se concentrau asupra bolilor psihice. Dacă-i rămânea timp, avea să se uite prin astea mai târziu.

Tocmai însemna incidentele legate de Lup pe o hartă a rezervaţiilor Biroului pentru Afaceri Indiene, codificându-le cu numere şi apoi făcând notiţe cu numele martorilor, când dispecerul de la poliţie se opri în uşă şi-i spuse lui Leaphorn că fusese găsit Luis Horseman.

— Când s-a predat?

— I-au găsit cadavrul, răspunse dispecerul.

Leaphorn îl privi lung, aşteptând mai multe informaţii.

— Căpitanul întreabă dacă poţi să-l iei cu tine pe legist şi să ridici trupul?

— De ce nu însărcinează cu asta subagenţia din Chinle? întrebă Leaphorn. Sunt cu o sută şaizeci de kilometri mai aproape.

— L-au găsit aproape de Ganado. Trebuie să-l iei pe legist de-acolo.

— Ganado?

Lui Leaphorn nu-i venea să creadă.

— Cum a murit? A fost sinucidere?

— Pare să fie moarte naturală, răspunse dispecerul. Prea multă băutură. Dar nu i-au făcut încă autopsia.

— Ganado, repetă Leaphorn. Cum dracu' a ajuns până acolo?

Erau patruzeci și cinci de minute până la Ganado și Leaphorn petrecu cea mai mare parte a timpului arătându-și îngrijorarea față de McKee că s-ar putea să se fi înșelat.

— Felicitări, zise McKee. Ai patruzeci de ani și tocmai ai făcut prima ta greșeală!

— Nu-i asta. Doar că n-are nici o noimă...

Și-apoi, pentru a treia oară, Leaphorn își reexamină argumentele, căutând o hibă. Poliția din Gallup raportase că mașina pe care Horseman o luase după înjunghierea mexicanului fusese văzută ultima oară îndreptându-se către nord, pe autostrada 666, în direcția corectă. Fusese găsită mai târziu, abandonată în apropiere de Greasewood. Locul corect, dacă se întorcea în teritoriul de pe versantul vestic al canionului, al clanului mamei sale. Existau toate motivele pentru a crede că asta ar fi făcut. Horseman era speriat. Teritoriul acela era pustiu și reprezenta visul oricărui fugar care voia să se ascundă. Rudele lui i-ar fi dat de mâncare și și-ar fi ținut gura. Cât despre Shoemaker, Leaphorn era sigur că cel puțin doi dintre cei cu care vorbise acolo știau de Horseman: bătrânul cu povestea despre vrăjitoare și, încă și mai evident, băiatul care intrase mai târziu. Se dovedise

foarte limpede că fusese în mod vizibil ușurat să audă că mexicanul nu murise și se grăbise să pună capăt discuției ca să se ducă să spună cuiva despre asta. Și mai fusese și Uriașul Navajo...

— A părut interesat, continuă Leaphorn. Adu-ți aminte că mi-a cerut să-l descriu pe Horseman. Iar Shoemaker a zis că era nou pe-acolo. De ce ar fi fost interesat, dacă nu l-ar fi văzut?

— Ești obsedat de chestia cu pălăria, observă McKee.

— Bine, zise Leaphorn. Explică tu pălăria!

— Sigur. A scos banda și, în timp ce era scoasă, cineva i-a furat pălăria.

— Când a fost ultima oară când ți-ai scos tu banda de la pălărie?

— Eu nu port ținte de argint la pălărie, zise McKee.

Îl luară de la o stație de benzină Conoco din Ganado pe medicul legist, un bărbat pe nume Rudolph Bitsi. Bitsi le spuse să meargă spre sud.

Soarele dimineții târzii era deja fierbinte când ajunseră la marginea torentului Teastah, iar polițistul navajo care fusese lăsat lângă cadavru se retrăsese la umbra peretelui văii secate. Ieși la lumină, clipind, când se opri camioneta. Părea foarte tânăr și puțin speriat. Leaphorn le spuse că polițistul era Dick Roanhorse, abia ieșit din școala de agenți.

— Ai găsit ceva interesant? întrebă Leaphorn.

— Nu, domnule. Doar sticla asta. Singurele urme sunt cele făcute de camioneta lui Begay. Ploaia a șters orice alte urme.

— Deci corpul e aici dinainte să înceapă ploaia, constată Leaphorn.

Era mai mult o afirmație decât o întrebare, iar polițistul nu făcu decât să dea din cap.

Leaphorn trase pătura de pe cadavru. Se uitară la cel care fusese Luis Horseman.

— Ei bine, zise Bitsi, arată de parc-ar fi suferit vreun soi de criză...

— Așa se pare, încuviință Leaphorn.

Bitsi se lăsă pe vine, examinându-i fața. Legistul era scund, între două vârste, cu tendință de îngrășare, și icni când se aplecă. Adulmecă nasul și buzele lui Horseman.

— Alcool. Doar un iz ușor...

Leaphorn se uita la picioarele lui Horseman. McKee observă că erau drepte și rigide, ca și cum ar fi murit în picioare și ar fi căzut apoi pe spate, ceea ce nu era prea probabil.

Bitsi încă cerceta fața.

— Am mai văzut unul care arăta așa, acum vreo doi sau trei ani. Un ticălos sărit de pe fix îi făcuse o licoare pentru potență din ciumăfaie și-l otrăvise.

Leaphorn se uita la brațul stâng al lui Horseman. Ceasul de la mână mergea, ceea ce însemna că fusese întors în ziua anterioară, probabil cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte. Era un ceas ieftin, în genul celor care costă opt sau zece dolari, cu o brățară de oțel inoxidabil. Leaphorn examină mâna stângă. Brațul stătea peste pieptul lui Horseman cu încheietura și palma întinse, nesprijinite.

— Băutură serioasă, comentă Bitsi, ridicând sticla.

Eticheta era roșie și arăta conținutul ca fiind un whisky amestecat. În sticlă mai rămăsese cam jumătate de deget de lichid auriu.

— Se pare că a cam exagerat, observă Bitsi. S-a înecat. A căzut în timp ce vomita, a leșinat și s-a înecat.

— Așa pare, fu de acord Leaphorn.

— Hai să-l ridicăm, spuse Bitsi.

Se ridică din poziția ghemuită, icnind din nou.

— Nici un fel de urme? îl întrebă Leaphorn pe polițist.

— Doar ale lui Begay. Când a coborât din camionetă și s-a apropiat să se uite la cadavru. Nimic în afară de asta.

Erau urme din belșug acum. Cele mai multe ale lui Roanhorse, bănuia Leaphorn.

— Unde era sticla?

— La vreun metru jumătate distanță de corp, răspunse Roanhorse. Ca și cum ar fi scăpat-o.

— Bine, zise Leaphorn.

Se uită peste terenul neted în care săpase torentul Teastah, o întindere de tufișuri pitice de creozot, presărată din loc în loc cu salvie. Pe muchia malului torentului, la câțiva metri în amonte față de drum, doi ienuperi reușiseră să-și înfigă rădăcinile destul de adânc cât să reziste. Leaphorn se îndreptă brusc către cel mai apropiat tufiș și-l examină. Îi făcu semn lui Roanhorse, iar McKee veni după el.

— Ai smuls tu cumva o creangă de aici?

Roanhorse clătină din cap în semn că nu.

Scoarța era decojită pe partea de jos a trunchiului, în locul de unde fusese ruptă o ramură. Leaphorn puse degetul mare pe stratul de țesut lemnos expus și i-l arătă lui McKee. Era lipicios de la seva proaspătă.

— Ce crezi despre asta?

— Nimic, răspunse McKee. Dar tu?

— Nu știu. Probabil nimic.

Porni înapoi către cadavru, prin tufișul de creozot, căutând. Bitsi, observă McKee, se urcase înapoi în camionetă.

— Uită-te prin preajmă, pe partea cealaltă a drumului, ceru Leaphorn, și vezi dacă reușești să găsești creanga aceea de ienupăr.

Dar o găsi singur. Acele fragile erau murdare și rupte. McKee bănuia că fusese folosită ca mătură, chiar înainte ca Leaphorn să-i spună.

— Ce ingenios, Joe, constată McKee. Ce-ți sugerează?

— Nu știu.

Leaphorn se uita cu atenție la cadavru.

— Observă cum sunt întinse picioarele: drept. Ar fi putut să le împingă așa după ce-a căzut, dar dacă faci asta întins pe pământ, cred că ți s-ar ridica manșetele pantalonilor de pe glezne.

Rămase tăcut, examinând corpul.

— Poate că-i în regulă totuși. S-ar fi putut întâmpla...

Se uită la McKee.

— Totuși încheietura aia nu s-ar fi putut așeza așa din întâmplare!

Se ghemui lângă cadavru, uitându-se în sus.

— Ai încercat vreodată să ridici un om inconștient? E moale. Complet moale. Abia după două-trei ore de la moarte începe să devină rigid.

De aceea am observat brațul, se gândi McKee. Nu arată firesc.

— Crezi că era deja mort când l-a pus cineva aici?

— Poate, răspunse Leaphorn. Și oricine a făcut-o nu știa c-o să plouă, așa că și-a măturat urmele.

— Dar de ce? întrebă McKee.

Se uită în jur. Aici trupul neînsuflețit urma să fie găsit cu siguranță, în timp ce jos, în albie, ar fi putut fi îngropat probabil pentru totdeauna.

— Am întrebări mai bune ca asta, continuă Leaphorn. De exemplu: cum a murit? Putem afla asta. Şi apoi, probabil următoarele vor fi: cine-a făcut-o şi de ce. De ce-ar vrea cineva, oricine, să-l omoare pe bietul nenorocit?

Capitolul 7

Bătrâna Pietre Cenușii se rezemă de stâlpul de cedru care susținea un colț al hoganului dintre tufișuri și trase îndelung din țigara pe care i-o aprinsese McKee. Dădu fumul afară pe nări. În spatele ei, poalele munților Lukachukai sclipeau sub soarele orbitor: tufișuri cenușii de mesquite și creozot, cedri pitici gri-cenușii și cenușiul mai palid al albiilor erodate, iar deasupra, verdele-albastru al pantelor mai înalte, umbrite acum de un mic nor de furtună la început de după-amiază. Până la apusul soarelui, își spuse McKee, norul avea să iște fulgere și perdelele acelea fragile de ploaie care, în felul tipic ținuturilor aride, aveau să se evapore mult deasupra solului. Se întrebă dacă Leaphorn avusese dreptate, dacă Horseman stătuse ascuns în acel ținut de canioane sfărâmate.

Când ochii i se obișnuiră cu lumina mai slabă de sub arbuști, văzu că Bătrâna Pietre Cenușii îi zâmbea.

— Ceea ce fac, spuse ea, este să prindă Lupul și să-l lege de mâini și de picioare. Să nu-i dea nimic să mănânce sau să bea și să nu-l lase să-și dea pantalonii jos pentru nimic în lume, până când nu recunoaște că el e cel care face vrăjile. După ce-o spune, totul e în regulă. Atunci vrăjile se întorc, și omul împotriva căruia le-a făcut se face bine, iar vrăjitorul se îmbolnăvește și moare.

Bătrâna scoase țigara și o ținu între degetul mare și arătător. McKee realiză că toți navajo pe care-i văzuse vreodată fumând, inclusiv copiii, foloseau același mod neobișnuit de a ține țigara.

— Nu cred c-o să-l prindă pe ăsta, continuă ea.

— De ce spui asta?

McKee se bucura că îi reveniseră cunoștințele de limbă navajo. Cu două zile în urmă, ar fi spus doar „de ce?“, printr-un singur sunet gutural monosilabic. Avusese timp doar pentru o după-amiază în laboratorul de lingvistică, ascultând casete, iar pronunția îi fusese stângace la început. Acum era aproape la fel de fluent cum fusese la douăzeci și șapte de ani.

— *Kintahgoo' bil i noolhtah*? rosti el, repetând întrebarea și savurându-i sonoritatea.

— Nu cred că locuiește pe-aici. E un străin.

McKee deveni oarecum interesat. Începuse să-l ia somnul, efect al unei mese neobișnuit de copioase (tocană de miel, plutind în grăsime, porumb fiert, turte de porumb coapte și compot de piersici) și al convingerii, instaurată nu cu multă vreme după ce Canfield îl lăsase la hogan, că femeia nu-i va spune nimic folositor. Sperase că avea să afle ceva despre motivația din spatele zvonurilor despre vrăjitorie, să detecteze ceva despre bolile sau tensiunile din interiorul familiilor, despre invidii sau despre orice alte necazuri care generaseră nevoia pentru un vrăjitor-țap ispășitor. Își făcuse speranțe când Bătrâna Pietre Cenușii se dovedise prietenoasă și-l întâmpinase cu căldură. Pe parcursul dimineții, speranța scăzuse. Dar n-avea ce să mai facă acum decât să-l aștepte pe Canfield să se oprească pe drumul de întoarcere, după ce cumpăra proviziile, ca să-l ia. Dacă erau necazuri serioase în clan, fie naturale, fie umane, bătrâna părea să nu

știe nimic despre ele. Bârfea binedispusă despre treburi mărunte. Nepotul unui unchi prin alianță își părăsise nevasta și se încurcase cu o femeie din clanul Piersicului la Moenkopi. Furase unul dintre caii nevestei. Unul dintre fiii lui Hosteen[1] Tom se dusese la Farmington să se înroleze în Forțele Navale, dar se spunea acum că lucra în mina de cărbune, în apropiere de Four Corners[2]. Se spunea că nu-l primiseră în armată pentru că nu avusese documentele în regulă.

Îi mai dădu o mulțime de informații. Iarna fusese umedă și pășunatul timpuriu mergea destul de bine. Unii dintre nepoți găsiseră slujbe la noua fabrică de cherestea pe care-o deschisese Consiliul Tribal. George Charley văzuse camioane tocmai lângă măgurile Los Gigantes și i se spusese că aparțineau unei companii petroliere și că Hosteen Charley ar face bine să-și mute oile de-acolo, pentru că cei de la companie urmau să detoneze dinamită. Bătrâna Pietre Cenușii credea că era ciudat, iar McKee simțea că nu stăpânea destul de bine limba navajo ca să încerce să explice cum înregistrau echipele de seismografi undele de șoc în căutarea zăcămintelor de petrol.

Până acum, numai două dintre poveștile ei meritau reținute. Pomenise că un bărbat care conducea un camion îl oprise pe soțul surorii ei și-l întrebase despre un drum. McKee îi pusese întrebări despre asta, gândindu-se la inginerul electronist rătăcit al domnișoarei Leon. Era vorba de drumul care ducea în canionul Multe Ruine. Bătrâna Pietre Cenușii spunea că șoferul fusese

---

[1] Nume navajo, destul de comun, care sugerează respect; o traducere aproximativă ar fi „domnul". (N. red.)

[2] Singurul loc din Statele Unite unde se întâlnesc patru state (Utah, Colorado, New Mexico și Arizona) într-un singur punct.

un belacani[1], ca McKee, iar camionul trăgea o mică remorcă cu două roți și semăna cu cele în care se transporta pâine, cu o ușă la spate, ceea ce însemna că ar putea fi o dubă, ca a doctorului Hall. Nu știa ce culoare avea, dar nepotul ei o văzuse parcată în Canionul Pietrei Tainice cu trei sau patru săptămâni în urmă, pe când punea capcane pentru iepuri. Piatra Tainică era torentul care se vărsa în canionul Multe Ruine cam la cincisprezece kilometri jumătate mai sus de gura acestuia, zicea ea.

Apoi bătrâna se întorsese la subiectul decăderii generației tinere și pomenise de un văr de-al nepoților ei care înjunghiase un *nakai* în Gallup, furase o mașină și fugise.

— Am auzit despre asta la Window Rock, comentă McKee. Am auzit că numele lui era Luis Horseman.

Își stăpâni impulsul de a-i spune că Horseman era mort și s-o întrebe dacă vărul nepoților ei venise acasă să se ascundă. Era mai bine s-o lase pe ea să vorbească.

— Așa-l cheamă, încuviință bătrâna.

Scuipă pe pământ.

— S-a purtat întotdeauna ca și cum n-ar avea nici o rudă. Se îmbăta tot timpul și se bătea cu oamenii. Nici mama lui nu era bună de nimic. Și-a abandonat copiii.

Își mai aprinse o țigară.

McKee se întrebă cât de departe se răspândiseră veștile lui Leaphorn.

— L-a omorât pe omul ăla din Gallup?

— Cică s-a făcut bine, răspunse ea. Un polițist a venit la Shoemaker și a zis asta, și a mai zis că ar trebui să se

---

[1] Belacani, adesea întâlnit sub forma *bilagáana*, cuvânt navajo care denumește oamenii cu pielea albă. (N. red.)

ducă să stea de vorbă cu cei de la Lege și Ordine. Ar fi bine dac-ar face asta.

— Cum o să afle?

Bătrâna Pietre Cenușii se uită către Lukachukai.

— Cred că s-a dus cineva acolo și i-a zis. Cred că unul dintre băieții ăia din ceata lui Nez s-a dus să-i spună.

Și asta, se gândi McKee, o să-i dovedească lui Joe Leaphorn că avea dreptate când a zis că Horseman venise acasă să se ascundă. Și o să-l informeze că cineva pe nume Nez l-a văzut pe Horseman în seara de dinainte să moară. Avea acum ocazia să se revanșeze pentru numeroasele favoruri pe care i le făcuse Leaphorn de-a lungul timpului.

Iar acum părea că femeia asta bârfitoare știa mai multe despre întâmplările care implicau vrăjitoria decât fusese dispusă să recunoască. Se gândi la afirmația ei că Lupul ar fi un străin. Cu câteva ore mai devreme, ar fi respins o asemenea idee ca nefondată. Vrăjitorul ar trebui să fie unul din clan, cineva cunoscut ca fiind iritant sau țintă a invidiei. Dar acum era pus în fața unui nou set de fapte. Nu părea să existe, dacă Bătrâna Pietre Cenușii era bine informată, nici una dintre cauzele care produc un vrăjitor-țap ispășitor. Cauza, când ar fi găsit-o, ar fi probabil ceva izolat și în afara tiparului social obișnuit. Se hotărî să dezvolte acest subiect cu multă diplomație.

— Cine dintre navajo zice că Lupul de-acum e un străin? întrebă McKee.

— Am auzit de la soțul meu. A aflat că unul dintre băieții lui Tsosie a găsit locul într-o vale secată în partea aia.

Bătrâna făcu un gest neclar din buze către versanții munților Lukachukai.

— Acolo și-a făcut Lupul tabără. Era o tabără fără apă, deși e un izvor la doar un kilometru și jumătate în susul văii. Dacă ar fi locuit pe-aici, ar fi știut unde e apa.

— Dar de unde-au știut că e tabăra Lupului? întrebă McKee.

— I-au zis soțului meu că urmele de ghete erau aceleași pe care Tsosie Begay le-a găsit prin preajma țarcului de oi, după ce-a venit aici Lupul.

Așa deci, se gândi McKee.

— Băiatul ăsta e din familia lui Charley Tsosie? întrebă el.

— E băiatul lui Charley, răspunse bătrâna. Nu s-a însurat, așa că încă stă cu clanul.

— Și locul familiei Tsosie e cel unde-a venit Lupul?

— Asta se spune. Charley Tsosie a fost unul dintre cei pe care i-a tulburat.

— Știi numele celorlalți? întrebă McKee.

Înainte să mănânce, ea îl asigurase că nu cunoștea pe nimeni care să pretindă că a fost necăjit de un Lup. McKee socotea această mică minciună, acum retrasă cu grație, nu ca pe un indiciu al discreției navajo, ci ca pe o demonstrație în plus a misterului feminității. N-avea nici o teorie în privința motivului pentru care Bătrâna Pietre Cenușii ar fi ascuns mai devreme această informație, nici de ce se hotărâse să i-o încredințeze acum și nici dacă avea să-i spună mai mult. McKee ajunsese cu ani în urmă la concluzia că încâlcelile logicii feminine erau mai presus de înțelegerea lui.

Bătrâna Pietre Cenușii nu părea să fi auzit întrebarea. Se uita de-a lungul pantei către îngrăditura de țăruși, unde doi nepoți tineri puneau o șa pe un cal cam amărât.

— Am auzit la prăvălie că celălalt după care a venit Lupul era un om căruia i se spune Speriat-de-Cal, vorbi McKee. Dar altcineva zicea că nu era adevărat. Iar altcineva credea că e un tip pe nume Shelton Nakai, dar nu știa unde locuiește acum.

— Cine ți-a zis că era Speriat-de-Cal? întrebă bătrâna.

— Nu-mi aduc aminte, răspunse McKee.

Fusese domnul Shoemaker de la punctul comercial. Mai zisese și că Speriat-de-Cal era ginerele Bătrânei Pietre Cenușii.

— Poate că vrăjitorul umbla după Ben Yazzie, rosti tărăgănat femeia. Nu știu unde locuiește acum. De obicei păștea oi tocmai sus, pe pantele înalte de acolo, lângă Mlaștina Calului și canionul Multe Ruine. Acolo-și avea hoganul de vară.

McKee se gândi că părea neliniștită. Credea că știe și de ce. Femeia nu-l voia pe ginerele ei amestecat în nici un fel cu vrăjitoria, așa că îi abătea atenția spre Yazzie.

Avea să-i găsească mai târziu pe Charley Tsosie, pe Ben Yazzie și pe Speriat-de-Cal, dar acum schimbă subiectul. Voia să afle mai mult, dacă Bătrâna Pietre Cenușii voia să-i spună, despre motivul pentru care se credea că acest vrăjitor era un străin.

— Nu știu de ce crede lumea că Lupul de-acum nu locuiește prin preajmă, continuă McKee. Poate și-a făcut tabăra aceea fără apă în valea secată pentru că se gândea că cineva ar putea veni la izvor și nu voia să fie găsit.

— Cineva l-a văzut într-o noapte, spuse bătrâna.

Vorbea foarte rar, cântărind ce să spună și cât de mult.

— Vrăjitorii ies la iveală mai ales când se vede luna, și în noaptea aceea se vedea luna. Omul ăsta s-a trezit noaptea și a auzit un coiot urlând, s-a dus să se uite la

niște miei pe care-i avea închiși în țarc și a văzut vrăjitorul la lumina lunii. Nu era nimeni care să aibă hoganul prin preajmă.

McKee vru să întrebe numele acestui bărbat, dar se răzgândi. Acest „cineva" trebuie să fi fost Speriat-de-Cal, ginerele bătrânei.

— Dar cum a știut omul ăsta că vedea un vrăjitor? întrebă McKee. Poate că era doar cineva care trecea pe-acolo...

McKee se gândi, vreme de o clipă nesfârșită, că Bătrâna Pietre Cenușii o să ignore întrebarea. Îl lăsă să aștepte răspunsul într-o tăcere grea. În spatele hoganului de iarnă, câinii începură să latre și McKee auzi motorul camionetei. Canfield se întorcea de la Shoemaker cu alimentele.

— După câte am auzit, răspunse bătrâna, la fel de rar, vrăjitorul ăsta avea o piele de lup pe spinare. Stătea unde se înțărcau berbecii și-i omora cu un cuțit.

Canfield sosi de la Shoemaker cu alimente de patruzeci și trei de dolari în mașină, o ladă de bere și o scrisoare de la Ellen Leon, cu ștampila poștei din Page, Arizona. Tânăra plănuia să petreacă o zi sau două verificând punctele comerciale de pe lângă creasta Mormonilor și platoul Kaibab din partea de nord-vest a rezervației. Apoi voia să vină joi la Chinle și să se ducă la punctul comercial al lui Shoemaker să afle unde se putea întâlni cu ei. Canfield lăsase un mesaj și o hartă schițată cu creionul, anunțând-o că o să-și stabilească tabăra cam la opt kilometri în susul ramurii principale a canionului Multe Ruine și arătându-i cum să ajungă acolo.

— Toată lumea e mulțumită, comentă Canfield. Tu ți-ai început cercetarea vrăjitorilor din vecinătate și, dacă

avem timp, ne putem uita pe-acolo să vedem dacă reușim să găsim duba aia verde.

Rânji.

— Să sperăm că n-o găsim. O să scoatem chitara mea, îi cântăm serenade și petrecem seri de bacanală sub luna navajo.

— Nu știu încă dacă am rezolvat ceva cu vrăjitoria, replică McKee. Trebuie să găsesc familia asta, Tsosie, și să aflu ce necazuri are, dacă are vreunul. Potrivit bătrânei, Charley își ridică de obicei hoganul de vară la doar câțiva kilometri spre sud de locul unde o să ne instalăm tabăra, așa că ar trebui să fie ușor. Apoi, poate că familia Tsosie îmi va spune unde să-l găsesc pe Speriat-de-Cal. Bătrâna nu vrea să vorbească despre el. Nimeni nu vrea ca familia lui să aibă vreo legătură cu vrăjitoria.

— Ce-ai să faci cu Horseman?

McKee se gândi o clipă.

— Cred că ar trebui să mă duc mâine înapoi la Chinle și să vorbesc cu Leaphorn despre asta, răspunse el.

— Polițistul tău chiar crede că n-a fost moarte naturală?

— Nu cred că e sigur, răspunse McKee. Dar a ghicit că Horseman s-a întors aici să se ascundă.

Canfield conduse încet de-a lungul nisipului bine bătătorit de pe fundul canionului, întorcându-se din când în când către canioanele laterale ca să verifice harta si ca să vadă dacă-și mai amintea unde erau ruinele de pe stânci pe care voia să le cerceteze. Soarele aproape apusese când cei doi pătrunseră în partea de sus a canionului. Aici stâncile se apropiau, înălțându-se în ziduri perpendiculare, aproape netede, înalte de vreo sută douăzeci și doi de metri, către fâșia îngustă de cer de deasupra.

Aici, în acest canal de piatră erodată, întunericul venea devreme. Canfield aprinsese farurile înainte să găsească un loc bun de tabără: o movilă de resturi de piatră care adunase destul pământ cât să susţină un petic de iarbă şi chiar un pâlc de plopi şi sălcii.

Până instalară cortul de lucru al lui Canfield şi pregătiră cina, primele stele apărură deasupra canionului. O pasăre de noapte zbură pe lângă ei, la vânătoare. În susul canionului, un ţipăt strident de bufniţă stârni un şir neclar de ecouri.

—O bufniţă mică, zise Canfield, zâmbindu-i lui McKee. Dacă Leaphorn are dreptate, poate că asta e fantoma lui Horseman bucurându-se de o plimbare nocturnă.

După masă, rămaseră în bezna tăcută, privind lumina lunii abia răsărite reflectându-se pe pereţii canionului. De la o distanţă nedefinită, se auzea un lătrat slab.

— Ce crezi că e? zise McKee. Un coiot, câinele rătăcit al vreunui păstor sau unul dintre vrăjitorii mei, transformat în lup pe timpul nopţii?

Canfield scoase din buzunar broasca turcoaz şi o frecă între degete, chicotind.

— O să zic că e un vrăjitor, răspunse el, pentru că am broasca asta care mă apără de vrăjitori.

De fapt, îşi aduse aminte McKee, piatra nu era o amuletă navajo. Era un totem anasazi al fertilităţii, mult mai vechi, care nu avea nimic de-a face cu vrăjitorii.

Desigur, n-avea de fapt nici o importanţă.

Capitolul 8

McKee părăsi tabăra înaintea zorilor, sună la biroul lui Leaphorn de la benzinăria Gulf de pe autostrada spre Chinle, apoi luă în tihnă micul dejun la restaurantul Bishbito cât timp îl aşteptă pe Leaphorn să parcurgă cei nouăzeci şi şase de kilometri de la Window Rock. Leaphorn sosi când el tocmai îşi termina cea de-a treia ceaşcă de cafea. Îi întinse lui McKee o foaie de hârtie şi se aşeză.

— Aruncă o privire la asta, îi zise. Şi apoi hai să mergem să-l găsim pe băiatul ăla care s-a dus să-l avertizeze pe Horseman.

Hârtia era o copie la indigo a unui raport de autopsie:

SUBIECT: Luis Horseman (nume de războinic necunoscut)

VÂRSTA: 23

ADRESA: 43 de kilometri sud-vest de Klagetoh.

RUDA CEA MAI APROPIATĂ: Soţia, Elsie (Tso) Horseman, clanul Capre Multe.

MOMENTUL DECESULUI: Între 18:00 şi miezul nopţii, 11 iunie (estimat).

CAUZA DECESULUI: Sufocare. Acumulare în cantitate mare de substanţă granulară fină în ţesutul pulmonar, în trahee, gât şi nări.

Erau mai multe informații, rapoarte care dovedeau lipsa de alcool în sânge, lipsa rănilor și loviturilor, și o analiză indicând că „substanța granulară fină" era nisip obișnuit, pe bază de siliciu.

— Medicul care l-a examinat a spus că arată ca și cum ar fi fost prins într-o alunecare de teren. Ca și cum ar fi fost îngropat în nisip.

— Așa crezi?

— Și cineva l-a dezgropat? Și l-a întins acolo, la torentul Teastah, cu sticla de whisky pe care n-a băut-o?

Leaphorn se gândi pentru o clipă la propriile întrebări și apoi continuă:

— Nu știu. Poate. Dar nu avea nici un pic de nisip în manșete, în buzunare sau oriunde în altă parte.

— N-ar avea oricum nici un sens, comentă McKee.

Leaphorn se uita pe fereastră.

— Cred că știu multe despre vrăjitori, zise el. Și *tu* crezi că știi multe despre vrăjitori. Cum omori un vrăjitor?

Întrebarea îl surprinse pe McKee. Cugetă la asta.

— Adică dacă îi sufoci?

— Îți aduci aminte de cazul de la Fruitland? întrebă Leaphorn. Tipul a cărui fiică a murit de tuberculoză? A împușcat patru vrăjitori. Și-a mai fost cântărețul acela bătrân, aproape de Teec Nos Pas, acum vreo doi ani. L-au omorât în bătaie.

— Nu știu nici o metodă specială, răspunse McKee. Se presupune că prin anii '30 erau spânzurați, dar n-avem nici o dovadă și se crede că erau doar zvonuri. De obicei, e totuși o chestie de răbufnire înflăcărată: bătăi, împușcături, înjunghieri. Cam așa ceva. Bănuiești că cineva a crezut că Horseman era vrăjitor?

— Ar avea sens într-un fel, replică Leaphorn. Dar nu știu.

Stătea în continuare cu privirea ațintită pe fereastră.

— De ce să ucizi pe cineva ca Horseman? Încă un suflet amărât care nu prea știe cum să fie navajo și nu reușește să învețe să se poarte nici ca un alb. Bun de nimic...

Lui McKee nu-i veni în minte nimic de spus. Pe fereastră se vedea autostrada, fâșia de asfalt a șoselei Navajo 9, și dincolo de ea, către est, blocul albastru-cenușiu al lanțului muntos Lukachukai. Se întrebă ce zărea Leaphorn acolo.

— Eram responsabil cu subagenția din Shiprock când s-a întâmplat chestia din Fruitland, spuse Leaphorn. A fost cazul meu. Am auzit poveștile alea despre Lupul Navajo și nu le-am dat prea multă atenție, așa că am avut de îngropat cinci cadavre.

— Patru, îl corectă McKee.

— Nu. Au fost cinci.

Leaphorn se întoarse, zâmbind sumbru.

— Nu suntem în Salem, continuă el. Nu recunoaștem vrăjitoria din punct de vedere legal, iar tipul l-a împușcat pe bătrânul Mână-Tremurătoare și pe nevasta lui, pe o învățătoare și pe soțul ei, apoi s-a împușcat. N-a vrut să înfrunte un proces de ucidere din culpă.

— Ce încerci să faci? întrebă McKee. Ai descoperit cum să te învinovățești pentru Horseman?

— Aș fi putut să mă duc să-l caut.

— Dar nu l-ai fi găsit, replică McKee. În plus, Horseman nu era străin. Bătrâna zicea că Lupul e un străin.

— Mda, mormăi Leaphorn. Așa zice ea. Poate că are motive să mintă. Hai să mergem să-l găsim pe băiatul care s-a dus să-l avertizeze pe Horseman...

Se uită la notițe.

— Billy Nez. Să ne ducem să-l găsim pe Billy și să vedem ce știe!

Dar n-au reușit să-l găsească pe Billy Nez.

Au găsit hoganurile familiei lui la răsărit de Chinle, nu departe de Shoemaker, dar nu și pe Billy. Unchiul lui era supărat din cauza asta.

— Băiatul a luat un cal și-a plecat după micul dejun, spuse el. E plecat tot timpul. Pierde vremea pe undeva prin munți, când ar trebui să dea o mână de ajutor.

Avea să se întoarcă în seara asta? Unchiul nu știa. Uneori era plecat zile întregi. Leaphorn stătu puțin de vorbă cu bărbatul, apoi se întoarse la mașină și porni înapoi spre Chinle.

— Am aflat câte ceva, constată Leaphorn. Băiatul știa că Horseman se ascundea undeva sus prin canioanele alea. Dar când s-a dus să-l anunțe că nu omorâse pe nimeni, Horseman nu mai era acolo.

Leaphorn făcu o pauză.

— Sau cel puțin așa a zis băiatul, că dispăruse.

— Nu crezi că e așa?

— Probabil, răspunse Leaphorn. Unchiul lui mi-a mai spus și altceva. Billy Nez e fratele mai mic al lui Horseman.

— Fratele? exclamă McKee. De ce are alt nume?

— Familia s-a despărțit, explică Leaphorn. Billy locuia cu unchiul lui, așa că a folosit numele de Nez în loc de Horseman. Știi cum e cu *dinee*[1]. Singurul nume care contează cu adevărat este numele de războinic pe care-l capeți când ești mic. Iar acesta este un secret al familiei și

---

[1] Numele pe care și-l dau indienii navajo; înseamnă „oameni" în limba navajo.

este folosit numai în ceremonia Căii Binecuvântării care se ține pentru tine sau dacă pui pe cineva să-ți cânte un descântec de vindecare.

Se făcuse ora amiezii când ajunseră la biroul subagenției din Chinle, iar omul pe care voia să-l vadă Leaphorn era în pauza de prânz. Îl găsiră la restaurant, iar Leaphorn îl prezentă ca fiind Sam George Takes. Era un tânăr cu fața rotundă și pieptul bombat, cu uniformă de sergent. McKee comandă pui și cartofi prăjiți, un prânz mai consistent decât își îngăduia de obicei.

— La naiba, știi cum e, Joe, spunea Takes. E vacanța de vară, școala e închisă. Probabil vânează vreo fată și nu spune când se întoarce.

— Așa-i, replică Leaphorn. Asta faci la șaisprezece ani. Te învârți în jurul hoganului vreunei fete. Sau, dacă fratele tău e dat dispărut, poate îl cauți pe fratele tău...

Takes lăsă furculița din mână.

— Nu-l găsește, vine acasă, unchiul lui îl trimite aici, așa cum a zis c-o s-o facă, iar noi aflăm ce știe, și anume probabil nimic, și asta-i tot. De ce-ți faci griji?

— S-ar putea să fie și așa, spuse Leaphorn, dar știi cum circulă veștile în rezervația asta. S-ar putea ca de-acum să știe că fratele lui e mort. Așa că poate face legătura cu zvonurile astea despre vrăjitorie. Apoi adună niște veri și unchi și pleacă să-l caute pe Lup...

Sosi prânzul lui McKee, cu sos de carne turnat peste cartofii prăjiți.

— Bucătarul lui Al și-a dat iar demisia, îi informă Takes. Ticălosul încearcă să gătească de capul lui.

— Problema e de unde să începem căutarea, vorbi Leaphorn. E teritoriul tău, Sam. Tu de unde crezi?

Takes părea mohorât.

— Nemernicul ar putea fi oriunde. Mai știi când îl căutam pe contrabandistul ăla care-și făcuse un alambic, chiar după războiul din Coreea. Nu l-am găsit niciodată.

Părea că gândul încă îl enerva pe Takes.

— Știam că trebuia să fie undeva aproape de apă și că avea măcar un cal ca să aducă cerealele, dar a făcut băutură acolo vreme de patru ani, iar noi n-am găsit niciodată nimic.

— Nez și ai lui n-au nevoie de patru ani ca să găsească un vrăjitor, zise Leaphorn.

Takes izbucni în râs.

— Dacă-ți faci griji pentru asta, să știi că o să țină o Cale a Dușmanului. Asta ar trebui să rezolve problema vrăjitorului.

— Cine face descântecul? întrebă Leaphorn. Cineva din familia Nez?

— Am auzit că Charley Tsosie, răspunse Takes. Doar e rudă cu Nez, face parte din același grup.

McKee era interesat. Bătrâna Pietre Cenușii pomenise de faptul că vrăjitorul îi crease probleme lui Tsosie. Dar ceremonialul de vindecare ținut pentru cei expuși la vrăjitorie, ca să întoarcă răul și să-l îndrepte împotriva Lupului care-l provocase era Calea Înjosirii. Atunci, de ce o Cale a Dușmanului? McKee se gândi la ritual. Rezultase din luptele dintre *dinee* și *ute*[1], și singurele dăți când auzise că fusese folosit era când cineva venea acasă după ce fusese plecat din rezervație, de exemplu soldații lăsați la vatră, cei care fuseseră în contact cu influențe străine, albi, indieni *pueblo* sau mexicani. Își aminti din

[1] Trib de amerindieni din sudul statelor Utah și Colorado.

nou ce spusese bătrâna despre faptul că vrăjitorul ar fi un străin. Leaphorn se uita la el.

— Dacă țin o Cale a Dușmanului, înseamnă că bătrâna a avut dreptate, observă Leaphorn. Ei cred că-i cineva din afară, că nu Horseman era Lupul și că nu de aceea a fost ucis.

— Mă întreb de ce-a fost ucis, se întrebă Takes. De obicei e din cauza vreunei neînțelegeri, sau vreunei încăierări pentru o femeie, sau dacă cineva vorbește de rău pe altcineva.

— Poate-au găsit alambicul ăla de whisky pe care-l căutai, zise McKee.

— N-a mai apărut whisky de contrabandă de ani de zile, replică Takes.

— Dar racheta aia pe care au pierdut-o militarii acum trei-patru ani? întrebă Leaphorn. Mai e valabilă recompensa aceea de zece mii de dolari pentru oricine-o găsește?

— Nu știu, răspunse Takes. Nu cred c-au găsit-o până la urmă.

— O să-i sun pe cei de la Tonepah Range și o să aflu dacă încă mai oferă zece mii de dolari, spuse Leaphorn.

Îi explică lui McKee că rachetele trase de la baza de testare Tonepah din Utah către zona de impact de la Poligonul Experimental White Sands din New Mexico treceau peste întinderea pustie de la est de rezervație.

— Obișnuiau să mai piardă câte una din când în când, dacă a doua treaptă de aprindere nu se declanșa, și apoi se chinuiau s-o găsească, continuă Leaphorn. Dar acum au o stație radar pe măgura Țărușii Înalți și le urmăresc pe tot drumul până la țintă.

— Crezi că e posibil ca Horseman și încă cineva să fi găsit racheta aia veche și să se fi bătut pentru recompensă? întrebă McKee.

Leaphorn ridică din umeri. Îl întrebă pe Bishbito dacă putea folosi telefonul din biroul lui pentru o convorbire interurbană.

McKee își termină masa, mâncând liniștit, simțindu-se în același timp dezamăgit și rușinat de propria dezamăgire. Căzuse încă o dată victimă propriului optimism, așa cum făcea de ani de zile. Avea așteptări mari, atunci când nu era cazul. Sperase la un mister pitoresc în ceea ce Takes și Leaphorn trebuie să fi privit deja ca pe o omucidere oarecare, sordidă, ordinară. Defectul ăsta, știa prea bine, îl costase acești ultimi opt ani de tortură transformată în nefericire și apoi în ceea ce era de-acum o simplă amorțeală. Vedea încă în minte notița, cu cerneală albastră pe hârtie albastră, cu scrisul degajat al Sarei: „Berg, mă întâlnesc diseară cu Scotty în Las Vegas. N-o să contest divortul."

Doar atât, și semnătura ei. Nu era stilul Sarei să adauge explicații inutile, să-i spună că era un bărbat plictisitor, neinteresant, cu o slujbă anostă, fără viitor, și că Scotty era un tip interesant, că se învârtea în lumea palpitantă a banilor, a avioanelor de la firmă și a weekendurilor în Caraibe. Se blestemă singur, așa cum făcea întotdeauna când se gândea la asta, blestemă punctul slab care-l făcea să nu conștientizeze faptul că era neîndemânatic, lipsit de strălucire, mediocru, grotesc de nepotrivit în cercul unor femei zvelte și mondene ca Sara și al unor bărbați nechibzuiți și spirituali ca Scott.

Alungă amintirea și se gândi la Horseman, alt bărbat ratat, întrebându-se de ce-și îngăduise să spere la ceva

neobișnuit în moartea lui. Apoi alungă și acest gând. Horseman nu era treaba lui.

Urma să se întoarcă acum la cercetările sale. Familia lui Charley Tsosie o să fie ocupată, făcând băi rituale de aburi și pregătindu-se pentru ceremonialul de vindecare. Dar mai putea să-l intervieveze pe Ben Yazzie și să-l găsească pe Speriat-de-Cal.

Își frunzări carnețelul. Bătrâna Pietre Cenușii spusese că Ben Yazzie își păștea oile în timpul verii pe platoul din Lukachukai. Voia să se ducă la biroul subagenției și să afle unde-și ridicaseră hoganurile Yazzie și Speriat-de-Cal. Apoi o să-și continue interviurile.

Reciti notițele pe care le adunase la Shoemaker și din discuția cu bătrâna. Nu avea prea multe informații despre Speriat-de-Cal, dar zvonurile despre Yazzie urmau tiparul obișnuit. Un bărbat de la punctul comercial zisese că Yazzie a observat un coiot care-l urmărea, și, din moment ce coiotul era mesagerul Oamenilor Sacri, Yazzie văzuse în asta un semn de primejdie. Apoi mai fuseseră zgomote obișnuite din noapte, interpretate ca provenind de la vrăjitorul care încerca să toarne pulbere de cadavru prin hornul din acoperișul hoganului. Ca de obicei, în povestire apăreau miei morți și obișnuita relatare la a treia mână, conform căreia Yazzie văzuse un câine învârtindu-se prin preajma turmei. Când câinele fugise, se transformase în bărbat.

Leaphorn se întorcea de la convorbirea lui telefonică, așa că McKee băgă carnețelul la loc în buzunar. Avea să înceapă cu Yazzie chiar din după-amiaza asta.

— Ei bine, spuse Leaphorn, s-a zis cu mobilul crimei.

Se așeză.

— Colonelul a zis că recompensa a expirat acum doi ani. Zburătoarea lor pierdută s-a învechit...

Izbucni în râs.

— De fapt, cred că speră să rămână pierdută. E cam jenant să pierzi aşa ceva şi apoi să apară după ce toată lumea a uitat de ea.

— Aşa că ne-am întors de unde-am plecat, comentă Takes.

— Am o idee, spuse McKee. Să zicem că altcineva se ascundea în regiunea aia şi nu voia ca poliţia Navajo să dea buzna acolo cu o echipă de căutare. Poate a ajuns la concluzia că metoda de a împiedica să se întâmple acest lucru era de a-l duce pe Horseman în locul unde avea să fie găsit.

În timp ce vorbea, McKee îşi dădu seama că suna extrem de improbabil, dar chipul lui Leaphorn era sumbru.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse el. Autopsia a arătat că a fost omorât între şase seara şi miezul nopţii, în ziua în care am fost la Shoemaker să le spun tuturor că ne ducem după el dacă nu vine singur să se predea. Dacă se dovedeşte că e aşa, a murit din cauza mea.

Capitolul 9

Bergen McKee apăsă pe claxonul camionetei când traversă ultima creastă erodată și zări hoganul lui Ben Yazzie pe panta de dedesubt. Era un gest inutil, din moment ce motorul putea fi auzit cu mult înaintea claxonului, dar era un gest politicos care îi anunța oficial pe cei din hogan că sosea un vizitator. McKee bănuia că era un obicei universal printre oamenii de la țară. Își aducea aminte că tatăl lui nu s-ar fi apropiat niciodată de o altă fermă fără să se oprească la poartă și să strige „Salutare" până când i se răspundea cum se cuvine. Printre cei care se bazau mai mult pe distanța față de vecini decât pe jaluzele ca să-și păstreze intimitatea era un obicei practic.

Locul cuprindea două hoganuri octogonale din bușteni cu scoarță, o mică magazie de scânduri și două frunzare din tufișuri, toate construite într-un pâlc de cedri de pe malul unui pârâiaș. Chiar lângă pârâu fuseseră înălțate din pari de cedru două țarcuri pentru oi, malul săpând unul dintre pereți. Țarcurile erau goale acum, și când McKee parcă încet mașina lângă ele, văzu că hoganurile erau la fel de pustii.

Nici un ceaun nu era agățat sub adăpostul din tufișuri, nici o haină nu era atârnată la aerisit, nimic din fleacurile adunate în cursul vieții unui navajo nu erau împrăștiate prin preajmă. Coborî din camionetă și se așeză în umbra firavă, simțindu-se obosit și dezamăgit.

McKee își aprinse o țigară și se gândi ce să facă în continuare. În timp, ar putea găsi din nou familia Yazzie cu ajutorul lui Shoemaker. Făceau cumpărăturile de la el și unele dintre curelele cu ținte de argint erau amanetate acolo. Dar ar putea trece săptămâni întregi înainte ca cineva din familia Yazzie, sau oricine altcineva care știa unde se mutaseră, să apară în magazin. Asta însemna că rămăseseră doar două surse posibile în zona Multe Ruine: Speriat-de-Cal, a cărui stână ar fi trebuit să fie pe undeva la nord de canion, și Charley Tsosie. Tsosie avea să fie ocupat cu Calea Dușmanului cel puțin două zile. Stânele își schimbau locația în funcție de pășunat și erau greu de găsit. Dar putea să-l caute pe Speriat-de-Cal.

Era ușor de înțeles de ce Yazzie își construise hoganul aici. În spatele locuințelor, pereții de gresie ai unui deal se înălțau abrupt către nord și vest. O sută de secole de aluviuni la bază, apoi șaizeci de metri de piatră roșie netedă, verticală, cu dâre întunecate de la infiltrații, apoi un strat cenușiu mai moale, din tuf vulcanic, ciupit și scobit de găuri și grote, iar deasupra acestuia calota de rocă vulcanică dură, neagră, ofereau hoganurilor adăpost față de vânturile de sud-vest și umbră în fața soarelui de după-amiază. Către nord și est, ținutul era un amalgam fantastic de eroziune colosală, dominat de încă o măgură impunătoare, cu vârful plat. Toate culorile spectrului sunt acolo, se gândi McKee. Toate în afară de verdele pur. Puțina iarbă care creștea la fața locului nu se vedea, ascunsă prin gropile unde solul se putea aduna ca să susțină rădăcini, și unde apa de ploaie scursă de pe imensitatea de piatră putea fi reținută și absorbită. Trecuse pe lângă câteva asemenea locuri ierboase urmând drumul de căruțe până aici. Unele, observase el, fuseseră păscute de

către oi. Cele mai multe însă, nu. Yazzie trebuie să fi fost teribil de speriat dacă își mânase turma departe de iarbă.

Norii se adunau acum deasupra piscurilor din Lukachukai, și McKee se gândi că s-ar putea să înceapă o furtună deasupra canionului Multe Ruine înainte de apusul soarelui. El și Canfield își stabiliseră tabăra mult mai sus față de fundul canionului, la adăpost de o eventuală viitură, dar își lăsase cea mai mare parte a lucrurilor în afara cortului. Canfield s-ar putea să fie acolo ca să aibă grijă de ele, sau s-ar putea să fie plecat la săpături la necropola de la una dintre ruine. Când lucra, nu te puteai baza pe Canfield să observe că plouă.

McKee stinse țigara și se ridică greoi în picioare, dându-și seama că-i înțepeniseră mușchii și gândindu-se cu tristețe că statul la birou e un antrenament prost pentru o excursie pe teren. Abia atunci remarcă mirosul.

Era un iz slab, purtat de adierea ușoară care începuse brusc să sufle de-a lungul pârâului, pe lângă hoganuri. McKee îl recunoscu într-o clipă: mirosul de moarte și de carne în descompunere. Rămase încremenit lângă camion, cercetând hoganurile tăcute. Dacă mirosul ar fi venit de acolo, l-ar fi simțit mai devreme. Păși încet de-a lungul pantei. Dincolo de frunzarul din tufișuri, se opri și rămase tăcut, ascultând. În spatele hoganurilor, pârâul făcea o curbă strânsă în jurul unei proeminențe înalte de piatră care avea în vârf un desiș de ienuperi și *piñon*. Ceva de dincolo de această înălțime scotea un sunet, o simfonie distonantă de note joase care nu s-ar fi auzit dacă n-ar fi fost liniștea stranie a locului. Merse încet către copaci, ascultând, simțindu-se încordat și irațional de înfricoșat. Apoi sunetul se explică de la sine.

Un corb fâlfâi din aripi, luându-şi zborul dintr-un *piñon*, cu un croncănit răguşit. O secundă mai târziu, un nor de păsări negre hoitare ţâşni din albia pârâului într-o explozie de foşnete de aripi. McKee rămase nemişcat pentru o clipă, simţindu-se în acelaşi timp slăbit din cauza sperieturii neaşteptate, dar şi ridicol din cauza fricii sale prosteşti. Păşi apăsat până pe marginea crestei, vrând să vadă ce atrăsese păsările hoitare.

La cotul pârâului, rezemat de peretele perpendicular de gresie erodată, Ben Yazzie construise o a treia îngrăditură din pari. Înăuntru se aflau cadavrele a cinci berbeci merinos, cu lână deasă şi închisă la culoare. Uitându-se drept în jos în ţarc, McKee văzu că solul era înnegrit în câteva locuri, acolo unde sângele îmbibase nisipul. Mai văzu şi că păsările, care acum făceau o larmă asurzitoare în arborii aflaţi la cincizeci de metri depărtare de-a lungul pârâului, fuseseră atraşi de gâturile animalelor. Asta însemna, îşi spuse McKee, că berbecii fuseseră omorâţi de un lup, de coioţi sau poate de câini.

McKee avu nevoie de exact o oră ca să acopere cei paisprezece kilometri şi jumătate de drum de căruţe de la hoganurile familiei Yazzie, la gura canionului Multe Ruine. Chiar înainte să plece de acolo, ajunsese la concluzia că berbecii morţi şi cauza morţii lor explicau probabil originea unora dintre zvonurile privind vrăjitoria. Când avea să-l găsească pe Yazzie, acesta îi va spune că pierduse multe oi din cauza „vrăjitorului“ şi că se hotărâse să-şi abandoneze locurile obişnuite de păşunat, inclusiv hoganul, pentru că toată lumea ştie că nu poţi lupta împotriva unui vrăjitor. Era puţin probabil ca Yazzie să recunoască, chiar şi faţă de el însuşi, că nu reuşea să facă faţă unor coioţi sau chiar unui lup neobişnuit

de îndrăzneț, cu patru picioare. Iar când McKee o să-l găsească pe Speriat-de-Cal, avea să afle că aceiași coioți apăruseră și la nord de Multe Ruine. Luate împreună, cugetă el, cele două incidente legate între ele i-ar furniza primul dintre argumentele specifice de care avea nevoie în sprijinul ipotezei țapului ispășitor. Se simți dintr-odată cuprins de optimism.

Abia după ce cotise cu camioneta pe fundul nisipos al canionului Multe Ruine, McKee își dădu seama că nu prea știa cum ar fi putut intra un coiot în țarcul berbecilor. Îngrăditura era construită în formă de semicerc, pornind de la malul abrupt al pârâului. McKee își aduse aminte că nu reușise să se uite peste îngrăditură din albie. Asta însemna că gardul de țăruși era înalt cam de un metru optzeci, prea înalt ca să-l sară un coiot sau chiar un lup. Îi trecu atunci prin cap că Yazzie se gândise cu siguranță la coioți și lupi, și-l proiectase ca să-i țină afară. Parii erau legați cu sârmă și sus, și jos, iar baza era îngropată în solul nisipos. Poarta, făcută din țăruși prinși laolaltă de cârlige orizontale, fusese și ea legată strâns cu sârmă. McKee își amintea limpede asta, pentru că avusese nevoie de mult timp ca să dezlege sârmele. Dacă Yazzie ar fi lăsat din neglijență poarta prost legată în noaptea în care intrase lupul, de ce s-ar mai fi ostenit s-o lege atât de strâns după ce răul fusese deja făcut?

McKee conducea încet pe drumul bătătorit al canionului. Norul pe care-l observase mai devreme se îndesise acum și pe undeva plouase. Adierea era răcoroasă și mirosea a pin ud. Din loc în loc, drumul era dificil și pietros. În partea asta, pereții canionului se apropiau. Stânci netede și verticale canalizau apa inundațiilor bruște într-un torent îngust. Dar în general drumul era drept, iar

fundul canionului se lărgea până la nouăzeci de metri sau mai mult. Șuvoiul care se scurgea pe-aici avea nevoie doar de o mică parte a canionului. Albia șerpuia printre movile de sfărâmături de piatră și pe mal era iarbă și chiar câțiva plopi. Aici, gresia fusese mai moale și mai ușor măcinată de vânt și de apă. În locuri ca acestea, anasazii își construiseră, pe pantele de aluviuni și sus, la adăpostul streșinilor pereților canionului, casele din stâncă de la care-și luase numele canionul. McKee trecu pe lângă trei astfel de ruine de piatră pe drumul către tabără, fără să le arunce mai mult decât o privire fugară. În acel moment, era complet dezgustat de sine pentru neglijența de la țarcurile de oi, neglijență care însemna că trebuia să se întoarcă la hoganurile familiei Yazzie și să afle exact cum intraseră coioții. Era atât de cufundat în problema asta, încât abia după ce coti cu camionul în sus, pe panta care ducea în tabără, observă că mașina lui Canfield lipsea.

McKee opri motorul și rămase tăcut pentru o clipă. Zgomotul eșapamentului stârni ecouri de la un capăt la altul al canionului și apoi se stinse, lăsând să se aștearnă o liniște absolută. Aragazul de voiaj care funcționa pe bază de butan nu era aprins, observă McKee. Nu se zărea nici un semn că prietenul său, Canfield, s-ar fi apucat să pregătească cina, deși era rândul lui să se ocupe de treburile domestice.

— Unde naiba s-o fi dus? se întrebă McKee cu voce tare.

Abia când intră în cort văzu biletul, o foaie de hârtie de mașină de scris fixată pe masa pliantă, sub greutatea unei broaște de peruzea, obiectul care-l proteja pe Canfield împotriva vrăjitorilor.

Bergen,

Un navajo s-a târât până aici cu un picior foarte umflat din cauza unei mușcături de șarpe. Îl duc la Teec Nos Pas. Mă întorc mâine dimineață.

John

McKee reciti notița și privi semnătura cu ochii mari. Prenumele profesorului J. R. Canfield era Jeremy, nu John!

Capitolul 10

Sandoval se ghemui lângă desenul în nisip şi-i spuse lui Charley Tsosie să-şi pună genunchii peste genunchii Gândacului de Porumb. Îi arătă cum să se aplece, cu mâinile peste mâinile figurii. Când Tsosie se aşeză corect, Sandoval începu să cânte partea despre cum gândacii porumbului au strigat către Femeia Schimbătoare că Gemenii ei Eroi, Nimicitorul de Monştri şi Copilul Apei, veneau din nou acasă nevătămaţi. Vocea lui se înălţă stridentă când ajunse la ţipătul „lo-lo-lo" al gândacului, apoi coborî în timp ce cânta despre Gemenii Eroi care vizitau soarele şi despre măcelărirea monstrului yei. Era înăbuşitor în hogan, iar spinarea goală a lui Tsosie sclipea de sudoare. Până şi pânza de pe şolduri îi era pătată de umezeală. Asta era bine. Duşmanul ieşea. Şi acum Sandoval era gata pentru partea următoare. Presără un pic de polen de porumb pe umerii lui Tsosie şi-l puse să se ridice de pe desenul în nisip, cu atenţie, ca să nu-l strice.

Sandoval era mulţumit de desen. Nu mai făcuse de mult o Cale a Duşmanului, tocmai de după războiul străin, când tinerii se întorseseră din Forţele Navale. Se temuse că s-ar fi putut să uite cum s-o facă. Dar ieşise exact cum trebuia. Nisipul din albia pârâului pe care-l turnase ca fundaţie pe podeaua hoganului era puţin mai închis la culoare decât şi-ar fi dorit, dar îşi dăduse seama

că o să iasă bine atunci când turnase nisipul colorat ca să facă Păzitorul Înconjurător. Îl făcuse într-un pătrat, așa cum îl învățase tatăl lui, cu partea dinspre răsărit deschisă, ca nu cumva să prindă în capcană pe vreunul dintre Oamenii Sacri. Capul Păzitorului era la capătul dinspre nord, cu cele două brațe spre interior, iar picioarele la capătul dinspre sud. Trupul era format din patru linii alternând nisip roșu și galben, iar la deschidere Sandoval desenase figura complicată a Tunetului, purtând cele trei săgeți frânte în podoaba de pe cap și având săgeți frânte sub aripi.

„Pune Tunetul acolo când faci o incantație", îi spusese tatăl lui. „Fulgerele lui omoară vrăjitorii."

Sandoval repară cu îndemânare Gândacul de Porumb, cernând nisip colorat printre degete ca să refacă liniile unde apăsaseră mâinile și genunchii lui Tsosie. Adăugă un firicel minuscul de nisip negru la unica pană de pe podoaba de cap de la Musca cea Mare.

Sandoval se ridică în picioare și se uită în oala în care preparase leacul. Apa încă fierbea și frunzele de ienupăr pe care le amestecase în oală făcuseră soluția lăptoasă. Arăta aproape cum trebuia, dar Sandoval se gândi că ar fi fost mai bine dacă ar fi avut un coș impermeabil, ca să poată fi făcută după metoda veche. Oamenii uită prea multe dintre metodele vechi, își zise Sandoval, și își repetă acest lucru atunci când trebui să-i explice lui Tsosie cum să se așeze pe picioarele Marii Muște și chiar să-i aducă aminte să stea cu fața spre răsărit. Când Sandoval era băiețel și învăța Căile de la tatăl lui, acesta nu trebuia să le spună oamenilor cum să stea. Știau și singuri.

Sandoval cântă apoi incantația Marii Muște și despre cum venise la Oameni ca să le spună că Zeul Negru

și războinicii se întorceau victorioși de la războiul împotriva *pueblo*-ului Taos și cum cele două fete fuseseră trimise să ducă mâncare trupei războinice. Sandoval se bucura că aceasta era ultima incantație înainte de vomitat. Era a doua zi a Căii Dușmanului. Răgușise, era obosit și avea încă multe de făcut, multe ritualuri de încheiat, înainte ca omul ăsta să fie eliberat de necazurile cu vrăjitorul. Fiica lui avusese dreptate și ar fi trebuit s-o asculte. El avea optzeci și unu de ani (sau optzeci și doi, după felul în care număra omul alb) și era împovărat de prea mulți ani ca să îndeplinească o Cântare de trei zile, cum era Calea Dușmanului.

Sandoval cufundă tigva ceremonială în oală, umplând-o cu fluidul fierbinte și lăptos, și i-o întinse lui Tsosie.

— Bea-o pe toată, ordonă, gândindu-se că n-ar fi trebuit să fie nevoit să-i spună asta.

În timp ce Tsosie bea, cântă ultimele două incantații. Umplu la loc tigva și i-o întinse lui Agnes Tsosie și apoi celor doi fii. Lasă-i pe ceilalți să-și ia singuri, gândi Sandoval și scoase capul dincolo de prelatele duble atârnate la ușa hoganului ca să vadă dacă ora era potrivită.

Afară, aerul era răcoros, aproape rece comparativ cu aerul închis din hogan. Orizontul dinspre răsărit se schimba de la roșu la galben și Sandoval văzu că era momentul potrivit. Trase la loc perdelele și-l chemă pe Tsosie.

— Du-te acolo, în spatele adăpostului din tufiș, ordonă el, și amintește-ți că, dacă vrei s-o faci cum se cuvine, trebuie să vomiți vrăjitoria chiar în clipa când vezi ridicându-se marginea de sus a soarelui.

Când Tsosie trecu de perdea, Sandoval îi dădu o pană de găină.

— Chiar la prima rază de soare, îi aduse aminte Sandoval. Dacă leacul n-are efect, bagă-ți pana pe gât.

Sandoval se așeză pe pământ și se rezemă de peretele hoganului, bucurându-se de răcoare. Avea cam treizeci de minute până când se termina cu vomitatul și apoi încă o incantație de cântat, în timp ce Tsosie și familia lui se frecau pe corp cu fiertura de ienupăr. După aceea urma momentul în care trebuiau să sosească oamenii din tabăra Purtătorii Bâtei. Sandoval căscă, se întinse și privi dincolo de adăposturile din tufișuri, unde-și aveau tabăra vizitatorii. Probabil patru sau cinci sute, se gândi el, și aveau să sosească astăzi și mai mulți, mai ales femei, care-și aduceau fiicele să-și caute soți la Dansul Fetei din seara asta, și tineri căutând fete, jocuri de noroc, băutură și încăierări.

Sandoval ar fi vrut să se gândească la ceremonie, să păstreze doar gândurile bune și să se mențină în armonie cu evenimentul. Dar nu se putea abține să nu se gândească la cum se schimbau vremurile. Cei mai mulți dintre ei veneau acum cu camionete și mașini mici. Erau zeci parcate acolo și numai câteva căruțe. Iar asta era doar o parte. Mașinile albilor făceau călătoria mai ușoară și oamenii veneau doar în vizită ori ca să-și facă de cap. În vremurile de demult, n-ar fi existat beții și jocuri la o ceremonie ca aceasta. Sandoval văzu o camionetă albă, cu însemnul bizonului cocoșat al Departamentului pentru Lege și Ordine, traversând terenul neted. Un bărbat în blugi și cămașă în carouri coborî din mașină și vorbi cu o femeie care aprindea un foc pentru gătit, lângă una dintre furgonete. Femeia arătă în direcția lui Sandoval și bărbatul porni spre el.

Era scund, cu umeri lați și nas roman, iar când se opri în fața lui Sandoval și spuse: „Bunicule, sper că toate sunt

bune", vocea lui suna foarte limpede și deslușită. Lui Sandoval, care observase în ultima vreme că cei mai mulți tineri mormăiau, îi plăcu asta. Îl invită pe tânăr să se așeze lângă el.

— Mă numesc Joe Leaphorn, se prezentă tânărul, și lucrez pentru Departamentul de Lege și Ordine.

După aceea vorbiră despre alte lucruri: despre ploile care începuseră devreme în acest an, ceea ce era bine, și despre băut și jocuri de noroc la ceremonii, ceea ce era rău. Sandoval era de acord cu asta, știind că polițistul avea să ajungă la miezul problemei la vremea potrivită și apreciind că exista un tânăr care cunoștea căile vechi, pline de răbdare.

— N-a mai avut loc de multă vreme o Cale a Dușmanului în ținutul ăsta, zise polițistul și, după felul în care vorbise, Sandoval își dădu seama că venise momentul să treacă la lucruri serioase.

— Bănuiesc, adăugă polițistul, că au adus un Privitor în Stele sau o Mână-Tremurătoare.

Nu era tocmai o întrebare, dar tonul confirmă bănuiala lui Sandoval. Polițistul vorbea serios acum.

— Mână-Tremurătoare, replică Sandoval. L-au chemat pe Jimmy Hudson să pună mâna peste Charley Tsosie, și a aflat că fusese vrăjit. Hudson a zis că vrăjitorul a suflat ceva peste el.

— A fost un om care locuia aici, i se zicea Luis Horseman, spuse polițistul. Mă întreb dacă era vrăjitor...

— Nu știu nimic despre el.

— Bănuiesc că o să aibă efect Calea Dușmanului, chiar dacă nu știi cine este vrăjitorul. Dar, bunicule, sunt neștiutor cu privire la multe lucruri. N-au fost Cântăreți

în familia mea și habar n-am cum își capătă scalpul Vânătorul de Scalpuri, dacă nu ai idee cine e vrăjitorul.

— Se știe câte ceva despre el, spuse Sandoval.

Se delecta. Se delecta cu finețea tânărului și cu duelul de vorbe.

— Am cunoscut cândva o Mână-Tremurătoare care s-a înșelat. A zis că o fantomă îl pune în pericol pe fiul fratelui unchiului meu și au ținut o incantație a Căii Vânătorii. S-a dovedit până la urmă că avea tuberculoză.

— Tremuratul mâinii nu-i de prea mare folos de obicei, încuviință Sandoval. Dar de data asta a nimerit-o. S-a spus că Lupul ăsta Navajo a venit și a atacat noaptea oile lui Tsosie, iar Tsosie l-a văzut. Arăta ca un coiot mare, dar era un bărbat. Și după aceea a venit Hudson și a folosit tremuratul mâinii. L-au adus pe unul din ceată care știa unele dintre incantații și au făcut o înnegrire asupra lui Tsosie și după asta s-a simțit mai bine pentru scurtă vreme.

Lui Sandoval nu-i plăcuse remarca despre tuberculoză. Se întrebă cu amărăciune dacă tânărul credea în vrăjitori. Polițistul era tuns scurt, altfel decât povățuise Femeia Schimbătoare. Se uita acum peste întinderea acoperită de pelin, căzut pe gânduri. Sandoval ghici că următoarea întrebare avea să fie importantă.

— Bunicule, te-am reținut mult astăzi, dar mă tot întreb. Știu că n-ai ascultat niciodată bârfele, dar o să-ți zic ceva ce s-ar putea să-ți trebuiască pentru Cântarea ta. Omul ăsta, Horseman, e mort acum, și dacă el a fost vrăjitorul, s-ar putea să ai nevoie să știi asta pentru felul în care ții Cântarea.

Sandoval se întrebă de ce credea polițistul că un om pe nume Horseman era vrăjitorul. Întrebarea avea să urmeze acum. Poate că o să afle.

— Aşa cum am spus, sunt multe lucruri pe care nu le cunosc. Ştiu că ar fi mai uşor să-l vindeci pe Tsosie, dacă vrăjitorul ar fi deja mort. Dar care-ar fi cea mai bună metodă să omori vrăjitorul?

Sandoval chibzui atent răspunsul.

— Cel mai bine e cu bâte...

Poliţistul se uita acum la el cu încordare.

— Ar fi bine să-l sufoce? Să-i toarne nisip în cap?

— N-am auzit niciodată de aşa ceva. Uneori folosesc bâte, alteori îi împuşcă...

Sandoval era nedumerit. Nu auzise niciodată de Horseman şi nici de un om care să fie omorât în acest fel. Văzu că Tsosie se întorcea din spatele adăpostului din tufiş şi se ridică în picioare. Oasele îi înţepeniseră şi era iritat. Bănuia că tânărul părăsise Calea Navajo şi se afla pe Drumul lui Iisus.

— Nepoate, trebuie să mă întorc în hogan. Dar am o întrebare la care vreau să răspunzi. Spune-mi dacă tu crezi în vrăjitorie.

— Tatăl meu m-a învăţat, răspunse poliţistul. Când s-a ridicat apa în cea de-a Patra Lume şi Oamenii Sacri au ieşit prin trestia goală, Primul Bărbat şi Prima Femeie au venit şi ei. Dar au uitat vrăjitoria, aşa că au trimis Bâtlanul Scufundător înapoi după ea. I-au cerut să aducă afară „calea de a te îmbogăţi“, pentru ca Oamenii Sacri să nu ştie ce aducea. Şi Bâtlanul a adus-o şi le-a dat-o Primului Bărbat şi Primei Femei, iar ei i-au dat o parte din ea Şarpelui. Dar Şarpele n-a putut s-o înghită, aşa că a trebuit s-o ţină în gură. De aceea e mortal când te atacă un şarpe.

Cuvintele erau corecte, se gândi Sandoval, dar tânărul le recita ca pe o lecţie.

— Nu mi-ai spus dacă într-adevăr crezi...

Leaphorn surâse abia vizibil.

— Bunicule, răspunse el, am învăţat să cred în rău.

Locotenentul Joe Leaphorn se întoarse la camionetă având de gând să tragă un pui de somn. Plecase din Window Rock puţin după miezul nopţii, ca să ajungă la locuinţa familiei Tsosie. Dar drumul prin ţinutul de piatră alunecoasă fusese chiar mai rău decât se aşteptase, iar cele două ore de odihnă pe care sperase să le aibă la sosire fuseseră folosite ca să conducă în viteza întâi prin pustiul întins, de pante erodate, de la vest de Lukachukai. Acum avea timp. Nu aflase nimic cu adevărat folositor de la Sandoval. Întrebase din om în om şi aflase că Billy Nez nu ajunsese încă aici. N-avea nimic de făcut decât să aştepte.

Soarele, acum ridicându-se pe cer, trebuia să ajungă la jumătatea drumului până la punctul cel mai înalt de pe cer, ca să vină vremea pentru Întâlnirea dintre Tabere. Apoi urma schimbul de daruri şi încă un ritual, înainte ca vânătoarea scalpului să se poată ţine. Se rezemă de spătarul scaunului, simţindu-se istovit, dar complet treaz. Se surprinse recapitulând tot ceea ce ştia despre Luis Horseman, examinând din nou fiecare informaţie, în căutarea a ceva care să se lege.

Dosarul lui Luis Horseman de la Window Rock fusese tipic pentru dosarele relativ puţinilor tineri care dădeau cel mai mult de lucru Departamentului pentru Lege şi Ordine: câţiva ani cu întreruperi de şcoală în rezervaţie, arestări în Gallup, Farmington şi Tuba City pentru tulburarea liniştii publice, începând de pe la şaptesprezece ani, slujbe de scurtă durată în echipele de întreţinere de la calea ferată din Santa Fe şi la minele de suprafaţă, o căsătorie în familia lui Minnie Tso, o

încăierare, o condamnare de şase luni în închisoarea tribală pentru vătămare corporală gravă, apoi înjunghierea de la Gallup şi maşina furată. Toate astea erau destul de familiare. Prea familiare...

„Se purta de parcă n-ar fi avut rude", îşi zise Leaphorn şi zâmbi forţat din cauza expresiei de modă veche. Când era copil, ăsta era lucrul cel mai rău pe care l-ar fi putut spune mama lui despre cineva. Dar pe atunci, Calea Navajo făcea ca familia să fie întru totul responsabilă pentru orice-ar fi făcut un membru al ei. Acum lucrurile se schimbau şi apăreau tot mai mulţi tineri ca Horseman. Suflete pierdute între valorile Oamenilor şi cele ale albilor. Nu erau buni nici măcar la infracţiuni...

„Nu merita osteneala să fie ucis", gândi Leaphorn. Dar cineva îl ucisese şi făcuse eforturi considerabile pentru asta. De ce atâta străduanie? De ce fusese mutat corpul lui Horseman? De ce fusese lăsat pe marginea drumului, când ar fi putut atât de uşor să fie pierdut pentru totdeauna, îngropat pe sub malurile a o mie de pâraie sau lăsat corbilor oriunde pe o suprafaţă pustie de patruzeci de mii de kilometri pătraţi? Şi *de ce* fusese ucis Horseman? Dar, mai presus de toate, de ce fusese ucis în acest mod neobişnuit?

Întrebarea îl aducea mereu înapoi, la vrăjitorie. Însă toată după-amiaza şi seara trecută, după ore de mers din loc în loc şi de interogare frustrantă a atâtor Mâini-Tremurătoare, Ascultători şi Cântăreţi, toţi practicienii care ştiau mai multe decât oricine despre magie, nu aflase nimic nou. Aflase doar că Mână-Tremurătoare care-l examinase pe Tsosie văzuse în transă că vrăjitorul era un străin şi că leacul trebuia să fie o Cale a Duşmanului. Leaphorn ştia că nu era un ceremonial uşor de făcut. Era

nevoie de doi Cântăreți, unul pentru pacient și unul în tabăra Purtătorilor Bâtei, și de Vânătorul de Scalpuri. În unele cazuri, exista și o echipă de Cântăreți cu Coadă, pentru cântecele coiotului, și cei șapte Dansatori Negri. Chiar și fără executanții speciali, Cântăreții și Vânătorul de Scalpuri ar costa familia Tsosie onorarii de cel puțin două sute de dolari. Zeci de oi ar trebui să fie sacrificate ca să hrănească mulțimile din ambele tabere, iar alte câteva sute de dolari s-ar duce pe schimburile de daruri. Leaphorn se gândi că unchii și verii lui Tsosie, care ar fi trebuit să-l ajute să suporte aceste costuri apăsătoare, ar aproba Cântarea numai dacă ar fi siguri că avusese loc o vrăjitorie. Și cum naiba puteau să fie siguri dacă nu l-ar fi identificat pe vrăjitor?

Leaphorn zări fum ridicându-se din hornul hoganului ceremonial. Sandoval, care arsese scoarță de pin și de salcie lângă adăpostul din tufiș, adunase cenușa și se dusese în construcția din bușteni. În focul de acolo trebuia să se ardă iarbă-dulce, buruiană-vicleană, salvie de stâncă și iarbă de prerie, amestecate cu pene de cioară și de uliu-șoricar, producând o substanță asemănătoare cu funinginea, ce trebuia amestecată cu cenușa de scoarță și folosită ca să înnegrească pacientul pentru atacul asupra scalpului dușmanului. Deasupra focului, Sandoval avea să cânte vechile incantații, cântecele arhaice către Oamenii Sacri, nu rugăciuni de smerenie sau de implorare, și nici cereri de iertare, ci cântece care nu încercau altceva decât să refacă armonia omului cu tot ceea ce aparținea elementelor.

Câmpurile de pelin fierbeau acum de activitate. Era organizată o cursă de cai în spatele unui șir de camionete parcate. „O să se facă pariuri cu ocazia asta“, se gândi

Leaphorn, și poate iese și cu vreo bătaie. Focuri pentru gătit ardeau pretutindeni. Lângă hoganuri, femeile pregăteau mâncarea de ceremonie pe care două fete aveau s-o ducă peste puțin timp ca să ofere masa rituală celor veniți din cealaltă tabără. Leaphorn simți brusc o mândrie înflăcărată pentru Oameni. Își aminti Calea Binecuvântării ținută când el și verii lui plecaseră, după ultima permisie, către tabăra Pendleton și apoi spre Saigon și Okinawa.

Își aminti de baia de aburi și de Cântărețul, chiar mai bătrân decât Sandoval, care-i presăra umerii cu polenul sacru, înălțându-și vocea bătrânească, spartă, pe ritmul tobei de lut.

În casa clădită din zori,
În casa clădită din amurg,
În casa clădită din nor negru,
Fericit fie să umble.
În frumusețe fie să umble,
Cu frumusețe deasupra-i să umble
Cu frumusețe de jur împrejur să umble,
Cu frumusețe se încheie,
Cu frumusețe se încheie.

Pe Leaphorn îl luase somnul. Cursa de cai se terminase și fusese câștigată de un băiat pe un cal bălțat, în mijlocul râsetelor asurzitoare. Un băiețel cu fundul gol trecuse pe lângă camionetă, îi zâmbise cu sfială lui Leaphorn și se ușurase în salvia din apropiere. Cel puțin zece femei, după ce-și hrăniseră de dimineață familiile, bârfeau răgușite în jurul unei mașini vechi și ruginite. Trei fete duseseră un șir de cai de căruță până la izvor, îi adăpaseră și-i aduseseră înapoi, priponindu-i. Cerul era

senin acum, dar lumina părea albăstrie și începătoșată la orizont. Mai târziu, nori de furtună aveau să se adune și urma să plouă, cel puțin în munți. Leaphorn văzu cele două fete mesagere îndepărtându-se călare, ducând legate de șei coșurile rituale cu mâncare. O clipă mai târziu, auzi către nord o rafală de focuri de armă și un grup de călăreți apărură la marginea câmpului, strigând și lăsând în urmă nori de praf. Leaphorn coborî înțepenit din camionetă ca să urmărească Întâlnirea dintre Tabere. Aruncă o privire la ceas. Era 10:12 dimineața.

Se făcu după-amiază târziu, înainte ca a doua cântare să fie terminată și darurile să fie schimbate. Fuseseră aruncate mulțimii de vizitatori mai întâi sacul de sacrificiu cu tutun aruncat prin hornul hoganului și prins de către o fetiță atât de slabă, încât lui Leaphorn i se părea că și-ar putea lua zborul dacă adierea care se întețise s-ar fi încurcat în fustele ei voluminoase. Copila alergase spre maică-sa și fusese răsplătită cu o îmbrățișare. Apoi trei bărbați din familia Tsosie începură să arunce darurile îngrămădite sub adăpostul din tufiș. Urmară încăierări și râsete, și un soi de farsă jucată unui bărbat înalt, cu mustață și două cozi lungi atârnându-i pe spate. Gluma provocă un val de veselie și de palme trase peste genunchi, și chiar și victima zâmbea larg.

Leaphorn stătuse de vorbă cu o tânără din apropiere de Toadlena și-i scăpase poanta, dar dedusese din comentariile strigate în jur că fusese o glumă fără perdea. Vorbea de aproape șase ore și pierduse socoteala numărului de oameni cărora le pusese întrebări. Cei mai mulți dintre ei, precum această tânără din clanul Apei Sărate din Toadlena, nu păreau să știe absolut nimic despre subiectele care-l interesau pe Leaphorn. Reușise totuși să

confirme din nou, dincolo de orice urmă de îndoială, că Horseman se întorsese în acest ţinut după incidentul din Gallup. Aflase şi că Billy Nez era în tabăra Purtătorilor Bâtei. Tânărul rotofei, cu ochelari cu ramă de corn, îi dăduse informaţiile. Rame de Corn fusese plecat să caute un catâr rătăcit şi-l văzuse pe Horseman mergând pe un drum de oi, către Lukachukai. Horseman era vărul lui de gradul doi, aşa că se oprise să stea de vorbă şi-i dăduse lui Horseman nişte tutun.

— Cred că nevasta lui a plecat cu cineva, iar el se întorcea la familia mamei lui, spusese Rame de Corn.

Apoi explicase că Luis era un „ticălos bun de nimic". În navajo, insulta însemna literalmente că vărul de gradul doi al lui Rame de Corn era un mădular masculin pipernicit, din excrementele unei căţele ciobăneşti. Navajo este o limbă foarte precisă şi lipsită de ambiguitate, iar afirmaţia nu lăsa nici o îndoială că Rame de Corn îşi dezaproba profund vărul de gradul doi. Dar trecuseră aproape două săptămâni de când Rame de Corn îl văzuse pe Horseman şi nu avea alte informaţii de dat, în afară de faptul că Billy Nez era cu Purtătorii Bâtei.

Lunga după-amiază de conversaţii despre vrăjitor fusese chiar şi mai puţin productivă. Leaphorn simţea că reuşise să confirme ceea ce sugerase Sandoval: că identitatea vrăjitorului nu era cunoscută cu siguranţă. Sau, cel puţin, nu după nume, familie şi clan. Instinctul îi spunea lui Leaphorn că vreo câţiva din clanul Frunţilor Roşii cu care stătuse de vorbă, mai ales rude ale familiei Tsosie sau membri ai „grupului" său extins, se gândeau la acest vrăjitor ca la o persoană anume, cu un chip, formă şi obiceiuri proprii. Dar nu putea confirma nimic. Leaphorn era străin de acest clan şi înfrunta prudenţa tradiţională

a Oamenilor în ceea ce privește vrăjitoria. Observase cum un bărbat își strecurase mâna în salopetă ca să atingă cu degetele o formă sacră, în săculețul cu leacuri legat de pânza de la șolduri. Gestul era tipic pentru ceea ce știa că simțeau ceilalți. De unde știau însă că Leaphorn însuși nu era vrăjitor? Căutându-i, poate, pe aceia care știau despre el, ca să-i transforme în victime viitoare? Și totuși, în tot ce spuseseră cei vorbăreți apăreau niște amănunte distincte. Câțiva spuseseră că vrăjitorul era bărbat, indicaseră că era înalt. Se înțelegea că mergea pe jos, pentru că nimeni nu zisese că ar fi călărit. Relatările pe care le adunase despre incidentele de vrăjitorie erau contradictorii și se suprapuneau, iar unele se datorau, evident, unei imaginații bogate. Dar concluziona că probabil fuseseră cel puțin două sau trei persoane afectate, pe lângă Tsosie.

Notă câteva nume în carnețel, dar chiar în timp ce-o făcea, se întrebă de ce. Legile pe care le aplica fuseseră luate de către Consiliul Tribal dintre legile omului alb, iar omul alb nu recunoștea vrăjitoria ca pe o infracțiune.

Ar fi devenit infracțiune numai dacă era implicat un anumit delict. Existase cândva un caz de escrocherie, nimic care să poată fi dovedit, dar cu destule dovezi indirecte care să indice o conspirație între un Privitor în Stele și un Cântăreț, care s-au înțeles să identifice niște vrăjitorii false și să împartă onorariile pentru ceremonialul de vindecare.

Agnes Tsosie ieși din hoganul de ceremonie și se duse la adăpostul din tufiș, însoțită de un grup de femei înrudite cu ea și de Cântărețul din clanul Purtătorii Bâtei. Leaphorn văzu că una dintre femei o ungea cu grăsime pe bărbie și cu sevă de ienupăr pe frunte. Același lucru avea să se întâmple cu Tsosie și cu celelalte rude de sex

masculin, care urmau să ia parte la atacul scalpului. Aveau să fie înnegriţi şi mai mult cu cenuşa ceremonială, aşa cum se înnegrise Nimicitorul de Monştri ca devină invizibil înainte de atacul asupra yei-lor. După câte îşi amintea Leaphorn despre ceremonie, Agnes Tsosie nu va face decât să privească atacul, în timp ce un bărbat din familie avea să-i servească drept înlocuitor în timpul ritualului. De Cântăreţ nu era nevoie în timpul Înnegririi, iar Leaphorn îl văzu pe bătrânul Sandoval vorbind cu Vânătorul de Scalpuri, care stătuse toată după-amiaza lângă intrarea hoganului, păzind o grămăjoară de cenuşă.

Vânarea de scalpuri cerea un profesionist, deşi rolul lui în ceremonie era pur şi simplu să tragă în scalp cu o săgeată şi să-l presare cu cenuşa simbolică, reprezentând moartea. Leaphorn se gândi că îl mai văzuse cândva pe omul acesta ajutând Cântăreţii la alte ceremonii. Se întrebă ce folosea Sandoval pe post de scalp simbolic. În mod ideal, ar fi ceva aparţinând vrăjitorului, o şuviţă de păr dacă s-ar fi putut, ceva pătat cu sângele lui sau vreo piesă de îmbrăcăminte care-i absorbise transpiraţia. Din moment ce vrăjitorul era neidentificat, scalpul simbolic ar trebui să fie altceva. Leaphorn bănuia că s-ar putea să folosească un pumn de nisip dintr-o urmă de picior sau altceva despre care credeau că fusese atins de vrăjitor.

Dacă folosesc păr, se gândi Leaphorn, asta înseamnă că Sandoval şi câţiva dintre ceilalţi au minţit. Dacă era într-adevăr vorba de păr sau ceva însângerat, o să trebuiască să confişte obiectul respectiv după ce se termina ceremonia. O să ducă probele la laborator ca să fie comparate cu ale lui Horseman şi, dacă se potriveau, se alegea cu o investigaţie încâlcită de crimă. Dar era destul de sigur că Sandoval nu minţise. Asocierea între Horseman

și cazul de vrăjitorie nu avusese niciodată prea multă noimă, nu fusese niciodată mai mult decât o posibilitate vagă, atunci când nu i se ofereau alte ipoteze. După câte aflase Leaphorn din zvonurile despre vrăjitorie, Horseman abia se întorsese în Lukachukai când începuseră incidentele, și cel puțin unul dintre ele se petrecuse înainte de înjunghierea din Gallup. În plus, indivizii suspectați de vrăjitorie erau întotdeauna mai vârstnici, de obicei cu o mulțime de bunuri materiale în posesie și, de asemenea, cu o mulțime de dușmani.

Acum se auzeau din hoganul ceremonial incantații și bubuitul tobei de lut. Sandoval trecu de prelată, urmat de Tsosie, doi veri și unchiul care o reprezenta pe Agnes Tsosie. Chiar și pânzele din jurul șoldurilor le fuseseră înnegrite cu cenușă. Fiecare ținea în mâna stângă un cioc de corb, legat de un băț de ienupăr cu fâșii de yucca și piele de țap. Vânătorul de Scalpuri își luă coșul cu cenușă și se îndreptă spre nord-est. Era, observă Leaphorn, direcția piscurilor centrale mai înalte din Lukachukai. Deasupra piscurilor se aduna un imens nor de furtună, cu vârful clocotind neobosit, cu încetinitorul, și cu baza întunecată de umbră, lăsând în urmă primele perdele subțiri de ploaie.

Sandoval o să știe că leacul său își face efectul, se gândi Leaphorn. Chemase Tunetul ca să-l omoare pe Lup, iar Tunetul venise la locul stabilit. Era interesant că, în clanul Purtătorii Bâtei, Cântărețul pusese scalpul cu multă grijă la nord-estul hoganului. Prin urmare ei credeau că Lupul era acum undeva în direcția aceea.

Leaphorn se luă după mulțime. Vânătorul de Scalpuri se oprise lângă un tufiș uscat de creozot, cam la o sută optzeci de metri de hogan, și împroșca ceva de sub

tufiș cu cenușă. Făcu un pas deoparte, iar Tsosie și rudele lui împunseră obiectul cu ciocurile de corb, omorându-l cu acest simbol al disprețului. Leaphorn își făcu loc prin mulțime. Spectatorii tăceau, așa că îi putea auzi pe atacatori murmurând „E mort... E mort...", de fiecare dată când loveau scalpul simbolic.

Obiectul pe care-l loveau ciocurile de corb era o pălărie neagră cu calota înaltă.

Într-o clipă, Leaphorn făcu legătura dintre această imagine și o amintire: străinul solid care încerca pălării la Shoemaker. Se întrebase atunci de ce ar fi furată o pălărie fără valoare, iar o bandă prețioasă cu ținte de argint ar fi lăsată pe loc.

Pălăria era acum complet acoperită cu cenușă, dar se vedea încă un contur întunecat pe fetrul decolorat, un contur de cercuri înlănțuite acolo unde ținte groase de argint protejaseră cândva vopseaua de soare.

Când o să mă uit la tivul pălăriei, se gândi Leaphorn, o să aflu că e mărimea șapte și trei sferturi. Uriașul Navajo era Lupul Navajo. Dar de ce era el vrăjitorul? Motivul pentru care Mână-Tremurătoare și Sandoval se hotărâseră să recomande ca leac o Cale a Dușmanului era că Lupul Navajo se credea a fi un om pe care nu-l cunoștea nimeni, un străin de clan și de întreaga societate legată prin clanuri, de pe versanții munților Lukachukai. Dar ce făcuse Uriașul Navajo ca să fie ales pentru această teribilă proscriere din partea Oamenilor? Moartea în cursul anului, prin propria sa vrăjitorie, întoarsă împotriva lui de către leacul Căii Dușmanului. Sau, gândi Leaphorn sumbru, moartea mult mai rapidă dacă familiile Tsosie sau Nez puneau din întâmplare mâna pe el.

Pantele înalte din Lukachukai erau umbrite acum de întunecimea norului. Lumina de la soarele aflat la apus licărea din cauza cristalelor de gheaţă ce se formau în aerul rarefiat, îngheţat în straturile superioare. Adânc, înăuntrul lui, structura norului fu luminată de o sclipire bruscă a unui fulger îndepărtat. Apoi apăru un singur arc de fulger, o dâră neașteptată, orbitoare, de lumină albă, aruncând un puls electric pe fundalul negru al ploii, conectând norul și versantul muntelui.

Dacă vrăjitorul era acolo, probabil că era mort de-a binelea, se gândi Leaphorn. Și nu se putea învinui pentru moartea lui. Nu în felul în care s-ar fi învinuit dacă Oamenii l-ar fi găsit pe Lup înaintea lui și ar fi executat această sentinţă de condamnare la moarte.

Capitolul 11

Se auziră tunete intermitente vreme de câteva minute. Dar, chiar și astfel pregătit, McKee fu surprins de străfulgerarea bruscă, mai strălucitoare decât lumina zilei, a fulgerului. Explozia tunetului urmase aproape instantaneu, declanșând un val asurzitor de ecouri care luară cu asalt pereții canionului. Adierea ușoară, schimbându-și brusc direcția de-a lungul canionului, purta izul ușor înțepător de ozon, degajat de sarcina electrică și mirosul de praf umezit, combinat cu cel de iarbă udată de ploaie.

Și umplea de nostalgie nările lui McKee. Nu se simțea nimic din mirosul de asfalt aburind, de murdărie în descompunere și de gaze de eșapament îmbibate în umezeală, care caracterizează o ploaie de la oraș. Era mirosul unei copilării la țară, cu atât mai evocatoare, cu cât fusese uitată. Și, pentru o clipă, McKee alungă iritarea provocată de J. R. Canfield și se delectă mental cu amintiri fericite despre Nebraska, despre lanurile de porumb și despre vremea când visurile păreau încă reale și plauzibile.

Apoi începu să plouă. Picăturile mari, reci și puternice, îl trimiseră în fugă la cort după pelerina de ploaie și înapoi afară, ca să salveze ouăle care se prăjeau pe aragazul cu butan și așternuturile întinse pe nisip, lângă un morman de bolovani.

Când ajunse la ele, ploaia se opri la fel de brusc cum începuse. McKee lăsă pe jos păturile lui Canfield și cercetă

cu atenţie fâșia de cer vizibilă deasupra canionului. Cerul era negru-albastru, iar huruitul intermitent al tunetelor continua. Chiar deasupra taberei, norii erau un amestec de gri și alb. De-a lungul canionului către sud, se zărea albastrul închis al cerului senin și, mai aproape de orizont, nuanțele violente de roșu și galben ale soarelui care apunea. Direcţia vântului se schimbase din nou către sud-vest și împingea ploaia pe deasupra canionului, către munți. Numai o margine a norului de ploaie trecuse pe deasupra taberei.

McKee hotărî că acum așternuturile erau în siguranță afară. Se duse înapoi la aragazul cu butan, puse cu furculița un ou pe o felie de pâine și își făcu un sandvici. Amurgul inunda canionul cu o lumină trandafirie stranie, care făcea ca gresia erodată și granitul stâncilor să pară că emană lumină. McKee auzi apoi șiroitul apei, un sunet slab, alunecând pe fundul canionului pe sub picioarele lui. Ploaia abia dacă fusese ceva mai mult decât o stropeală aici, dar spre nord-vestul podișului se dovedise destul de abundentă cât să provoace revărsări prin rețeaua de torente a canionului Multe Ruine. Ar fi trebuit să crească până la un torent de doi sau trei metri, înainte de a depăși marginea movilei înalte de aluviuni pe care se afla tabăra, iar McKee estimă că șuvoiul care acum se răspândea pe nisipul neted al albiei de dedesubt nu avea mai mult de cincisprezece centimetri. Era noroios, ducând cu sine o încărcătură de beţe, ace de pin și tot felul de roci sfărâmate, dar n-avea să devină cu mult mai adânc, decât dacă ploaia din amonte se transforma în ceva asemănător cu o rupere de nori. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, ar putea fi cam dificil de trecut mâine cu mașina pe fundul canionului. Asta îi aduse din nou aminte lui McKee de Canfield.

Încă de la întoarcerea în tabără, oscilase între îngrijorarea că un motiv de neconceput îl făcuse pe Canfield să semneze biletul cu un nume fals, iritarea la adresa lui însuși pentru o asemenea nerozie și apoi iritarea la adresa lui Canfield, pentru că-i provoca o asemenea neliniște. Era cu atât mai enervat de gândul că, atunci când Canfield avea să se întoarcă și să explice că semnătura fusese inspirată de vreun capriciu canfieldian ridicol, toată povestea urma să pară prea stupidă și prea neînsemnată ca să se mai plângă.

— Ticălos neghiob, bombăni McKee.

Îndesă al treilea ou într-un sandvici, își turnă o cană de cafea și curăță tigaia cu nisip. Lumina din canion scăzuse acum de la trandafiriu la roșu întunecat, iar dispoziția lui McKee se schimbase odată cu ea, revenind la iritarea pe el însuși pentru că era așa de neliniștit.

Se făcuse în jur de zece când termină de răsfoit prin teancul de notițe din cort și de planificat treburile pentru ziua următoare. Era nevoit să stea în tabără cel puțin până la întoarcerea lui Canfield, pentru că a doua zi trebuia să sosească domnișoara Leon. În cazul în care Canfield găsea ceva interesant în săpăturile lui, n-o să vrea să se oprească, și cineva trebuia s-o ducă pe fată sus, în labirintul de canioane, să încerce să dea de dubă. Ar putea sau nu să-i aparțină inginerului electronist, dar n-ar trebui să fie prea greu de găsit, mai ales dacă era încă parcată în Canionul Pietrei Trainice și, dacă, așa cum spusese Bătrâna Pietre Cenușii, canionul se intersecta cu Multe Ruine, la paisprezece kilometri mai sus de capăt. Asta ar însemna numai vreo șase kilometri distanță de tabără.

Închise lampa cu gaz și rămase o clipă în picioare, în ușa cortului, lăsându-și ochii să se adapteze la întunericul

nopții, înainte să se îndrepte din nou către așternuturi. Acum se simțea obosit, gata de culcare. Își puse ghetele lângă el, își înfășură cămașa în pantaloni pe post de pernă și se strecură sub pături. Norul de furtună se îndepărtase și se auzea, la mare distanță spre nord-est, ecoul slab al tunetelor. Partea canionului unde se afla McKee era cufundată în întuneric total, dar vârful stâncii verticale dinspre vest era colorat de slaba strălucire galbenă a lunii ce se înălța pe cer. În noaptea asta, luna ar trebui să fie plină cam pe trei sferturi, își zise McKee, şi simți brusc o singurătate imposibil de redat în cuvinte, o singurătate aproape la fel de intensă ca într-un vis pe care-l avea câte-odată. În acel vis, plutea în aer într-o beznă totală, vrând să țipe, dar aducându-şi aminte, așa cum îți aduci aminte în vis, că mai țipase şi înainte, dar vocea i se pierduse în depărtarea nesfârșită și fără ecou. Amintirea îl întrista, pentru că însemna că nu mai există nimeni, nicăieri, în afară de el. Când visa asta, de obicei atunci când era prea obosit și deprimat, se trezea, stătea pe marginea patului și fuma o țigară, uneori două sau trei.

O pasăre cu glas strident își lansă chemarea șuierată departe, în josul canionului, și primi răspunsul unui ecou. Apoi se lăsă o liniște stranie.

Chiar deasupra, McKee distinse constelația Pleiadelor: șase stele în două șiruri paralele, și a șaptea lăsată în urmă ca să închidă linia dublă. Din acestea, își aminti McKee, cei șapte Băieți de Cremene din mitul navajo coborâseră să-l urmeze pe Nimicitorul de Monștri în odiseea lui eroică printre ființele malefice. Și ca să răspândească propriile lor necazuri printre *dinee* și să primească în fiecare primăvară ofrandele ceremoniale de mălai de la o mie de păstori în o mie de mici altare sacre, pe o mie de

podișuri și munți de pe cuprinsul rezervației. McKee descoperi două stele, fiecare înconjurată de lumina cețoasă a unei nebuloase, care-i reprezentau pe Femeia de Cremene și pe un concurent din Jocul Bâtei Săltate. Nu reușea să-și aducă aminte numele celeilalte Persoane Sacre, dar își amintea vag că în mit exista o controversă privind rezultatul jocului și o soluție bazată pe șiretlicurile inevitabile atât în miturile grecești, cât și în cele navajo. Undeva departe, sus pe marginea dinspre vest a canionului, un coiot scheună de două ori, apoi își vărsa amarul într-un urlet puternic. Sunetul păru să plutească în jos dinspre stele, glasul vreunui câine primordial împărtășind o tristețe nesfârșită, de la un capăt la altul al cerului.

Ar putea fi coiotul meu, se gândi McKee, cel care a intrat în țarcul berbecilor lui Yazzie. Avea să se ducă înapoi să afle cum se întâmplase asta, dacă îi permiteau îndatoririle lui de călăuză a domnișoarei Leon. Își mută greutatea de pe un picior pe altul pe pământul bătătorit și brusc se simți mai puțin sigur că va descoperi vreo metodă prin care un coiot ar fi putut invada mica și solida îngrăditură. În această beznă tăcută, misterul părea dintr-odată firesc, aproape rațional. În josul canionului, pasărea cântă din nou, iar apoi se auzi țipătul ciudat, scrâșnit, al unei bufnițe pitice. Suna ca un căpcăun pilindu-și lanțurile, își zise McKee. Întinse mâna să ia pachetul de țigări, se răzgândi și mintea îi zbură iarăși la bilețelul lăsat de Canfield și la motivul pentru care Jeremy Robert Canfield, al cărui nume de botez făcea parte dintr-o glumă confidențială a corpului profesoral de la antropologie, ar semna această notă cu „John". Alunecă cu greu până în pragul somnului.

Zgomotul îl făcu să sară brusc de sub pături, complet treaz, cu ochii ațintiți de-a latul canionului. Se auzise

huruitul unei pietre în cădere, lovindu-se de stânca erodată și dislocând o mică ploaie de alte pietre. Ecourile slabe lăsate în urmă dăinuiră o secundă în liniștea nopții, apoi se stinseră. McKee rămase încremenit, ascultând, simțind încordarea mușchilor inundați de adrenalină și gustul fricii primitive în gură. Își scoase picioarele de sub așternuturi și își trase pantalonii, încălță ghetele, își luă cămașa, după care se ridică în picioare. Luna se înălțase pe jumătate pe cer și peretele vestic al canionului era inundat acum de o lumină slabă. McKee se lăsă pe vine, ascultând cu încordare, cercetând formațiunile de gresie tocite dinspre care venise zgomotul. Nu se mai auzea nimic. În timp ce ochii lui McKee se adaptară mai bine la lumina slabă, o formă sinistră, ascunsă pe jumătate de ienuperi la poalele stâncilor, se dovedi a fi doar un bolovan erodat în chip ciudat. McKee se relaxă ușor, simțind că-l părăsește panica. Ar fi putut fi un animal. Și, pe măsură ce se gândea la asta, părea ridicol să creadă c-ar fi putut fi altceva decât un animal. Poate fusese vreun porc spinos ieșit noaptea după pradă. Rămase pe loc, simțindu-se dintr-odată ușor slăbit și de-a dreptul ridicol. Mai exista însă un simț primitiv în mintea lui care-i semnaliza pericolul și-l îndemna să fie prudent. Cinci berbeci negri cu gâturi însângerate și o semnătură greșită pe un bilețel oarecare.

O bufniță de vizuină plană ușor de-a lungul laturii luminate de lună a canionului, căutând șobolani-cangur ieșiți din vizuini. Brusc, bufnița se abătu din zbor, îndepărtându-se de o stâncă proeminentă, flutură agitată din aripi și dispăru în întuneric, în josul canionului. Și, la fel cum dispăruse, teama reveni. Ceva speriase bufnița. Și nu s-ar fi speriat de ceva mic...

Se îndepărtă cu prudenţă de aşternut, cufundându-se în întuneric, urcând panta de aluviuni către stânca dinspre răsărit. Păşea cu atenţie, urcând încet peste bolovanii mai mici şi ocolindu-i cu grijă pe cei mai mari. Într-o groapă de piatră săpată de apă, aflată imediat dedesubtul stâcii ieşite în afară, se opri şi se întoarse să se uite în urmă, surprins că gâfâia din cauza scurtului efort şi străduindu-se să respire fără zgomot.

Lumina lunii care urca pe cer parcursese jumătate din canion. Nimic nu se clintea. Canionul era o întindere de tăcere imensă, nemişcată, înfricoşătoare. McKee cercetă atent stânca proeminentă, îşi plimbă încet privirea de-a lungul văii abrupte, examinând fiecare formă sub lumina gălbuie, uniformă, şi apoi fiecare umbră. Simţi suprafaţa aspră a pietrei apăsându-i genunchii şi începu să-şi mute greutatea, dar simţi din nou imboldul primitiv la prudenţă. Atunci surprinse din nou o mişcare.

În umbra întunecată din spatele stâncii, ceva se mişcase uşor. McKee se uită fix, până când ochii începură să-l usture. Se frecă la ochi, după care privi din nou. Şi văzu capul câinelui. Ieşea puţin câte puţin din umbră, la lumina lunii. Mai întâi botul, apoi capul, cu urechile ciulite şi, McKee îşi încordă ochii până când fu sigur că nu-l înşela vederea, gura atârnând nefiresc de deschisă. Capul rămase pe loc, nemişcat. McKee îl privi fix, cu încordare. Capul câinelui părea nefiresc de sus, ca şi cum stătea pe vreun soi de ridicătură în spatele stâncii. Şi-apoi se mişcă din nou.

Câinele se transformă în om. Un bărbat masiv, cu o piele de lup pe umeri, purtând pe cap craniul dezgolit al animalului. Traversă un petic de lumină şi dispăru în spatele unui desiş, la poalele aluviunilor de lângă stânca

vestică. Când forma apăru o clipă mai târziu, McKee crezu pentru o fracțiune de secundă că ochii îl înșelaseră, că era într-adevăr un lup. Dar era un bărbat, alergând aplecat pe nisipul umed de pe fundul canionului, alergând cu iuțeală și fără zgomot direct spre cortul lui McKee. Bărbatul ținea ceva în mâna dreaptă, ceva lung cam de treizeci de centimetri, dintr-un metal care reflecta lumina lunii. Era un pistol cu țeavă lungă, cu un încărcător pentru muniție ieșind în afară în fața trăgaciului. Un pistol automat.

Forma dispăru din nou, ascunsă în spatele pantei de aluviuni de pe partea canionului unde se afla McKee. McKee se aplecă, pipăi în jur în căutarea unei pietre și alese una cam de mărimea unei mingi de softball. Când înălță capul, silueta era din nou la vedere, în umbră, dar conturată pe stânca luminată de lună. McKee apucă piatra și privi. Panica dispăruse acum, fiind înlocuită de un soi de furie îndârjită. Silueta ajunsese la cort și stătea nemișcată. Ascultă, se gândi McKee. Ascultă, nu aude absolut nimic și începe să-și pună întrebări.

Apoi forma dispăru, ascunsă în spatele cortului. McKee aproape că ajunsese la concluzia că bărbatul plecase cumva pe furiș, când îl zări iarăși, acum lângă așternuturi, însă tufele și bolovanii umbreau locul și nu vedea ce făcea bărbatul. Cercetă peretele stâncii pe ambele părți ale gropii. Se putea cățăra afară din adăpost, croindu-și loc pe lângă un bloc uriaș de gresie aflat chiar lângă el. Ar putea probabil să pornească de-a lungul canionului, fără să fie vizibil dinspre tabără.

Dar dacă vine încoace, își spuse McKee, ar putea fi cel mai bun loc în care să-l înfrunt. Probabil că l-aș putea doborî cu piatra înainte să mă vadă. În afară de cazul în

care are și o lanternă, pe lângă pistol. Atunci n-am prea multe șanse.

Și, în timp ce analiza toate aceste idei, îi trecu prin minte că sunt complet irațională. Ca un coșmar trăsnit, din copilărie.

Dar bărbatul era acolo, cât se poate de real, se întorsese la cort și părea să nu mai facă nici un efort să se ascundă. Ridică prelata de pe camion și McKee fu cuprins brusc de o speranță nebună că omul avea să-l pornească, să se suie în el și să fugă, dovedindu-se a fi nimic mai mult decât un hoț. O clipă mai târziu, o pată de lumină apăru prin pânză. Raza lanternei se mișcă, rămase pe loc, se mișcă din nou, apoi se opri. Îmi umblă prin hârtii, își zise McKee. Se întrebă ce-ar pricepe bărbatul din însemnările lui de la interviurile despre vrăjitorie. Și simți un impuls brusc să intre în cort, să-l înfrunte pe bărbat și să-l ia la întrebări ca să afle ce naiba făcea. Apoi, lumina se stinse brusc și bărbatul apăru din nou în fața cortului, uitându-se aproape direct către ascunzișul lui McKee. McKee simți cum își pierde curajul.

— Domnule profesor McKee?

Bărbatul strigă cu voce monotonă, sonoră, doar, un pic mai tare decât un ton obișnuit de conversație. Dar în acea liniște, sunetul păru necuviincios de răsunător. Iar pereții canionului repetară „Kee-Kee-Kee", într-un ecou tot mai slab al numelui său.

— Bergen McKee, repetă vocea. Trebuie să...

Ecourile înecară restul.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre profesorul Canfield, spuse vocea.

Și omul rămase tăcut până când ecourile se stinseră din nou. Cine e? se întrebă McKee. Indianul navajo mușcat de șarpe? Era acest om un navajo? Nu-și dădea

seama după voce. N-avea nici o urmă de accent. Pe de altă parte însă, indienii navajo educați aveau rareori accent, în afară de faptul că uneori pierdeau sunetul „th".

Bărbatul rămase tăcut pentru o clipă nesfârșită, cu privirea ațintită într-o parte, apoi în cealaltă, a canionului. Ascultând. Și n-o să audă absolut nimic, gândi McKee. Nu de la mine.

— John e rănit, continuă vocea.

Vorbea mai tare acum, iar stâncile făcură cuvântul „rănit" să ricoșeze până când se topi într-o singură notă.

— Are nevoie de ajutor.

John. John, nu Jeremy. Bărbatul care stătea acolo în întuneric, bărbatul cu pielea de lup, bărbatul care se furișase ca un animal, avea legătură cu biletul lui Canfield, cu semnătura neobișnuită a lui Canfield.

„Ar trebui să mă duc acolo", se gândi McKee, dar apoi își aduse aminte de obiectul care reflectase lumina lunii, când omul traversase canionul. De ce avea un pistol? De ce avea pielea de lup?

Se rezemă de bolovan fără să se miște, simțind pe picioare răceala aspră a pietrei și sudoarea rece în palme, știind că nu s-ar apropia cu nici un chip de omul acesta. Nu singur, în canionul ăsta întunecos. Nu fără o armă.

În momentele următoare, bărbatul dispăru. Brusc, nu mai era lângă cort. McKee îl zări după aceea alergând cu pași mărunți, în diagonală pe fundul canionului, cu pielea de lup atârnându-i într-o mână.

McKee se destinse, lipit de bolovan, conștient dintr-odată că-i era frig și că avea cămașa udă de transpirație. Departe, în josul canionului, bufnița pitică scoase țipătul ei straniu, scrâșnit. Anunță o crimă, gândi McKee.

Capitolul 12

Era trecut cu mult de miezul nopții când Leaphorn află în sfârșit cine adusese scalpul pentru ceremonial. Vorbise până când îi obosise gura. Era obosit, frustrat și enervat de oamenii reticenți pe care îi chestionase. Și apoi, o fată îi spusese din senin cu mândrie și fără să se lase rugată că Billy Nez, pe care Leaphorn nu-l găsise încă, furase pălăria. Billy Nez dăduse de urma camionului vrăjitorului și stătuse cu ochii pe el, dintr-o ascunzătoare, până când prinsese în sfârșit ocazia.

Leaphorn fusese prins de către fată, o adolescentă dur-dulie și drăguță care purta un tricou imprimat cu „Liceul Chinle“, în timpul Dansului Fetelor. Îl apucase de braț, în timp ce el vorbea cu un bătrân.

— Vino-ncoace, Polițistule Albastru, spusese ea. Te-am prins și trebuie să dansezi.

Și Leaphorn se lăsase condus către focul cel mare, pentru că ajunsese deja la concluzia că bătrânul n-o să-i spună nimic și pentru că așa era tradiția la această ceremonie. Avea să danseze puțin cu fata, apoi avea să-i plătească răscumpărarea cuvenită pentru eliberarea lui și pe urmă avea să hoinărească în continuare prin mulțime, ca să întrebe de Billy Nez, fără să se mai aștepte cu adevărat să-l găsească acolo.

Polițistul Albastru, se gândi el. Halal muncă sub acoperire! Nu există nici un adult la această Cântare care să nu fi aflat până acum că sunt omul legii.

Incantația se înălța în lumina focului. *Ya Ha He Ya Na He*. Se înălța și cobora în ritmul tobelor de lut. Și apoi cuvintele.

— *Întinde-te mai aproape de mine*, intonau cântăreții. *Adu-ți pielea de oaie și vom merge în întuneric. Ce-ai să faci acolo, afară?*

Leaphorn îi aruncă o privire partenerei sale de dans, curios să afle dacă sugestia licențioasă a cântecului o stânjenea pe fata de la liceul cu internat. Ea dansa cu grație, ținându-l de brațul stâng cu mâna dreaptă.

— Mă întreb de ce *Hosteen* Polițist se uită la mine, vorbi ea. Ai de gând să mă arestezi?

Leaphorn îi întoarse zâmbetul.

— Te-aș aresta dacă aș crede că ai putea să mă ajuți cu informații.

— Pe cine cauti? Ce vrei să stii?

— Vreau să aflu totul despre vrăjitor, răspunse Leaphorn.

— Pun pariu că nici măcar nu crezi în vrăjitori!

— Cred într-un vrăjitor care obișnuia să poarte o pălărie Stetson, mare și neagră, până când cineva i-a luat-o.

—Billy Nez i-a luat-o, răspunse fata.

Chiar așa, cât se poate de simplu. Billy Nez era pe-aici pe undeva. Fata aruncă o privire peste umăr spre întuneric, încruntându-se.

— Aș vrea să vorbesc cu *Hosteen* Nez, zise Leaphorn.

— Și eu aș vrea. L-am prins și l-am făcut să danseze, dar mi-a plătit numai douăzeci și cinci de cenți. Și mi-a zis c-o să mă lase să-l prind din nou.

Fata se încruntă iarăși spre cineva din întuneric, apoi ridică privirea spre Leaphorn.

— Dar nu e încă *Hosteen*. E doar un băiat.

— Câți ani are dacă e doar un băiat?

— Numai șaisprezece.

Iar tu ai cam cincisprezece, se gândi Leaphorn, și dacă Billy Nez nu-i atent, clanul lui o să piardă un băiat și o să plătească și prețul unei mirese pe deasupra.

— Doar un băiat, repetă Leaphorn.

— Da, dar el e cel care-a adus pălăria. Billy a fost Purtătorul Scalpului. S-a luat după camioneta omului ăluia și l-a pândit dintr-o ascunzătoare. Iar când vrăjitorul a plecat, Billy a fost cel care-a luat scalpul.

Și asta părea să fie absolut tot ce știa fata despre subiect. În rest, știa că Nez era Frunte Roșie, că păștea oi împreună cu unchiul lui la Câmpurile cu Plopi de lângă Chinle, că purta o cămașă în carouri roșii și o șapcă roșie de baseball, și mai știa tot felul de lucruri pe care fetele de cincisprezece ani le află despre băieții de șaisprezece.

Apoi, dintr-odată, tobele de lut și incantațiile se opriră, și se auziră multe ciorovăieli, râsete și tachinări când femeile își adunară răscumpărările. Leaphorn îi dădu fetei un dolar.

— Nimeni nu mi-a mai dat așa de mult, comentă ea.

Dar nu se duse cu el să i-l arate pe Nez.

Leaphorn îl depistă pe Purtătorul Scalpului jumătate de oră mai târziu. Începuse Dansul Legănat și-l văzu pe Nez, cu șapca lui, în șirul de dansatori din tabăra Primitorilor Bâtei. Ritmul se accelerase acum, iar sunetul oscilant, al vocilor era la fel de vechi ca pământul. Cuvintele, în schimb, erau despre o rachetă.

— Racheta belacanilor a căzut pe podiș, rosteau întruna cântăreții.

Moment în care șirul de bărbați din tabăra pacientului începu legănatul ritmic și cuvintele se schimbară.

— Racheta belacanilor dă foc tufișurilor.

Dă de urma omului care a compus cântecul, se gândi Leaphorn, și-o să găsești racheta pe care armata a căutat-o jumătate din iarnă acum patru ani. Problema e că ar fi mai ușor să găsești racheta decât pe autorul cântecului.

Dar dăduse, în sfârșit, de Billy Nez, dansul se oprise pentru o vreme, iar Nez venea spre el, alături de un băiat mai mic, care, bănuia Leaphorn, trebuia să fie vărul lui.

— Nepoate, zise Leaphorn, aș vrea să vorbesc o clipă cu bărbatul care-a purtat scalpul.

Billy Nez păru surprins și încântat. Dar Leaphorn observă că își mișcase mâna către partea din față a cămășii, ca să atingă săculețul cu leacuri, ce conținea o pietricică menită să-l protejeze împotriva vrăjitorilor. Trebuia să fii precaut cu străinii la o ceremonie a Căii Dușmanului.

— Eu sunt polițist, zise Leaphorn. Uneori trebuie să dau de urma unor oameni și mi-ar prinde bine să aflu cum ai reușit să găsești acest Lup.

Băiatul plecă ochii.

— N-a fost mare lucru, zise el.

Și apoi, amintindu-și regulile de politețe, adăugă:

— ...unchiule.

Pentru prima oară într-o zi lungă, Leaphorn simți că se purta cu diplomație și tact, exact așa cum trebuia ca să-și atingă scopul.

— Și totuși, nimeni altcineva n-a adus scalpul pentru Cântarea asta. Tu ai fost acela, *Hosteen* Nez!

— Billy l-a urmărit trei zile, vorbi și băiatul mai mic.

Îi zâmbi larg lui Leaphorn.

— Eu sunt fiul unchiului lui Billy.

— Putem sta aici, lângă camioneta asta, să fumăm, propuse Leaphorn.

Scoase o țigară și apoi îi întinse pachetul băiatului mai mic. Iar când pachetul ajunse la Billy Nez, acesta luă o țigară, o aprinse, și-i povesti lui Joe Leaphorn tot ce știa. Și începu, așa cum Leaphorn știa că va începe, cu începutul.

Vrăjitorul apăruse pentru prima oară în preajma hoganurilor de vară ale unchiului său pe la jumătatea primăverii, nu cu multă vreme după ce familia unchiului adusese oile de la păscutul de iarnă din valea Chinle la pășunile din Lukachukai.

La două zile după ce se stabiliseră acolo, el și cu cei doi băieți mânau oile sus, pe platou. Unchiul mâna oile lui, iar băieții mânau oile soției unchiului. Și-atunci au văzut camioneta traversând pârâul. Nu era chiar o camionetă, era mai mult un jeep, numai că mai mare și cu o prelată deasupra.

— Un Land-Rover? întrebă Leaphorn.

— Nu știu, răspunse Billy Nez. N-am mai văzut niciodată una la fel. Era gri.

Uriașul Navajo plecase de la magazinul lui Shoemaker cu un Land-Rover, își aminti Leaphorn. Gri și greu de văzut, și mă întreb dacă e o coincidență.

Camioneta oprise la început, iar unchiul lui îl văzuse pe șofer uitându-se la ei. După aceea, bărbatul pornise spre ei și îl întrebase pe unchiul lui Billy unde ducea oile și cât avea de gând să le țină acolo. Unchiul răspunsese că toată vara, iar bărbatul întrebase dacă nu știa că în

ținutul acela era ascunzătoarea unui vrăjitor și o haită de lupi care vânau oamenii intrați pe teritoriul lor.

Billy Nez trase îndelung din țigară, inhală și apoi suflă fumul.

— Și unchiul tău ce-a zis? întrebă Leaphorn, dar se enervă imediat din cauza propriei lui nerăbdări.

— I s-a părut ciudat, într-un fel, că acest *nakai* știa atât de multe despre Lupii Navajo.

Leaphorn îi aruncă o privire încruntată lui Billy Nez.

— De ce *nakai*? Unchiul tău crede că omul ăsta era mexican?

— Mexican sau *belakana* sau ceva de genul ăsta, răspunse Billy Nez. Oricum, unchiul meu a zis că nu vorbea prea bine navajo. Voia să stea de vorbă în engleză, dar unchiul meu n-o știe bine, așa că a încercat să vorbească spaniolă deși nu se prea descurca.

Billy Nez făcu o pauză.

— Deci, dacă mă gândesc bine nu cred că era *nakai*. Poate *ute* sau cam așa ceva...

Așa, își spuse Leaphorn. Nu mai am nici o îndoială acum de ce Mână-Tremurătoare recomandase Calea Dușmanului în loc de Calea Înjosirii. De asta credeau că vrăjitorul era un străin, un spirit dușman care trebuia exorcizat. Dar omul din Land-Rover, omul cu pălărie neagră, era navajo. Leaphorn era sigur de asta.

Oricum, Billy Nez zicea că unchiul lui spusese că nu dădea prea multă atenție vrăjitorilor când avea nevoie de iarbă pentru oile lui și ale nevestei lui, iar bărbatul străin plecase. După asta însă, unchiul știuse că o să se întâmple ceva rău.

În prima săptămână de după întoarcerea în ținutul înalt, un coiot tânăr se luase după unchiul lui, urmărindu-i

calul într-o dimineață, pe tot drumul peste podiș. Asta însemna că Oamenii-Coioți îi transmiteau să fie precaut. Oamenii-Coioți provocau o mulțime de necazuri, după spusele lui Billy Nez, dar erau buni la prevenirea oamenilor.

Puțin după asta, în timpul nopții, unchiul auzise Lupul cocoțat pe hoganul lui. Niște pământ căzuse de pe acoperiș pe partea dinspre răsărit a hoganului (și acum, gândi Leaphorn, urmează celelalte trei puncte cardinale), și apoi pe partea dinspre sud, apoi spre vest și apoi un pic de pământ căzuse de pe partea din nord. Atunci unchiul știuse că Lupul urma să se uite prin horn ca să vadă unde erau și să arunce niște pulbere de cadavru peste ei. Dar unchiul lui Billy Nez nu se temea de Lup. Alergase afară din hogan ca să-l alunge, dar nu văzuse nimic clar. Poate că zărise un câine care fugea, dar nu era convins.

— Asta s-a întâmplat cam în prima parte a lunii mai? întrebă Leaphorn.

— Puțin înainte de asta, răspunse Billy Nez. Luna era în ultimul pătrar, așa că trebuie să fi fost sfârșit de aprilie.

Aproape cu două săptămâni înainte ca Luis Horseman să se întoarcă acasă și să moară.

După aceea, unchiul l-a văzut pe Lup a doua oară. Era ziuă, soarele apunea, dar era încă lumină, iar unchiul ducea o parte dintre oi la adăpat și i s-a părut că îl urmărea ceva. Se uitase în sus, către buza podișului, și vrăjitorul stătea acolo, privindu-l. Era sus, pe margine, pe pietre, cu pielea aia de lup pe el, însă unchiul își dăduse totuși seama că era om. Unchiul zisese că vrăjitorul făcuse un fel de farmec cu mâinile. Se temuse că s-ar fi putut să cheme alți vrăjitori, care să iasă din grotele lor și să-l ajute. Unchiul mânase atunci oile jos la hogan și

toți trei presăraseră polen și cântaseră cântecele din Calea Nopții, cântecele împotriva vrăjitorilor.

— Când a fost asta?

— A fost la trei sau patru zile după prima dată când l-a văzut, răspunse Billy Nez. Cred c-au fost trei zile...

După asta, unchiul își lua pușca de vânătoare cu el când mâna oile și-l lăsa pe unul dintre băieți la hogan, cu soția lui, în caz că vrăjitorul ar fi venit acolo, în timp ce el era plecat. Și se gândise c-ar trebui să-l urmărească pe Lup și să-l omoare. Se dusese pe podiș, în locul unde-l văzuse pe Lup și-i găsise urmele acolo. Unele erau urme de ghete mari, altele semănau cu unele de câine. Era încă Anotimpul Când Doarme Tunetul, și pământul se menținea umed de la zăpada topită, așa că urmărirea era ușoară.

— Tatăl meu e foarte curajos, interveni vărul lui Billy Nez, apoi se jenă imediat de lipsa lui de politețe.

Fumară o clipă în tăcere pentru ca incidentul să treacă. Apoi Billy Nez își reluă povestirea.

Sub celălalt versant al podișului, unchiul lui găsise urme de cauciucuri. Lupul venise cu mașina până aici, o parcase și ieșise din ea. Apoi se întorsese la mașină și plecase. După asta, Lupul începuse să tulbure animalele. În acea primă noapte, unchiul auzise caii fornăind ca și cum ar fi fost speriați, apoi îl auzise pe unul dintre ei nechezând. Ieșise în fugă către locul unde-i închisese în țarc, și găsise doi cai cu tendoanele tăiate. A fost nevoit să-i omoare.

Leaphorn ridică o mână, întrerupându-l. Era surprins. Nu se aștepta la ceva atât de concret.

— Nepoate, ai văzut caii aceia?

— I-am văzut. Lupul trebuie să fi folosit un topor de piatră. A tăiat amândouă tendoanele din spate ale iepei

și a lovit mânzul atât de tare, încât i-a rupt un os de la picior.

O dovadă suficient de bună, gândi Leaphorn. Încă un motiv să-l găsesc pe ticălosul ăsta. Consiliul Tribal are o lege împotriva cruzimii față de animale. În plus, lui Leaphorn nu-i plăcea un om în stare să facă așa ceva unui cal.

După asta, a continuat Billy Nez, au urmat oile. Unchiul lui stătuse afară toată noaptea, cu pușca la el, dar Lupul nu se mai întorsese o vreme. Apoi, când răsărise luna într-una dintre nopți, auzise niște focuri de armă și fugise afară. Vrăjitorul trăsese către locul unde dormea turma. Muriseră trei oi. Unchiul a fost nevoit să sacrifice și câteva dintre celelalte care erau rănite.

— După asta, unchiul meu a vorbit cu mătușa despre ce s-a întâmplat și au hotărât să ia oile de-acolo. Nu credeau că ar putea prinde vrăjitorul, și ar fi putut să le facă de petrecanie. Așa că au venit încoace.

Leaphorn îi întinse din nou pachetul de țigări.

— Când a împușcat oile alea?

— Într-o noapte exact ca asta, răspunse Billy Nez.

Se uită la lună, care mai avea două nopți până să fie plină.

— Cam cu douăzeci și șase, douăzeci și șapte de zile în urmă. Luna trecută.

— Și când te-ai dus după vrăjitor? întrebă Leaphorn.

— Păi... Tatăl unchiului meu a venit la noi cu câțiva dintre ceilalți din grupul nostru și au stat de vorbă. După aceea l-au adus pe Mână-Tremurătoare, iar el a cântat cântecele tremuratului mâinii și a întins brațul deasupra unchiului meu. Mâna a început să i se cutremure tare... A zis că de vină pentru visele alea era vrăjitorul străin.

Billy Nez trase încă o dată adânc din țigară.

— Sau poate să fi fost doar spiritul vrăjitorului... Oricum, după asta i-au pus teoria la încercare, făcând o înnegrire. Unchiul meu a dormit o noapte cu cenușa pe el și n-a avut nici un vis, așa că au ajuns la concluzia că Mână-Tremurătoare avea dreptate. Spiritul nu-l putea găsi cu cenușa presărată pe el. De aceea, în noaptea care-a urmat, s-au adunat din nou în hoganul nostru și au hotărât că ar trebui să găsească un Cântăreț care să știe Calea Dușmanului.

Billy Nez făcu încă o pauză.

— Iar vărul meu le-a zis c-o să găsească Lupul și-o să poarte scalpul, interveni băiatul mai mic.

— Bunicul nu voia să mă lase. A zis că un bărbat mai în vârstă ar trebui să ia scalpul. Cineva care să aibă deja Calea Dușmanului cântată asupra lui. Dar, până la urmă, au spus că pot s-o fac.

— Știi cântecul Ursului care ia urma? întrebă Leaphorn.

— Bunicul m-a învățat, răspunse Billy Nez.

Lăsă țigara pe jos și cântă încetișor:

În încălțări de cremene iau urma războinicului ute,
Cu platoșă de cremene îl nimicesc pe dușmanul ute.
Cu Marele Om-Șarpe mă duc pe urmele războinicului.
De obicei îi nimicesc pe bărbații ute și pe femeile ute.
Ursul care ia urma, mă duc să iau scalpuri ute.

Billy Nez se opri, dintr-odată stânjenit, și-și recuperă țigara.

Cei trei rămaseră tăcuți pentru o clipă. Incantațiile reîncepuseră lângă foc, însoțind încă un dans legănat. De data asta, cântecul era vechi, o serie repetată de monosilabe ritmice care-și pierduseră înțelesul coerent cândva de-a lungul timpului.

— De unde-ai știut unde să cauți scalpul? întrebă Leaphorn.

Îi trebuise ceva timp, după spusele lui Billy Nez. Unchiul lui îi desenase felul în care arătaseră urmele camionetei.

— Așa arăta, zise Billy Nez.

Netezi pământul sterp cu palma și deschise briceagul.

— Cauciucurile din față lasă o urmă ca asta...

Desenă modelul urmei pe pământ.

— Iar marginea urmei nu era atât de adâncă. Ca și cum cauciucurile ar fi fost uzate pe exterior. În schimb, cele din spate erau așa...

Desenă modelul unor cauciucuri pentru tracțiune puternică pe noroi.

— Intră destul de adânc în pământ. M-am gândit că le-aș putea găsi...

— Și bănuiesc că le-ai găsit.

Lui Billy Nez îi trebuise aproape o săptămână. Trei zile grele pe cal, înainte să descopere primele urme. Erau vechi, deja aproape șterse de vânt. În cea de-a patra zi, zărise Land-Roverul. Se întâmplase pe podișul Piatra Vorbitoare și-l văzuse mergând de-a lungul albiei unui torent, în valea Kam Bimghi. După răsăritul soarelui, a doua zi, descoperise unde lucra vrăjitorul. Îl văzuse ștergând o urmă a camionului în susul povârnișului din partea din spate a podișului Ceniza. Și, mai târziu în aceeași zi, Billy Nez dăduse lovitura cu scalpul.

— Mi-am lăsat calul priponit sus, în vârf, povesti Billy Nez, și m-am ascuns acolo, printre pietre, aproape de locul unde lucra vrăjitorul. Rostogolea pietrele alea la o parte din drum și tăia ramuri din tufișuri ca să șteargă urma. Până la urmă, s-a oprit o vreme și s-a așezat sub

un *piñon*, a mâncat niște piersici la conservă, și apoi a aruncat cutia. M-am gândit că poate-am să pun mâna pe cutia din care-a mâncat, pe post de scalp, dar n-ar fi fost prea bine, așa că mai târziu am luat pălăria.

— Spune cum ai luat-o, îl îndemnă vărul cel mic.

— Păi, mai târziu, după-amiază, s-au adunat norii, așa cum fac ei de obicei. S-a întunecat și s-a stârnit vântul. El se chinuia cu pietrele alea și pălăria îi tot zbura. Așa că data următoare când a mutat camioneta mai sus pe pantă, a lăsat pălăria pe scaunul șoferului. Când s-a apucat iarăși de treabă, m-am strecurat acolo și-am luat-o.

— Dar ai scos panglica de la pălărie și-ai lăsat-o acolo, zise Leaphorn.

Billy Nez păru surprins.

— Mda. Avea ținte de argint.

— Și era o pușcă acolo, în camionetă, adăugă vărul mai mic.

— Cred că era un Remington, replică Billy Nez. Cu țeavă lungă și lunetă. Arăta ca o pușcă pentru cerbi.

— Mai era ceva înăuntru? întrebă Leaphorn.

— O hartă împăturită pe bordul mașinii. Cel puțin, cred că era o hartă. Și o pungă de hârtie pe scaun, poate o parte din mâncarea de prânz. Și niște scripeți în spate.

Băiatul făcu o pauză, gândindu-se.

— Un palan? sugeră Leaphorn.

— Da, răspunse Nez.

— Altceva?

— Nu. Nu m-am uitat prea mult. Am luat doar pălăria, apoi m-am gândit că nu voiam să fur banda aia cu ținte, așa că am scos-o. Am legat de pălărie o fâșie de yucca și am prins-o de bâta scalpului, așa cum mi-a zis bunicul să fac, ca să nu manevrez scalpul prea mult

cu mâinile. Apoi, când m-am întors pe podiș, departe de-acolo, am cântat cântecul Ursului care ia urma, am folosit polen și-am plecat călare înapoi spre hogan.

Leaphorn le dădu băieților câte o a treia țigară.

— Acum, zise el, vreau să-mi povestești despre fratele tău. Vreau să-mi spui despre Luis Horseman.

Încercă să descifreze chipul lui Billy Nez. Avea o expresie de surprindere, teamă sau mânie?

Băiatul se uită la vârful țigării, apoi trase îndelung din ea și suflă fumul afară.

— Am auzit că Departamentul pentru Lege și Ordine l-a găsit deja, zise Billy Nez. Am auzit că Luis Horseman e mort.

— I-am găsit corpul, spuse Leaphorn. Era departe, lângă Ganado, când l-am descoperit, la o sută șaizeci de kilometri spre sud de-aici. Nu știm cum a ajuns acolo.

— Nici eu nu știu, replică Billy Nez. Stătea sus, pe platoul dintre canioanele Multe Ruine și Mlaștina Calului.

— Și te-ai dus acolo să-i spui că nu l-a omorât pe *nakai* în Gallup, că omul s-a făcut bine și c-ar trebui să vină să vorbească despre asta cu noi, continuă Leaphorn. Așa ai făcut, nu?

Avea vocea blândă.

— Te-am auzit când vorbeai despre asta la Shoemaker, răspunse Billy Nez. Și am crezut că ai dreptate. Ar fi fost mai bine dacă Luis Horseman s-ar fi dus la Window Rock și n-ar mai fi încercat să fugă și să se ascundă. Dar când am urcat acolo să-i spun și să-i duc ceva de mâncare, dispăruse deja.

— Asta a fost acum patru zile, întrebă Leaphorn. Marți, în ziua în care am fost la Shoemaker?

Nez încuviință din cap.

— La ce oră te-ai dus? La ce oră ai ajuns?

— Am așteptat până s-a întunecat, răspunse Billy Nez. Luis Horseman mi-a spus să fac așa, ca să nu mă vadă nimeni. Dar nu l-am găsit acolo. Am ajuns cam la două ore după miezul nopții, dar el plecase.

— Polițistule Albastru, interveni băiatul cel mic, vărul meu a găsit ceva ciudat acolo.

— M-am uitat pe unde își avea tabăra, printre niște stânci, și am crezut că luase cu el tot ce-avea, continuă Billy Nez. Dar, când m-am uitat un pic în jur, am descoperit că mâncarea pe care-o mai avea era încă îngropată acolo, acoperită cu nisip.

— Cenușa era acoperită? întrebă Leaphorn.

— Acoperită cu nisip și netezită.

— Ai mai văzut ceva?

— Era întuneric. Am coborât călare în valea Chinle și-am dormit până s-a luminat, după care m-am întors. Atunci am găsit din nou urmele alea.

— Urmele care seamănă cu ale Land-Roverului?

— Aceleași urme, zise Billy Nez. Acolo sus, pe podiș, cam la vreo opt sute de metri de locul unde fusese Luis Horseman.

Făcu o pauză.

— Fratele meu ar fi luat mâncarea cu el. N-ar fi irosit-o așa.

Preț de câteva clipe, fumară în tăcere.

— I-am zis lui Luis Horseman să nu-și facă tabăra acolo. Prea multe case ale Oamenilor Vechi în canioanele alea, comentă Billy Nez. Prea multe fantome. Nimănui nu-i place ținutul ăla, doar vrăjitorilor!

Băiatul tăcu din nou, cu ochii ațintiți la focul unde dansatorii erau puși în mișcare de tobe, în două șiruri ritmice.

— Cred că Lupul l-a omorât pe fratele meu, spuse Billy Nez.

Tonul lui era monoton, lipsit de emoție.

— Ascultă, nepoate, zise Leaphorn. Ascultă-mă! Cred că s-ar putea să ai dreptate. Dar s-ar putea și să te înșeli.

Leaphorn se opri. Era inutil să-l avertizeze pe băiatul ăsta de pericole.

— E problema noastră acum, problema celor de la Lege și Ordine. Dacă-l cauți singur pe omul ăsta, l-ai hăitui ca să-l omori, iar asta ar fi rău. S-ar putea să nu fie el criminalul. Nu te duce după el!

Billy Nez se ridică și-și scutură de praf blugii.

— Trebuie să plec acum, unchiule, ca să dansez cu fata de la liceul din Chinle. Mergi în frumusețe!

— Mergi în frumusețe, răspunse Leaphorn.

Se rezemă de camionetă, gândindu-se și punând în ordine noile informații.

Dinee, cel puțin acei *dinee* care trăiau în districtul de la est de Chinle, credeau că Uriașul Navajo era vrăjitorul pe care-l căutau. Billy Nez găsise urmele Land-Roverului în apropiere de tabăra lui Horseman. Dar ar fi putut fi urme mai vechi. Oricum se șterseseră până acum, de la ploaia din noaptea trecută de pe versanții munților Lukachukai. Iar vrăjitorul, oricine-ar fi fost el, era violent sau crud, dacă schilodea cai cu toporul. Asta era tot ce știa. Și mai avea convingerea că Billy Nez avea să-l caute pe omul care conducea Land-Roverul. Dacă era nevinovat, presupusul vrăjitor era în pericol. Iar dacă era într-adevăr vinovat, atunci Nez era în pericol!

Prima geană de lumină apărea în partea de răsărit a nopții. Curând, Charley Tsosie, soția și copiii lui aveau să iasă din hoganul ceremonial. Sandoval avea să cânte cele

patru Cântece Primordiale și Cântecul Coiotului, iar cei din familia Tsosie aveau să tragă adânc în piept cele patru guri de aer al Oamenilor Zorilor. Atunci, Charley Tsosie și ai lui aveau să fie vindecați, iar vrăjitorul care conducea Land-Roverul gri și care s-ar putea să fi mutilat, sau nu, doi cai cu toporul, își va afla vrăjile întoarse împotriva lui. Mitul Originilor îi dădea un an de trăit. Un an, dacă familia Tsosie sau Billy Nez nu-l găseau mai întâi.

Capitolul 13

Trecuse ceva mai mult de-o oră de când se luminase de ziuă, când McKee auzi mașina urcând prin canion. Eșapamentul stârnea un șir de ecouri slabe dinspre stânci. Canfield spusese că domnișoara Leon o să vină cu un Volkswagen, iar mașina asta chiar suna ca un Volkswagen. Cu siguranță, nu avea huruitul răgușit al camionetei conduse de cel care-l pândise pe McKee noaptea trecută.

McKee ieși din desișul de sălcii unde se întinsese și se pregăti psihic pentru un moment de care se temea. Dacă mașina care urma să apară curând de după colț era un Volkswagen, îi va face semn să oprească. Dacă șoferul era domnișoara Leon, o să fie întâmpinată de imaginea înfiorătoare unui bărbat masiv, cu cămașa ruptă, fața umflată și plină de vânătăi și mâna rănită. Bărbatul o să-i spună o poveste fantezistă și absurdă despre cum sărise din pat, speriat de un vârcolac. Apoi o să-i ceară să facă stânga-mprejur și să fugă din canion împreună cu el.

McKee se gândise la această confruntare iminentă vreme de ore-ntregi, încă de când îi trecuse prin minte că nu putea să fugă pur și simplu departe de canion și de primejdia de-aici, oricare-ar fi fost ea, și să se ducă după ajutor ca să-l găsească pe Canfield. Asta ar fi însemnat s-o lase pe domnișoara Leon să înfrunte singură pericolul de care fugea el, indiferent de ce natură ar fi fost.

Mașina care apăru de după stâncă era un Volkswagen, condus de o tânără cu părul închis la culoare. McKee coborî în fugă panta de nisip bătătorit, făcându-i semn să oprească.

Volkswagenul încetini. McKee o văzu pe femeie uitându-se fix la el, cu ochii mari. Apoi, brusc, învârti volanul. Roțile din spate împroșcară nisip, iar mașina hurui îndepărtându-se de el.

— Domnișoară Leon! strigă McKee. Opriți!

Volkswagenul opri.

McKee alergă până la mașină și trase de ușă. Era încuiată. Se uită pe geam. Fata stătea ghemuită pe scaunul șoferului, cu ochii înspăimântați și chipul palid.

McKee înjură în sinea lui, încercă să-și aranjeze cămașa sfâșiată și ciocăni în geam.

— Domnișoară Leon, zise el. Sunt Bergen McKee. Trebuia să vă așteptăm aici, eu și profesorul Canfield.

Fata, evident, nu-l înțelegea. McKee repetă totul, de data asta ridicând tonul, conștient de faptul că omul cu pistolul automat trebuie să fi auzit Volkswagenul și s-ar putea să-i găsească în orice moment.

Fata se aplecă peste scaunul din față și apăsă butonul de deblocare. McKee intră grăbit.

— Întoarce mașina, ordonă McKee. Hai să plecăm de-aici!

— Ce s-a-ntâmplat? Unde-i profesorul Canfield? întrebă domnișoara Leon.

— Pornește! insistă McKee. Întoarce mașina și hai! O să-ți explic pe drum.

Domnișoara Leon dădu mașina cu spatele prin nisip, întoarse din scurt roțile și puse mașina din nou pe drum. McKee deschise portiera de pe partea lui și se aplecă în afară, privind în urmă, în susul canionului. Nu vedea nici

o mișcare. Se uită la domnișoara Leon, încercând să se hotărască cum să înceapă.

— Ce se întâmplă? întrebă ea din nou. Ce facem?

Părea că-i trecuse sperietura, dar acum, când McKee se întoarse spre ea, tânăra îi văzu partea învinețită a feței, cu sângele uscat. În ochii ei se citea un amestec de șoc și milă.

— Sunt Bergen McKee, repetă el.

Se simțea absolut ridicol.

— Nu știu foarte sigur ce se petrece, dar vreau să ieși din canionul ăsta întâi, și apoi am să încerc să aflu.

Domnișoara Leon se uită la el în tăcere, iar McKee simți că roșește.

— Îmi pare rău că a trebuit să te sperii în halul ăsta, se scuză el.

— Dar ce se-ntâmplă, pentru numele lui Dumnezeu? Unde-i profesorul Canfield? Și ce-ai pățit la față?

— Nu știu, răspunse McKee. Adică, nu știu unde-i Canfield. E greu de explicat...

Petrecuse o mare parte din timpul scurs de când se luminase de ziuă gândindu-se cum o să explice toate astea, și realizând cât de ridicol o să pară atunci când va încerca.

În timpul nopții își croise drum pas cu pas de-a lungul canionului, ascunzându-se pe după bolovanii din apropiere. Când luna se ridicase pe cer, inundând cu lumină partea de nord a stâncilor, McKee se întinsese sub un desiș de tufe, odihnindu-se și ascultând. Și în această liniște, auzise pașii cuiva care se mișca pe marginea canionului, pe partea opusă, cu mult deasupra lui. Oricine-ar fi fost, și McKee nu se îndoia câtuși de puțin că era bărbatul în piele de lup, se mișca pe furiș. Pașii nu se auzeau în mod constant. Zgomotul era foarte slab și întrerupt. Existau pauze lungi, în care nu se auzea absolut nimic.

În aceste pauze, McKee simțea că omul se uita în jos de pe margine, cercetând fundul canionului și ascultând sunetele care să-i indice mișcarea. Senzația era familiară și mai puțin înspăimântătoare, pentru că o mai resimțise cândva. Cu ani în urmă, când compania lui din Divizia I Cavalerie[1] fusese în ariergardă în timpul lungii retrageri în etape, de-a lungul peninsulei coreene, de la Seul către capul de pod de la Pusan, aflase cum te simți când ești urmărit.

Sunetul se îndepărtase într-un sfârșit. McKee lăsase să treacă treizeci de minute de tăcere, apoi traversase în fugă nisipul către peretele sudic. Aici avea să cadă umbra lăsată de lună și astfel urma să fie mai puțin vizibil de pe margine. Rămăsese cât mai sus posibil pe panta de aluviuni, renunțând la terenul ușor de parcurs de pe pe fundul canionului, pentru a profita de invizibilitatea oferită de stânci și tufișuri. Se deplasase în ritm constant, dar cu mare prudență. Avea un plan simplu: voia să ajungă cât de departe putea până la venirea zorilor, după care să găsească un loc unde să se ascundă. Acolo urma să aștepte mașina domnișoarei Leon. Voia s-o avertizeze, s-o scoată din canion și s-o trimită înapoi la Shoemaker ca să aducă ajutoare, apoi să se întoarcă și să-l caute pe Canfield. Nu mai avea nici cea mai mică speranță că dimineața următoare avea să-l readucă pe Canfield în tabără, întors cu bine dintr-o călătorie caritabilă, alături de un navajo mușcat de șarpe. Sunetele de pe buza canionului distruseseră această speranță. Dacă motivele omului care-l hăituia n-ar fi fost chiar atât de sinistre, McKee

---

[1] În original First Cavalry, unitate de cavalerie din SUA, fondată în 1921, ulterior mecanizată și utilizată în Al Doilea Război Mondial, Coreea, Vietnam etc. (N. red.)

l-ar fi strigat, nu l-ar fi urmărit în tăcere. Căci omul acela, bărbatul în piele de lup și cu pistol, trebuie să fi stat lângă Jeremy când acesta scrisese bilețelul și-l semnase „John".

Îmi știe numele, își spusese McKee. Trebuie să-l fi aflat din hârtiile din cort. Ar fi putut afla numele lui Canfield în același fel, dar numai inițialele. Iar Canfield trebuie să-i fi zis că „J" venea de la „John" și să fi încercat astfel să lase un avertisment. Lui McKee îi trecuse prin minte că, dacă Lupul își dăduse osteneala să afle cine locuia în cort, aflase și despre Ellen Leon. Scrisoarea care anunța sosirea ei era pe masă. Lupul nu trebuia decât s-o aștepte.

Totul păruse foarte limpede în întuneric. Bărbatul care-l urmărise era cu siguranță nebun. Nu putea să existe nici o altă explicație rațională. Iar asta explica și misterul asasinării lui Luis Horseman.

Cu o oră înaintea ivirii zorilor, când luna apusese și canionul era aproape complet cufundat în beznă, McKee căzuse. O stâncă se deplasase sub greutatea lui, iar el, pierzându-și echilibrul, se prăbușise vreo doi metri și jumătate pe o lespede de piatră de dedesubt. Izbitura îl năucise pentru o clipă, dar se ridicase în picioare înainte să-și dea seama că degetul mic de la mâna dreaptă îi ieșise din articulație. Îi simțise imobilitatea stranie înainte să simtă durerea, văzuse că era grotesc îndoit spre spate și, când încercase să-l îndrepte, simțise o durere cumplită. Se așezase atunci pe piatră, înspăimântat, încercând să asculte cu atenție în jurul lui, ca să-și dea seama dacă zgomotul căderii lui fusese auzit de bărbat, dar avea un vâjâit în urechi din cauza durerii. În cele din urmă, pornise mai departe, ținându-și înfășurată în cămașă mâna rănită. Atunci auzise sunetul unui motor. Mai întâi vuietul scurt

al demarorului, sunetul unui motor greu, apoi zgomotul de roți scrâșnind pe suprafața pietroasă. Sunetul venea de deasupra, de la ceva distanță. Părea că se îndepărtează de el, și în câteva minute se lăsă din nou liniștea. Bărbatul care-l urmărise plecase cu mașina. N-avea de unde să știe cât de departe.

McKee coborâse atunci pe fundul canionului. Mersul era mai ușor pe nisip, și curând se făcuse dimineață. Se oprise la un iaz unde scurgerea apei fusese blocată într-o cavitate de piatră. Băuse însetat din apa nisipoasă, apoi își folosise mâna stângă ca să-și spele cât mai bine sângele de pe față. Avea pielea julită pe obrazul drept și îl durea. Se odihnise pe o stâncă și-și examinase degetul cu grijă. Părea rupt la articulație, iar tendonul îi pulsa incontrolabil. Deasupra lui, cerul se luminase, iar bolovanii și arborii din partea cealaltă a canionului se zăreau acum limpede. Noaptea lăsase locul zorilor.

McKee își scosese gheata stângă și scuturase pietrișul pe care-l adunase, nu se știe cum, în timpul nopții. Apoi își examinase din nou mâna dreaptă. Era o mână mare, cu degete puternice și boante, două dintre ele acum strâmbe. Mișcase articulația îndoită a arătătorului și încercase să-și aducă aminte ce simțise când se accidentase cu mingea de baseball, la șaptesprezece ani. Își amintea doar că degetul fusese umflat zile-ntregi și că greșeala avusese drept rezultat două puncte pierdute.

Articulația deformată a mijlociului era o amintire a unui ghinion mai puțin grav. Se alesese cu ea la antrenament, unde greșelile nu au consecințe pentru echipă. I se părea straniu că avea un talent înnăscut, fără să-l fi învățat cineva să joace. Putea nimeri pe oricine arunca mingea spre el. Putea lovi încet sau tare către fiecare apărător,

și avea forță pentru un băiat de vârsta lui, dar până la urmă antrenorul îl trecuse în rezervă. „La naiba, Berg", îi zisese antrenorul, „dacă te las pe teren, o să fii lovit în cap și omorât". Asta pusese capăt ambițiilor lui de jucător de baseball, dar încă i se părea ciudat că simpla abilitate de a lovi la timp o minge joasă și de a simți traiectoria unei mingi înalte îi depășise puterea de înțelegere.

McKee își înfășurase cu grijă, la loc în cămașă, mâna rănită. Pulsa, dar durerea era suportabilă. Se ridicase în picioare, surprins de cât de repede îi înțepeniseră mușchii. O mierlă își luase zborul dintr-un plop tânăr, cu un strigăt răgușit. Atunci îl izbise gândul demoralizant legat de domnișoara Ellen Leon.

Aproape sigur, peste câteva ore urma s-o întâlnească și o să fie nevoit să-i spună o poveste absolut neverosimilă. Mersese încet de-a lungul canionului, gândindu-se cum să-i spună. După părerea lui, incidentul părea mai întâi absolut ridicol, apoi complet incredibil. Canionul se umpluse de lumina cenușie, rece, a dimineții. Tot ce se întâmplase în timpul nopții era complet absurd, ca o scenă scoasă dintr-o melodramă proastă, iar propriul lui rol fusese cu desăvârșire lipsit de eroism. Și totuși, trebuia să-i spună totul domnișoarei Leon, ca s-o scoată din canion. Pur și simplu, nu exista nici un mijloc de a explica ce s-a întâmplat, fără să pară complet idiot. McKee își dorea cu ardoare ca vizitatorul să fi fost bărbat.

Își târâse picioarele fără să se oprească, de-a lungul canionului, răsucind în minte problema. Sărise ieri peste bărbierit, grăbit să ajungă la Chinle și să-l sune pe Leaphorn. Acum, chipul pe care îl vedea dimineața în oglinda din baie arăta și mai rău, din cauza țepilor crescuți în ultimele două zile. Iar cămașa ruptă și murdară și obrazul

zgâriat cu siguranță nu erau de natură să inspire încredere unei femei. Și cu atât mai puțin, cugetă el sumbru, povestea greu de crezut pe care trebuia s-o spună.

Când auzise din nou motorul, fusese aproape o ușurare. Traversa punctul unde un afluent mare se vărsa în Multe Ruine și unde secolele de scurgeri sculptaseră stâncile într-un șir de meandre în formă de potcoavă. Zgomotul motorului și amestecul de ecouri păruseră mai întâi să vină din amonte, apoi din aval. Înainte ca zgomotul să se stingă brusc, McKee ajunsese la concluzia că vehiculul era pe undeva în susul afluentului rece, la Canionul Piatra Vorbitoare – așa credea că se numește, dar nu era sigur. În lumina dimineții, zgomotul motorului îi aduse o senzație de normalitate, redându-i certitudinea că tot ceea ce se petrecuse în întuneric nu fusese doar un coșmar fantezist.

Iar acum stătea lângă domnișoara Leon, iar ea spunea că voia foarte mult să-l vadă pe domnul profesor Canfield în această dimineață.

Stânjeneala lui McKee se transformă în iritare.

— Ascultă, zise el. E un nebun undeva în canionul ăsta. Cred că s-ar putea să-i fi făcut ceva profesorului Canfield. Nu știu unde naiba e Canfield și nu mă pot apuca să-l caut înainte să te scot de-aici.

Domnișoara Leon exclamă „Oh!“ cu voce slabă și se uită la McKee.

El observă din nou că era o femeie foarte drăguță.

Crede că-s scrântit, își spuse în gând.

— Canfield dispăruse când m-am întors eu ieri la tabără, continuă McKee. Mi-a lăsat un bilet semnat „John“. Iar numele lui e Jeremy.

Chiar în timp ce vorbea, explicația suna ridicol. Domnișoara Leon îi aruncă o privire.

— Ce scria în mesaj?

— Scria că venise un navajo mușcat de șarpe și că îl ducea la Teec Nos Pas.

Textul biletului părea acum absolut rezonabil.

— Dar de ce-ar semna cu un nume fals?

— Poate că era o glumă, replică domnișoara Leon.

Poate că *era într-adevăr* o glumă, își zise McKee. Dacă se dovedește că e așa, o să-l omor pe glumețul ăla ticălos!

— M-am gândit și eu la asta, încuviință McKee. Dar noaptea trecută, puțin după miezul nopții, am văzut un om strecurându-se în cortul nostru. Avea o piele de lup pe cap...

Plănuise să nu pomenească pielea de lup, crezând că ar putea s-o sperie, sau doar să facă întregul episod să pară și mai ridicol. Dar îl luase gura pe dinainte.

— Așa te-ai ales cu vânătaia aia urâtă? Te-a lovit?

Compasiunea din vocea ei îl făcu pe McKee să se simtă ca un copil de șapte ani.

— Nu, nu, răspunse enervat. Am căzut pe o stâncă.

Domnișoara Leon încetini Volkswagenul și trecu în viteza întâi ca să traverseze o porțiune cu pietre.

— Ești rănit și la mână, observă domnișoara Leon.

— Vreau să te întorci la Shoemaker, zise McKee. Când ajungi acolo, spune-i lui Shoemaker că i s-a-ntâmplat ceva lui Canfield și că trebuie să pună băieții de la Lege și Ordine să trimită pe cineva aici, să ajute la căutări.

Expresia lui McKee se crispă.

— Sau, dacă-l întâlnești pe Canfield pe drumul spre Shoemaker, lasă totul baltă...

Izbucni în râs.

— Zi-i lui Canfield că ai întâlnit în canion un tip sărit de pe fix, pe nume Bergen McKee!

— Bine, răspunse domnișoara Leon.

Aruncă o privire spre mâna lui dreaptă, ținută rigid în partea din față a cămășii.

— Cât de rău...

Imediat în fața lor, de după o cotitură strânsă a canionului, se auzi sunetul puternic al unui motor rulând cu viteză mare.

— Oprește un pic, spuse McKee, dar domnișoara Leon frâna deja.

Când întinse mâna spre mânerul portierei, atinse din greșeală degetul rănit și simți brusc un val de greață și de slăbiciune străbătându-l. Durerea proaspătă îi inundă creierul. Scoase picioarele din Volkswagen și rămase așezat pentru o clipă, cu capul plecat, până-i trecu amețeala. O auzi pe domnișoara Leon deschizând portiera de pe partea ei.

— O să mă duc să văd ce se-ntâmplă, zise el. Așteaptă aici!

Spre rușinea lui, își dădu seama că vorbise foarte lent, iar vocea îi răgușise. Când se puse pe picioare, ea coborâse deja din mașină. Las-o baltă, se gândi el. N-avea chef să se certe.

Erau mai puțin de patruzeci și cinci de metri până la cotitura canionului, dar McKee identificase zgomotele înainte de a ajunge acolo. Era aproape sigur că era vorba despre un scripete în funcțiune. Prima privire pe după colțul stâncos îi confirmă bănuiala. Cam la patru sute cincizeci de metri în aval, canionul cotea brusc către nord printr-un defileu îngust. Aici, o secțiune a stâncii erodate la bază se prăbușise, lăsând să se rostogolească blocuri uriașe din marginea de sus a peretelui. Chiar dincolo de această grămadă de sfărâmături, McKee văzu

parcat un Land-Rover gri. Un cablu care pleca de la roata scripetelui fixat pe bara de protecție din față era legat de un pin *ponderosa*, cărat în canion de alunecarea de teren. Trunchiul masiv al arborelui uscat era tras încet de-a curmezișul canionului.

— Se pare c-o să ieșim pe jos, zise încet McKee.

— Ce Dumnezeu face?

— Ne blochează înăuntru, cu un copac.

— Asta face, nu-i așa?

Vorbise cu un glas abia auzit.

McKee nu-l vedea prea bine pe bărbatul din Land-Rover. Purta o pălărie neagră. Pe geamul lateral al mașinii se vedea ieșind oblic ceva care-ar fi putut fi țeava unei puști. Zgomotul ascuțit, scrâșnit, al scripetelui acoperise, după cum se părea, sunetul apropierii lor.

— Hai să plecăm, propuse McKee. Ne întoarcem cu mașina în susul canionului, căutăm una dintre albiile afluente și ne cățărăm ca să scăpăm de aici.

Sunetul scripetelui se opri chiar în momentul în care ajunseră la mașină. Urmă un moment lung de tăcere, în timp ce urcau în Volkswagen, apoi sunetul începu din nou. McKee îi făcu semn domnișoarei Leon să pornească motorul.

— Cu cât mai puțin zgomot posibil, îi ceru el. Nu ambala motorul și treci în viteza a doua cât de repede poți.

Ea nu zise nimic, conducând cu pricepere și, observă McKee cu coada ochiului, mușcându-și din când în când buza de jos.

— Dar de ce-ar vrea omul ăla să blocheze drumul? întrebă ea brusc. Nu crezi c-ar trebui să mergem, pur și simplu, până acolo și să-l rugăm să ne lase să trecem?

— Nu prea cred, replică McKee.

Se simțea foarte, foarte obosit.

— Ăsta e omul pe care l-ai văzut noaptea trecută? Omul cu pielea de lup?

— Nu știu. Bănuiesc că da.

După vreo opt sute de metri, o puse să oprească mașina. De departe, din urma lor, încă se mai auzea vuietul acut al scripetelui, acum foarte slab.

— Oricum, nu ne poate urmări, zise domnișoara Leon, zâmbindu-i lui McKee. E de partea greșită a propriei lui bariere.

— Așa e, încuviință McKee.

Dar știa că nu era în ordine. Trebuia să tragă trunchiul din partea de jos pentru că vârful copacului era îndreptat spre amonte. O să tragă pur și simplu trunchiul în aval destul de mult ca să poată trece cu mașina pe lângă el, și apoi o să lege la loc cablul scripetelui dinspre amonte și-o să-l tragă la loc, de-a curmezișul canionului. O să intre și-o să închidă poarta în urma lui. McKee se întrebă dacă Land-Roverele au tracțiune integrală. Era aproape sigur că da. Land-Roverul putea merge pe oriunde, chiar și pe unde Volkswagenul nu putea să pătrundă. Senzația de presiune reveni, iar mâna și obrazul începură să-i pulseze în același ritm.

— Ai mâna ruptă?

— Nu, răspunse McKee. Mi-am scrântit doar degetul mic.

Femeia se uită la el. Compasiunea din ochii ei îl jenă, așa că îi evită privirea.

— Dar te doare rău, continuă ea. Ți-ar mai trece dacă m-ai lăsa să te bandajez.

— Cred că mai bine mergem mai departe, replică el. Mergem cu mașina până la tabăra noastră, luăm niște

apă și ce mai putem, apoi căutăm un loc pe unde să ne cățărăm afară de-aici.

— Poate că profesorul Canfield s-a întors până acum, zise ea. Adică, dacă nu s-a dus la Shoemaker.

— Poate.

Încă mai crede că exagerez și îmi închipui prea multe, cugetă McKee. Asta era bine, într-un fel. N-avea nici un motiv s-o sperie mai mult decât o făcuse deja, atâta vreme cât coopera. Și totuși ar fi mai ușor, într-o anumită privință, dacă i-ar împărtăși certitudinea pericolului.

Canfield nu se afla în tabără. Nici nu exista vreun semn că ar fi trecut pe-acolo, de când plecase McKee. Își umplu grăbit bidonul. Nu reuși să-l găsească și pe-al lui Canfield. Era probabil în camionetă. Hârtiile lui zăceau încă pe masa pliantă din cort. Dacă bărbatul le cercetase, avusese destulă grijă să nu le deranjeze. Îndesă două conserve de carne în buzunar, băgă bidonul în sân și luă o cutie de biscuiți. De ce altceva ar mai putea avea nevoie? Se gândi la briceagul cu desfăcător de conserve, îl găsi lângă mașina de scris, și-l strecură în buzunarul de la cămașă. Îi trecu prin cap că ar trebui să ia camioneta în locul Volkswagenului. Puteau merge cu ea mult mai departe în susul unui canion lateral, poate chiar să ajungă în vârf. Alergă către camionetă, învârti cheia în contact și apăsă accelerația. Nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou și dintr-odată își aduse aminte că-l văzuse pe bărbat ridicând capota. O ridică și el și se uită la motor. Firele de la bujie lipseau. Individul ăla s-ar putea să fie nebun, se gândi în timp ce se întorcea la Volkswagen, dar e un nebun priceput.

— Bine, îi spuse domnișoarei Leon, o să mergem în susul canionului cam un kilometru și jumătate. E acolo un loc în care putem coti într-un canion lateral. O să

continuăm cu mașina până unde-o să ne ducă Volkswagenul, după aceea o să urcăm pe jos.

Domnișoara Leon conducea foarte încet. McKee se uită nerăbdător la ea.

— Mai bine ai accelera...

Domnișoara Leon își mușca din nou buza.

— Serios, nu crezi că ar trebui să așteptăm acolo, în tabără?

Se uită la el hotărâtă.

— Sunt sigură că profesorul Canfield o să se întoarcă în curând, și dacă nu... sunt sigură că omul pe care l-am văzut jos, în canion, ne-ar ajuta.

O, Doamne, își zise McKee. Acum am încurcat-o cu ea!

— Nu poți să te cațeri prin canion și să mergi pe jos tot drumul până la Shoemaker, cu mâna lovită în halul ăsta. Ne întoarcem!

— Știi de ce nu vrea camioneta mea să pornească?

Domnisoara Leon se uită iarăsi la el.

— De ce?

— Amicul nostru a smuls firele de la bujii.

Nu mă crede, se gândi McKee. Se simți dintr-odată ametit de oboseală și de durere.

— Uite, continuă el. Dacă am avea timp, te-aș duce înapoi și ți-aș arăta. Dar n-avem timp.

Tonul lui era încrâncenat.

— Acum pornește și mergi drept înainte până când îți spun eu s-o iei la dreapta!

Domnișoara Leon demară, fără să-l privească. McKee îi admiră profilul. Pe fața ei se citea furia, dar nici un pic de teamă. Ar fi mai bine dacă i-ar fi puțin frică, își spuse el, și încercă să se gândească la ce-ar putea să-i spună.

Durerea de la mână devenise brusc ascuțită ca un cuțit înfipt în articulații, făcând imposibilă orice încercare de concentrare. Scoase ușor mâna din cămașă. Degetul era rigid, căpătase o culoare albăstrie, iar umflătura se întinsese pe toată palma spre încheietură. O auzi pe tânără trăgând zgomotos aer în piept.

— Ai nevoie de un doctor, zise domnișoara Leon. Mâna aia e ruptă!

McKee își înfășură cu grijă mâna înapoi în cămașă, enervat pe el însuși că-i dăduse ocazia să vadă.

— E doar o articulație dislocată. Din cauza umflăturii, arată mai rău decât este...

— E nebunie curată. O să întorc și ne ducem înapoi în tabără, să-ți pui mâna în apă.

Începu să încetinească Volkswagenul.

McKee își puse gheata peste piciorul ei, apăsând cu forță pedala de accelerație. Mașinuța țâșni înainte și domnișoara Leon trase de volan, ca s-o controleze.

— Acum vreau să pricepi cât mai bine un lucru... spuse McKee.

Vorbea pe un ton furios și rostea cuvintele rar, ca să le accentueze.

— Ieri am avut o zi grea. Am stat treaz toată noaptea. Sunt obosit și mă doare mâna. Sunt îngrijorat pentru Jeremy. Fii cuminte și fă ce ți se spune! Și-ți repet: o să ne cățărăm până sus, ca să ieșim din canion.

— Bine, răspunse domnișoara Leon. Cum zici tu...

Urmă o tăcere lungă, încordată.

— Dacă mă înșel cu privire la individul ăla, o să-mi cer scuze, adăugă McKee. Dar chiar nu-mi pot asuma riscul să fac presupuneri. Mai ales dacă-i atât de nebun pe cât cred eu...

Domnișoara Leon tăcea. McKee îi aruncă o privire. Ea se uită în altă parte. Își dădu seama dintr-odată că tânăra plângea, și gândul îl mâhni. Se afundă în scaun, stingherit.

— Aici cotim?

— Exact, spre canionul acela lateral.

Afluentul părea mai îngust acum decât atunci când el și Canfield exploraseră zona, cu câteva zile în urmă. Ba nu, chiar alaltăieri. Părea că trecuse o săptămână.

McKee se întrebă ce-ar putea spune. Ce spui când faci o femeie să plângă?

— Se îngustează destul de mult, comentă el.

— Da.

Canionul coti brusc. Albia pârâului de aici era prea îngustă ca să încapă toate cele patru roți. Volkswagenul trecu peste o lespede de gresie aflată la suprafață. Mașina se zdruncină, izbindu-se de piatră cu amortizorul din spate.

McKee observă urme de cauciucuri pe malul din fața lor. Un camion trecuse pe-aici de curând, dar înainte de ploaia de ieri. Apa scursă șterse urmele de pe solul nisipos, dar ploaia nu făcuse decât să înmoaie desenul imprimat acolo unde șuvoiul nu ajunsese.

McKee deveni brusc agitat și îngrijorat.

Domnișoara Leon încetini Volkswagenul.

— Vrei să încerc să trec cu mașina peste asta? întrebă ea.

Chiar în față, pereții canionului se îngustau și pietrele roase de ape răsăreau prin nisip.

— O să arunc o privire, vorbi McKee.

Coborî înțepenit din Volkswagen. Pietrele erau parțial ascunse de tufișuri și nu arătau prea periculoase. La câțiva metri în amonte, lăsau loc unei alte întinderi de nisip.

Dincolo, canionul se ridica abrupt și era ticsit de bolovani dintr-o alunecare de piatră. Era probabil imposibil de trecut cu mașina.

— Treci în viteza întâi și ia-o oblic spre stânga, o îndrumă McKee. Putem să trecem pe lângă tufele alea și să lăsăm mașina ascunsă acolo.

Volkswagenul trecu huruind peste pietre, cu mai multă ușurință decât se așteptase McKee. Îi arătă domnișoarei Leon unde s-o parcheze, în afara albiei și în spatele tufișului, apoi luă bidonul și cutia de biscuiți.

— Putem încuia mașina, zise el. Ia tot ce crezi c-o să ai nevoie, dar eu nu m-aș împovăra prea mult.

— Am o cutie cu lucruri pe care i le duceam domnului Hall, zise domnișoara Leon. Nu se pot înlocui...

— Putem s-o luăm, răspunse McKee.

Abia atunci observă că ea purta un inel de logodnă, un inel cu un diamant impresionant. De ce-aș fi surprins? se întrebă. De ce-aș fi dezamăgit? Sigur că e logodită. Nu că asta ar conta în vreun fel...

Urcușul fu ușor în primii patruzeci și cinci de metri pe nisipul bine bătătorit, dar după aceea fură nevoiți să se cațere pe pietre. McKee observă cu surprindere că, după cât se părea, camioneta reușise să treacă pe acolo. Ruta lui era marcată de tufișuri rupte.

Aruncă o privire în urmă. Domnișoara Leon stătea pe o stâncă, ținându-se de gleznă. Observă că nu luase cutia.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Mi-am sucit glezna...

Părea înspăimântată.

O privi fără să spună un cuvânt, simțindu-se pentru prima oară în viața lui absolut neajutorat. Coborî înapoi pe pietre, până la ea.

— Cât de rău e?

Se lăsă pe vine lângă ea, examinându-i glezna. Era netedă, fără nici un semn de umflătură încă.

— Nu știu. Doare.

— Îți poți lăsa greutatea pe ea?

— Nu cred.

McKee se așeză și se șterse pe frunte cu dosul palmei. Îl durea capul.

— O să așteptăm puțin, zise el într-un sfârșit. Când te simți mai bine, mergem mai departe.

Încercă să se gândească. Dacă avea glezna sucită, urma să se umfle curând. Și, mai ales, dacă era sucită, ascensiunea ar fi aproape imposibilă pentru ea. Drumul lung pe jos prin ținutul accidentat, până la Shoemaker, ar fi încă și mai puțin posibil.

Cel puțin patruzeci de kilometri, se gândi. Poate chiar mai departe, calculând din locul ăsta. Dar ce-ar fi dacă ar aștepta, stând pur și simplu pe loc? I-ar fi urmărit omul în Land-Rover? Si dacă-i urmărea? McKee încercă să parcurgă din nou în minte tot ceea ce se întâmplase începând de ieri. Berbecii cu gâturile sfâșiate... biletul lăsat de Canfield... omul venit în întuneric... Ce văzuse în mâna lui la lumina lunii? Chiar fusese un pistol? Senzația de a fi hăituit prin canion... Totul părea ireal acum. Greu de crezut. Dar copacul tras de scripete de-a curmezișul canionului fusese real. Încercă să găsească o explicație pentru asta. Nu exista nici una. Copacul trebuie să fi fost pus cu intenția de a închide canionul în urma Volkswagenului domnișoarei Leon. Să-i îngrădească.

Se șterse din nou pe frunte și-și scoase țigările. Domnișoara Leon stătea acum nemișcată, puțin mai jos decât el, sprijinindu-și capul în mâini.

Nu-i prea solidă, se gândi el. Poate vreo cincizeci de kilograme. Dacă nu l-ar fi durut afurisita asta de mână, ar fi putut s-o ducă în brațe. Părul tuns scurt al domnișoarei Leon îi alunecase în jurul feței. Avea gâtul foarte subțire și neted. McKee simți o tristețe pătrunzătoare, dureroasă.

— Vrei o țigară?

— Nu, mulțumesc, răspunse domnișoara Leon.

Îi evită privirea.

— Nici nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare, zise McKee încet. Știu că probabil crezi că am înnebunit. Dar omul acela...

Se opri. Nu câștiga nimic deschizând iar subiectul.

Atunci, ea ridică privirea spre el.

— N-ai de ce să-ți pară rău, replică. Știu că încerci doar să ai grijă de mine.

McKee crezuse că ochii ei erau negri sau căprui. Aveau o nuanță albastru-închis. Întoarse privirea. Dacă se înșela în legătură cu omul ăla, ea avea să-l creadă pe vecie ultimul idiot. Și chiar dacă avea dreptate, iar ea afla că are dreptate, mai era de luat în calcul și logodnicul, cel pe care încerca atât de mult să-l găsească. Și, își dădu seama posomorât, ce credea despre el n-ar mai conta oricum.

— Dar cred c-ar trebui să ne întoarcem acum. Trebuie să ne întoarcem.

— Poate că da, admise el.

Dacă ea nu putea să meargă, nu existau alternative mulțumitoare. Ar trebui pur și simplu să-și asume riscul și să spere că se înșelase nebunește în legătură cu tot. Îi trecu prin minte că s-ar putea ca domnișoara Leon să simuleze glezna rănită. Nu credea că ar fi în stare de așa ceva.

Apoi se gândi la urmele de cauciucuri. Fusese un singur rând de urme, ceea ce însemna una din două: fie

camioneta ieșise din canion înainte de ploaia de ieri, fie intrase și parcase. Un drum dus-întors ar fi lăsat două rânduri de urme. Merse câțiva pași în susul canionului până unde tufișurile blocau drumul. Ramurile fuseseră vizibil rupte de cineva care-și croise drum cu forța în sus. Și, în afară de cazul în care fundul canionului devenea brusc mai lat și mai neted, ceea ce părea imposibil de aici, n-ar fi putut merge cu mult mai departe.

— Mă întorc imediat, spuse McKee. Mă duc să văd unde s-a dus camioneta aia.

Se dovedi destul de ușor de găsit. Dincolo de bariera de arbuști, roțile încălecaseră albia îngustă, lăsând două făgașe adânci în solul argilos, făgașe care dispăreau în spatele unei stânci acoperite de tufe, la vreo treizeci de metri în amonte. McKee păși încet către acest paravan, cu încordare crescândă. În spatele lui avea să găsească o mașină oarecare. N-avea cum să fie Land-Roverul. Ar putea fi, își dădu el seama, camioneta lui Canfield. Sau poate camioneta vreunui păstor navajo? Dar... dacă era camioneta lui Canfield, unde era Jeremy?

Camioneta lui Canfield era parcată chiar în spatele stâncii, cu roțile din față trase pe o pantă de piatră, înclinată într-un unghi pronunțat. McKee rămase nemișcat o clipă, uitându-se la ea. Apoi privi în susul canionului și în toate direcțiile. Nu se zărea nimic.

— Jeremy?

Păstră vocea scăzută.

Nu se auzi nici un răspuns.

Camioneta era încuiată. Dar pe jos, alături, zări pălăria lui Canfield. O pălărie de pescar din pânză în carouri, cu o pană mare. O pălărie ridicolă, dar de ce-o lăsase Canfield acolo?

McKee se duse până în spatele camionetei și se uită prin ferestruica rulotei. Canfield golise interiorul și-o folosea mai ales ca depozit rezistent la intemperii. Era întuneric înăuntru, iar McKee nu reuși să vadă nimic la început. Își lipi fața de geam și-și folosi mâna stângă ca paravan împotriva soarelui reflectat în sticlă. Zări mai întâi pieptul unei cămăși kaki, apoi picioarele unui bărbat. Unul era îndoit de la genunchi, iar celălalt, întins și încrucișat cu primul în dreptul gleznei. Capul bărbatului nu se vedea, fiind lipit de ușa din spate a rulotei, imediat sub geam, în afara câmpului vizual al lui McKee.

Își dădu seama, într-o clipă, că acea siluetă era a lui Jeremy Canfield, iar instinctele de bun-simț ale conștiinței sale îi spuneau că era adormit. Însă o fracțiune de secundă mai târziu, rațiunea îi spuse că Jeremy nu dormea. Oamenii nu dorm cu capul în jos pe o asemenea pantă abruptă.

McKee încercă din nou mânerul ușii. Era încuiată. Se uită în jur după o piatră, își înfășură mâna stângă în batistă și izbi în geam. Avu nevoie de cinci lovituri ca să spargă sticla laminată securizată. Scoase cioburile care-i stăteau în cale, băgă mâna înăuntru și deblocă încuietoarea. Ridică jumătatea de sus a ușii din balamale și lăsă să cadă partea de jos. O rafală de aer cald scăpă din compartimentul rulotei și trupul profesorului J. R. Canfield alunecă spre el câțiva centimetri.

McKee făcu un pas în spate și se uită cu ochii mari la imaginea din fața lui. Gura lui Canfield era deschisă într-un țipăt înghețat, mut. McKee înghiți în sec și se așeză pe marginea deschisă a rulotei. Cu degetul mare, închise cu blândețe ochii lui Canfield. Pleoapele păreau nisipoase la atingere și observă că avea nisip și în jurul

gurii, și în părul care începuse să se rărească al prietenului său. Își șterse absent mâna pe pantaloni și privi în gol, către partea cealaltă a canionului. Se trezi întrebându-se unde-și lăsase Canfield chitara. În cort, își răspunse singur. Canfield lucrase la unul dintre cântecele lui „etnice" ca să sărbătorească sosirea domnișoarei Leon. McKee încercă să-și aducă aminte versurile. Erau glumețe, își aminti, și neobișnuit de decente, comparativ cu restul compozițiilor lui Jeremy. Apoi nu se mai putu gândi decât la domnișoara Leon: o siluetă fragilă, zveltă, obosită, așezată pe un bolovan, cu capul sprijinit de braț.

McKee se ridică, împinse trupul lui Canfield înapoi pe podeaua puternic înclinată a camionului și închise ușa. Porni repede în josul canionului.

Nu mai avea de-ales. Nici vorbă să se întoarcă. Exista oare vreo cale s-o scoată pe domnișoara Leon din capcana asta fără s-o aducă pe-aici? Se uită din nou la pereții canionului. Cu două mâini sănătoase poate că ar fi reușit să ajungă în vârf pe aici, dar era sigur că ea n-ar fi putut. Iar el n-avea două mâini sănătoase. Înjură nervos, în timp ce alergarea îi stârni din nou durerea pulsândă. Măcar dacă n-ar fi fost atât de neîndemânatic. Va trebui s-o aducă pe lângă camionetă. Nu era altă cale. Dar o s-o împiedice să se uite înăuntru.

Ea era încă pe stâncă, când McKee trecu cu greutate prin tufișuri. Ridică privirea și-i zâmbi.

— Trebuie să plecăm, zise el. Ce-ți mai face glezna?

— Nu cred că pot să merg prea mult. Trebuie să ne întoarcem.

— Nu ne întoarcem. Am găsit camioneta lui Canfield acolo sus. Cineva a spart geamul din spate, iar el a dispărut.

— Dar nu putem...

— Ridică-te, ordonă McKee.

Avea glasul răgușit.

— Ridică-te-n picioare! Te ajut eu!

— Nu merg nicăieri, protestă domnișoara Leon.

— Ba ai să mergi chiar acum!

McKee vorbea cu hotărâre. O apucă de braț și o ridică în picioare, surprins de cât de ușoară părea. Cutia cu biscuiți era tot pe piatra unde-o lăsase. Cum putuse să fie atât de aiurit încât să ia biscuiți?

Ea încercă să se smulgă din strânsoarea lui, apoi se întoarse cu fața la el. McKee observă că avea lacrimi în ochi.

— Ai suferit o comoție... Nu putem să ne tot învârtim pe-aici, în felul ăsta. Trebuie să ajungem cu tine la un medic. Te rog, îl imploră ea. Te rog, profesore McKee! Te rog, întoarce-te la tabără și profesorul Canfield o să te ajute!

McKee se uită la ea. Avea fața plină de praf și o lacrimă lăsase o dâră pe unul dintre obraji. Îi ocoli privirea, simțindu-se confuz și neajutorat. Poate că ar trebui să-i spună de Canfield?

— Vino, zise el. O să te ajut.

— Dă-mi drumul, mă doare!

McKee își dădu brusc seama de fragilitatea brațului ei sub degetele lui, de moliciunea de sub mâneca bluzei. Îi dădu drumul imediat.

Domnișoara Leon o luă la fugă. Se întoarse cu spatele la el și alergă sprintenă în jos pe pietre, către Volkswagen. McKee rămase pe loc, prea șocat ca să se miște, gândindu-se: n-a pățit nimic la gleznă. Apoi înjură și porni în fugă după ea, cu stângăcie, din cauza mâinii rănite.

Înainte ca el să ajungă la Volkswagen, ea închise geamurile și se încuie înăuntru. Pentru o clipă, McKee crezu c-o să pornească mașina și-o să plece, și avu o viziune cu el, încercând să-i blocheze calea, ca într-un joc idiot cu mașinuțe bușitoare. Dar ea stătea pur și simplu în spatele volanului, uitându-se la el.

Ciocăni în geam și încercă să păstreze un ton normal al vocii.

— Serios, domnișoară Leon, n-am înnebunit. Și chiar trebuie să ieșim de-aici!

Domnișoara Leon se uita la el. Nu vedea nici un pic de teamă în ochi, nici mânie. Părea pur și simplu îngrijorată.

— Deschide geamul!

— Nu, până când nu-mi dai cuvântul de onoare că o să te întorci în tabără!

Glasul i se auzea slab prin sticlă.

E ziua în care sparg geamuri, își zise McKee. Luă o piatră și-și înfășură din nou batista în jurul mâinii stângi. O văzu pe domnișoara Leon părând dintr-odată speriată.

— Deschide!

— Nu!

McKee șovăi. Se gândi la corpul lui Jeremy și la nisipul de pe fața lui. Ar reuși să plece mai repede dacă și-ar încălca promisiunea decât dacă ar sparge geamul.

— Promit, spuse. Dă-mi drumul înăuntru și-o să ne întoarcem la tabără.

— Acum nu mai știu ce să fac, zise domnișoara Leon. Nu sunt sigură că pot să am încredere în tine.

Doamne Dumnezeule, gândi McKee. Femeile îl zăpăceau complet.

Ridică piatra.

— Deschide, sau sparg geamul!

Domnișoara Leon deblocă ușa, iar el o deschise cu o smucitură.

— Ieși! Gata cu joaca! Ieși de-aici sau o să trebuiască să te iau cu forța!

Domnișoara Leon ieși. McKee o apucă de braț și porni repede împreună cu ea în susul canionului. Și-apoi se opri.

Un bărbat înalt, cu o pălărie neagră nouă, ieși din paravanul de tufe aflat chiar în fața lor.

Era Uriașul Navajo care făcuse cumpărături la Shoemaker. În mâna dreaptă ținea un pistol automat, îndreptat către stomacul lui McKee. Pistolul avea o culoare albastră-cenușie lucioasă – o suprafață care ar fi putut reflecta lumina lunii.

— Așa, spuse bărbatul. Nu mișcați!

Păși pe pietre către ei, cu ochii pe McKee.

Pistolul, văzu McKee, avea pat rabatabil, acum strâns, si un încărcător de cartuse.

— Tu ești Bergen McKee, continuă bărbatul. Iar tânăra domnișoară trebuie să fie Ellen Leon.

McKee o trase pe domnișoara Leon de braț, mutând-o în spatele lui.

— Ce vrei?

Bărbatul îi zâmbi lui McKee. Era un zâmbet plăcut. Și chipul îi era plăcut. O față prelungă, cu oase proeminente, sprâncene groase și o gură mare. McKee observă că purta cozi împletite, scurte, legate cu șnur roșu.

— Vreau plăcerea companiei tale pentru o vreme, răspunse uriașul. Dar în momentul ăsta, aș vrea să scoți mâna din cămașă... foarte, foarte încet.

McKee scoase mâna.

— Ei, comentă bărbatul, văd c-am fost prea bănuitor.

Zâmbi din nou.

— Frumos deget!

McKee nu scoase nici o vorbă.

— Acum, vreau să lipești mâinile de copacul ăla.

Arătă cu țeava lungă a pistolului către trunchiul unui *piñon*.

— Sprijină-te de el, cât verific ce ai prin buzunare. Și, Ellen, treci aici, unde pot să stau cu ochii pe tine!

Bărbatul trecu în spatele lui McKee și-l percheziționă cu îndemânare. Scoase conservele cu carne și le lăsă să cadă, luă cheile camionetei și portofelul, își plimbă repede mâna în jurul taliei lui McKee și-i cercetă cămașa. Apoi mâna care îl percheziționa dispăru din câmpul lui vizual și îl auzi pe bărbat spunând:

— Rămâi în poziția asta până când termin de verificat buzunarele domnișoarei Leon! Nu vreau nici cea mai mică mișcare. Știi foarte bine că n-o să ezit să folosesc pistolul ăsta.

— Știu, replică Bergen posomorât.

Auzi glasul cerându-i domnișoarei Leon să întindă brațele. McKee se uită peste umăr.

Lovitura fu atât de bruscă și de plină de răutate, încât McKee căzu în genunchi și se ghemui din cauza durerii. Bărbatul îl împunsese cu țeava pistolului, cu toată puterea, deasupra rinichilor.

— N-ai fost atent la ce-am zis, îl auzi pe bărbat vorbind. Am zis să nu te miști. Acum ridică-te

McKee se puse cu greu pe picioare. Se lovise iarăși la deget și mâna îi pulsa violent. O văzu pe domnișoara Leon uitându-se la el, foarte albă la față. Bărbatul îl privea

și el, încă zâmbind ușor. Purta o cămașă neagră și blugi îndesați în carâmbul cizmelor.

— Știi, aproape că te pierdusem, spuse bărbatul.

Zâmbetul dispăru.

— Mi-ai făcut ale naibii de multe necazuri. Când o să avem puțin timp, vreau să-mi povestești cum ai scăpat de mine la tabără. Sunt curios.

Bărbatul se opri o clipă, țintuindu-l pe McKee cu privirea.

— Cred că știu de ce nu te-am prins la copac. Coborâseși în canion mai mult decât credeam și ai auzit scripetele, nu-i așa?

— Așa e, răspunse McKee.

— Am așteptat prea mult acolo, continuă bărbatul. Ați fost destul de deștepți ca să fugiți, dar după aia ați renunțat la avantaj. Mă întreb totuși de ce m-ați așteptat aici...

Se uită gânditor la McKee.

— Ați fi putut să mă faceți să vă vânez pân' la loc comanda. De ce v-ați oprit? Ați renunțat?

McKee nu se uită la domnișoara Leon.

— Nu credeam că ar ști cineva unde suntem.

Indianul navajo izbucni în râs. Părea sincer amuzat.

— Dacă nu știați că asta era singura cale de ieșire, am avut noroc cu voi.

— Cine naiba-ești? întrebă McKee. Și ce vrei de la noi?

— Hai să mergem! Luați-o puțin înaintea mea și faceți ce vi se spune!

Îndreptă pistolul automat într-o parte și apăsă pe butonul de siguranță de lângă apărătoarea trăgaciului.

— Îl țin armat, cu piedica trasă. E de calibru 38 și-l mânuiesc bine.

— Te cred pe cuvânt, comentă McKee.

Bărbatul rămase la o distanță bunicică în urma lor, în timp ce trecură pe lângă tufiș și peste pietre. McKee pășea încet, încercând să își adune gândurile.

Domnișoara Leon îi atinse brațul.

— Imi pare rău.

Vocea abia i se auzea.

— N-ai de ce.

— Dacă n-aș fi fost atât de proastă... șopti. Am crezut că era din cauză că te-ai lovit la cap.

— Ce altceva ai fi putut să crezi? Chiar și mie mi se pare o aiureală.

— Iartă-mă. Tu ai fi putut să scapi...

— Ar fi trebuit oricum să fiu în stare să mă descurc, răspunse McKee pe ton amar.

— De unde ne știe numele?

— S-a uitat pe hârtiile din cort, răspunse McKee. Bănuiesc că le-a văzut acolo.

— Liniște! îi întrerupse indianul navajo. Nu vă irosiți forțele!

Merseră în tăcere pe nisip și ocoliră platoul de piatră unde era parcată camioneta lui Canfield.

— O să ne oprim aici pentru o clipă, anunță omul.

McKee o văzu pe domnișoara Leon uitându-se la camionetă. Se bucura că avusese destulă minte să închidă ușa.

— Am observat că te-ai uitat înăuntru, îi zise bărbatul lui McKee. Aș fi vrut să nu spargi geamul ăla. Ce credeai c-o să obții? Acum o să arate ciudat.

Indianul navajo se apropie de camionetă, supraveghindu-i în timp ce mergea. Aruncă o privire înăuntru, apoi examină rapid geamul spart.

— Canfield ăsta părea un tip de treabă, remarcă. Tare glumeț.

— Atunci de ce l-ai omorât? întrebă McKee răstit.

Vorbise în navajo.

Uriașul se uită la el ca și cum ar fi încercat să priceapă întrebarea. Răspunse în engleză.

— Pur ghinion. N-aveam cum altfel să rezolv problema.

Se uită serios la McKee și-și strânse buzele. Avea o expresie tristă.

— Acum trebuie să mergem mai departe, spuse. E mai mult de un kilometru jumătate până la mașina mea și avem mult de urcat.

După câteva sute de metri, urcușul deveni din ce în ce mai dificil. Pereții canionului se ridicau abrupt și erau sufocați de arbuști și de bolovani rostogoliți. McKee urca apatic, ajutând-o pe domnișoara Leon și încercând să gândească. Ce soi de monstru era ăsta? Părea perfect întreg la minte, ca și cum acest episod smintit era o simplă afacere. Îl ucisese pe Jeremy cu sânge rece, ca și cum ar fi strivit o muscă. McKee era absolut sigur că i-ar fi omorât și pe domnișoara Leon, și pe el, cu aceeași indiferență. Și, ca de obicei, nu putea face nimic în privința asta. Se gândise să se răsucească brusc și să încerce să-i dea în cap cu o piatră. Numai că mâna lui dreaptă era aproape inutilă, iar indianul păstra tot timpul o distanță prudentă în spatele lor.

Părea foarte puțin probabil ca bărbatul să-i lase în viață, având în vedere că știau că era un asasin. Dar de ce nu-i omorâse pur și simplu lângă camionetă? McKee simțise că bărbatul se gândise să-i omoare, cel puțin pentru o clipă, după ce-i confirmase că trupul lui Canfield

încă se afla în camionetă. Dar renunțase la idee. Trebuie să-i fim de folos la ceva, dacă suntem încă în viață, se gândi McKee. Ori asta, ori ne vrea cadavrele în altă parte și e mai ușor să ne pună să mergem până acolo. Dar de ce? Bărbatul părea zdravăn la cap. Nu exista nici o logică imaginabilă în nimic din toate astea.

— O să ieșim pe-aici, ordonă indianul navajo.

Arătă o fantă într-un bloc de piatră care se desprinsese din peretele sudic al canionului.

— Tu treci primul, profesore McKee. Când ajungi în vârf, te întinzi pe jos cu picioarele atârnate peste margine, ca să le văd. Ellen o să fie chiar în fața mea și, dacă încerci ceva nesăbuit, o să trebuiască s-o împușc, ca să pot veni după tine. Înțelegi cum o să meargă treaba?

Cercetă chipul lui McKee.

— Poate crezi că nu vorbesc serios. Nu e cazul. Nu cred că o să am cu adevărat nevoie de domnișoara Leon.

McKee se uită la ea. Era doar cu puțin mai jos decât el, respirând greu din cauza epuizării, cu fața umedă de transpirație. Fata încercă să zâmbească.

Cumva, își promise McKee, o s-o scot de-aici. Chiar dacă o să mor.

Începu să urce. Era lent din cauza mâinii drepte, și când ajunse în vârf, era epuizat. Se lăsă pe margine, cu picioarele atârnate în afară.

— Stai pe burtă, ordonă vocea de dedesubt.

Poziția îl făcea să se simtă complet neajutorat. N-ar fi putut să se miște fără ca bărbatul navajo să-l vadă, și nu se îndoia câtuși de puțin că bărbatul ar omorî-o pe domnișoara Leon dacă îi dădea motive. Se întrebă ce voise să spună omul despre faptul că probabil n-o să aibă nevoie de ea. De ce-ar avea nevoie de ea? Și de ce avea nevoie de el?

Uriașul Navajo ajunse în vârf înaintea domnișoarei Leon și se ținu deoparte, la distanță, în timp ce ea termina urcușul.

— Mergeți direct acolo, la camionetă, zise.

McKee văzu Land-Roverul aproape ascuns în spatele unui desiș de ienuperi.

— Dar mai întâi întinde mâna aia, ca s-o văd.

McKee întinse mâna stângă, cu palma deschisă.

— Ești stângaci, doctore McKee?

— Nu. Sunt dreptaci.

— Mă temeam eu. Lasă-mă să mă uit.

McKee ridică încet mâna rănită. Își stăpâni un geamăt, pentru că mișcarea îi trezi iarăși durerea. Soarele era acum drept spre sud și asta ar fi putut explica în parte slăbiciunea pe care o simțea în picioare. Era ora prânzului, iar el nu mai mâncase nimic de douăzeci și patru de ore.

— Arată rău, comentă indianul navajo. S-ar putea să trebuiască s-o ții în apă rece ca să dea înapoi umflătura aia.

McKee observă că domnisoara Leon se uita si ea la mâna lui. O lăsă în jos și tresări de durere, când sângele se scurse în degetul scrântit.

— Sunt înduioșat de compasiunea ta, replică McKee.

Uriașul Navajo chicoti.

— Nu-i vorba de compasiune, zise, rânjind către McKee. Numai că trebuie să te pun să scrii o scrisoare pentru noi.

Capitolul 14

Nu există nici un mod confortabil, descoperi McKee, de a sta întins cu fața în jos pe bancheta din spate a unei mașini în mișcare, cu încheieturile mâinilor legate între ele și, cu aceeași sfoară, de glezne. Tot ce putea să facă, era să stea cu privirea ațintită la spătarul scaunului din față. Dacă se uita cu coada ochiului către dreapta, zărea ceafa Uriașului Navajo. Bărbatul purta pălăria împinsă în față, pe frunte, probabil pentru că mergeau spre vest și soarele era jos, bătând prin parbriz. Dacă se uita în jos, o vedea pe domnișoara Leon, care stătea nemișcată, lipită de portiera dreaptă a Land-Roverului, cât mai departe posibil de indian.

Land-Roverul se zdruncină trecând peste ceva și McKee depărtă genunchii ca să nu alunece pe banchetă. Mișcarea îi stârni din nou pulsația dureroasă din mâna dreaptă. Indianul navajo spunea ceva, dar vorbele se pierdeau din cauza amețelii.

— Nu știu, zicea domnișoara Leon.

— Dar tu? Cât plănuiai să rămâi?

Întrebarea suna atât de obișnuit, ca într-o conversație de complezență, încât lui McKee mai că-i veni să râdă. Dar când domnișoara Leon răspunse că două sau trei zile, bărbatul navajo întoarse capul spre ea. Urmă apoi o tăcere lungă și, când indianul vorbi din nou, McKee își dădu seama că întrebarea nu fusese deloc întâmplătoare.

— Știa cineva unde mergeai?

— Toată lumea.

— Profesorul Green din Albuquerque știa, răspunse indianul navajo. Cine altcineva? Soțul tău știa că vii în canionul ăsta?

— Nu sunt măritată.

Urmă altă tăcere.

— Cine altcineva mai știa? întrebă indianul.

— Câțiva prieteni de-ai mei, desigur, și familia. De ce? Ce importanță are?

— Încă ceva. De ce-a așteptat McKee în canion și m-a lăsat să vă tai drumul?

— Întreabă-l, răspunse domnișoara Leon.

— Spune-mi tu, insistă bărbatul.

— Pentru că am fost eu o proastă.

— Tu l-ai încetinit?

Indianul navajo chicoti.

— N-ai crezut că există Lupul Navajo?

— Avea vânătaia aceea oribilă pe frunte. Am crezut că de asta aiura.

— Ei, l-aș fi prins oricum.

— Nu, răspunse ea. Dacă n-aș fi fost eu, McKee ar fi scăpat.

— Poate că nu știi cum e cu noi, Lupii Navajo. Ne transformăm în coioți, câini, urși, vulpi, bufnițe și ciori...

McKee fixa cu privirea ceafa bărbatului navajo. Înșirase litania animalelor-vârcolaci cu o voce încărcată de sarcasm. Și enumerase ursii, bufnițele și ciorile. Existase o controversă academică legată de asta, când Greersen își publicase pentru prima oară cartea despre superstițiile legate de vrăjitorie în anii '20. Greersen relatase numai câte o întâmplare despre fiecare: povestea cu ursul

apăruse din districtul montan navajo, iar incidentele cu bufnița și cioara erau amândouă departe spre est, tocmai în rezervația Tablei de Șah din New Mexico. McKee nu descoperise niciodată vreo sursă care să cunoască informații despre altceva decât despre vârcolaci-câini, vârcolaci-lupi și vârcolaci-coioți. Uriașul trebuie să-l fi citit pe Greersen, și asta însemna că făcuse cercetări într-o bibliotecă de antropologie. Dar de ce și unde?

— Și ne luăm zborul când e întuneric și când avem nevoie, continuă indianul navajo. McKee nu avea cum să scape.

— A scăpat deja o dată!

Vocea domnișoarei Leon era mânioasă și insistentă.

— A fost mai deștept decât tine noaptea trecută. Și azi la fel!

— Don'șoară... Las-o baltă! Nu știi cine sunt. Nimeni nu scapă!

Asta puse capăt discuției. Land-Roverul luă o curbă strânsă și se înclină în jos, mergând mai mult în viteza întâi, de-a lungul fundului îngust al unei albii secate. McKee calculă că după cinci sau șase kilometri, mașina ajunsese pe teren plat, neted, iar bărbatul navajo începu să conducă mult mai repede. Pe Land-Rover nu mai cădea nici un pic de soare, motiv pentru care McKee era sigur că se întorseseră pe fundul canionului Multe Ruine, dar nu era sigur în ce direcție.

Durerea surdă de la vânătaia de pe frunte și pulsația din mână îl făceau să se concentreze cu greutate. Cine era acest navajo? În partea asta a rezervației, bufnițele erau considerate întruchipări ale fantomelor, nu ale vrăjitorilor. Iar ciorilor și corbilor nu li se atribuie nici un fel de semnificație supranaturală. Evident, tonul bărbatului

fusese extrem de ironic când înșira păsările și animalele. McKee nu reușea să se gândească la nici o altă sursă pentru o asemenea listă, cu excepția cărții *Studii de caz privind anomaliile etnografice navajo* a lui Greersen. Era un volum greoi și dificil, cunoscut doar specialiștilor în antropologie culturală. De ce-ar citi indianul o asemenea carte? În timp ce McKee încerca să-și răspundă la întrebarea asta, în minte îi răsuna vocea lui Ellen Leon luându-i apărarea. „A fost mai deștept decât tine", spusese ea.

Land-Roverul se opri și McKee auzi frâna de mână trasă.

— Tu rămâi aici, ordonă indianul. Nu încerca să-l dezlegi pe McKee sau să faci ceva prostesc.

Ușa se deschise, bărbatul dispăru, iar domnișoara Leon se aplecă peste spătarului scaunului. Era plină de praf, răvășită, foarte obosită și îl privea pe McKee cu compasiune.

— Esti teafăr? întrebă ea.

— Unde suntem? Unde-a plecat?

— La copac, răspunse domnișoara Leon. Cel pe care l-a tras de-a curmezișul canionului. Te simți bine?

— Ce face? Instalează scripetele?

— Da. Profesore McKee, îmi pare rău c-am fost așa o toantă naivă. Chiar nu...

— N-am auzit o parte din discuție. Ți-a spus ceva folositor? Ți-a spus cine e, sau orice altceva de genul ăsta?

— Nu. Nu cred. A zis că nimeni n-a scăpat vreodată de el.

— Asta am auzit, replică McKee. A mai spus și altceva?

— Nu-mi vine nimic în minte.

Făcu o pauză.

— M-a întrebat de ce am așteptat în canion ca să ne poată prinde.

— Am auzit și asta. Nu-ți face griji.

În clipa următoare, îl auzi pe bărbat urcând înapoi în Land-Rover și schimbând viteza. McKee recunoscu scârțâitul scripetelui și trosnetul ruperii crengilor. Apoi scripetele se opri și bărbatul coborî din nou.

— Vreau să fii foarte, foarte atentă, vorbi McKee. Fă exact ce-ți cere să faci! Și fii cu ochii în patru! Așteaptă o ocazie să fugi. Dacă poți să ieși din raza lui vizuală, ascunde-te. Ascunde-te și nu te mișca până nu se face întuneric beznă, apoi ieși din canion. Du-te la Shoemaker. E în direcția sud-vest. Știi să te orientezi noaptea?

— Da, răspunse Ellen.

Probabil că nu știe, își zise McKee, dar e doar o problemă de cunoștințe științifice.

— Găsește Carul Mare, explică McKee. Cele două stele aliniate la capătul carului îți arată direcția spre Steaua Polară. În direcția aia e nordul.

— Se întoarce, avertiză ea.

— Ține minte! Pândește o ocazie!

Brusc, bărbatul se aplecă peste scaun, uitându-se la McKee.

— Sper că-i dădeai domnișoarei Leon sfaturi bune.

— I-am zis să asculte ordinele.

— E un sfat bun, încuviință bărbatul navajo.

Merseră cam zece minute, după estimarea lui McKee, înainte ca Land-Roverul să se oprească din nou.

— De data asta ar fi mai bine să vii cu mine, domnișoară Leon, spuse bărbatul. Ieși pe partea mea.

— Unde-o duci?

Vocea lui McKee se auzi cu putere.

— Nu-i fac nici un rău, răspunse bărbatul. O să mergem doar să luăm câteva dintre hârtiile tale.

McKee își răsuci umerii și gâtul, încordându-se ca să vadă pe geamul din spate. Numai marginea de sus a stâncii era în câmpul lui vizual, dar era destul ca să-i confirme că se aflau la locul taberei.

Lipsiră doar o clipă. După care Land-Roverul se puse din nou în mișcare, mai întâi lin, pe fundul nisipos al canionului Multe Ruine, apoi într-o cursă plină de zdruncinături și de cotituri. Brusc, mașina se opri. McKee auzi frâna de mână.

— Văd c-ai prins o femeie, George. Unde-i bărbatul pe care-l căutai?

Vocea avea un accent vag. Accent din Virginia, se gândi McKee. Sau poate Carolina, ori Maryland.

— Pe bancheta din spate, răspunse indianul navajo. Poftim afară, domnișoară Leon!

Când portiera de lângă capul lui se deschise, McKee zări un bărbat uitându-se de sus la el. Stând pe burtă, cu capul întors într-o parte, nu reușea să vadă decât cu coada ochiului drept. Vedea o cataramă de curea și o vestă albastru-închis cu nasturi negri, precum și partea de jos a bărbiei bărbatului și un pic mai sus, până la nări.

— E legat, rosti vocea de deasupra lui.

Lui McKee i se păru un comentariu remarcabil de tâmpit.

— Dă-te un pic la o parte, îi ceru bărbatul navajo.

Apoi McKee simți mâinile indianului dezlegând nodurile cu îndemânare.

— Ai primit vreun apel cât timp ai fost plecat? întrebă vocea plăcută. Ți-au spus când putem să ieșim cu transportul din văgăuna asta?

— Nici un apel, răspunse Uriașul Navajo. Tu ai reperat ceva?

— Nu, zise vocea cu accent. L-am văzut doar pe băiatul ăla călare, din nou. Sus în vârf. Foarte departe, dincolo de podiș.

— Te poți ridica acum, profesore McKee.

McKee se ridică în capul oaselor și-l examină pe bărbatul cu vestă albastră. Era un tânăr înalt, cu chipul palid, umbrit de o pălărie de pai albastru-deschis. Îi întoarse privirea lui McKee și dădu politicos din cap. Avea ochi albaștri și sprâncenele blonde. Apoi se întoarse spre domnișoara Leon.

— Bună ziua! zise el.

Ellen Leon nu-i dădu atenție.

Tânărul purta un ham peste vestă, care susținea un toc de umăr cu un pistol semi-automat înăuntru. McKee nu recunoscu modelul, dar părea să fie de calibrul 38.

Domnișoara Leon stătea încremenită pe scaunul din fața al mașinii. Părea înspăimântată.

— Haide, zise Uriașul Navajo. Ieși odată! Mă grăbesc!

McKee coborî din Land-Rover cu mușchii înțepeniți. Îl durea capul, dar durerea era nesemnificativă pe lângă pulsația violentă a mâinii rănite. O ținu inertă pe lângă corp și aruncă o privire în jur.

Urcaseră într-un canion lateral îngust. Dedesubt, la nu mai mult de două sute de metri, se zărea albia nisipoasă, lată, a canionului Multe Ruine, strălucind în soarele de după-amiază. Aici era umbră și McKee avu

nevoie de o clipă înainte să observe construcția din piatră, care se înălța pe peretele de gresie, în spatele bărbatului blond. Era mare pentru o ruină anasazi, construită într-o fantă lungă, cam la doisprezece metri deasupra pantei aluviunilor și apărată în partea de sus de streașina oblică a stâncii. Se întrebă în treacăt dacă era una dintre cele excavate de echipele de la Harvard și Smithsonian. Ar fi fost greu de ajuns aici, dar asta făcea totul mai atrăgător pentru arheologi. Existau mai multe șanse să fie bine conservată.

— Profesorul McKee o să scrie scrisoarea în locul nostru, Eddie, zise bărbatul navajo. S-ar putea să dureze ceva timp și, cât timp mă gândesc la scrisoare, stai cu ochii pe McKee. E isteț și poate să-ți scape.

— N-a scris-o încă? întrebă blondul mirat.

— Aș fi putut să-l pun să scrie când eram în tabăra lui, replică indianul. Cred că m-aș fi descurcat cu el. Nouăzeci și nouă la sută șanse. Dar de ce să ne asumăm riscuri cu un smecher ca el?

— E vorba de prea mulți bani, spuse Eddie. Mult prea mulți bani ca să ne asumăm riscuri.

Scoase cu îndemânare pistolul din toc. McKee observă cu amărăciune că Eddie mânuia pistolul la fel de firesc ca un fumător de pipă care își mânuiește pipa.

— Nu vorbi atât de mult, îl preveni Uriașul Navajo. O să-i lăsăm în urmă pe ăștia doi și cu cât aud mai puțin, cu atât mai bine.

— Hmm? zise Eddie.

Exclamația fu rostită pe ton de întrebare.

Indianul navajo scoase din Land-Rover un teanc de hârtii, le trânti pe capotă, căută grăbit printre ele, extrase o scrisoare și-o citi în diagonală.

— Ce zici de profesorul Green? Se pare că-i șeful tău. Probabil că lui trebuie să-i scrii.

— Green e șeful departamentului, răspunse McKee. De obicei încercăm să păstrăm legătura când suntem pe teren.

Cât timp, se întrebă McKee, mai trăise Canfield după ce scrisese biletul pentru omul ăsta? Doar atât cât să fie ucis de bărbatul navajo, fără urme de violență. Un singur lucru era limpede în această situație neobișnuită: faptul că indianul avea nevoie de scrisoarea asta era singurul lucru care-i mai ținea în viață, pe domnișoara Leon și pe el. N-avea s-o scrie, dar problema trebuia abordată cu grijă.

Uriașul Navajo îi întinse pixul profesorului Canfield. Era un pix subțire, argintiu, și, când McKee îl acceptă cu mâna stângă, hotărârea i se întări. N-o să scrie niciodată, cu nici un chip, scrisoarea asta.

— N-am găsit hârtie de scrisori, așa că-mi închipui că-ți folosești caietul de notițe?

— Așa-i, răspunse McKee.

— O s-o adresăm profesorului Green, decise indianul. Cum îi spui? Profesorul Green? Sau pe numele mic?

— Domnul profesor Green, minți McKee. E destul de protocolar.

Indianul se uită la el gânditor.

— Care era prenumele profesorului Canfield? Era John?

— John Robert Canfield, răspunse McKee.

Uriașul Navajo îl privi cercetător.

— Profesore McKee, zise el în sfârșit, a fost mare păcat ce s-a întâmplat cu profesorul Canfield. N-am avut de ales, pentru că profesorul Canfield a încercat să fugă. Nu mi-a lăsat nici o alternativă. Dar nu există absolut

nici un motiv ca tu și domnișoara Leon să muriți. Dacă scrisoarea asta e scrisă așa cum trebuie, o să ne dea timp să terminăm ceea ce facem aici. Apoi o să plecăm și ne putem permite să vă lăsăm pe voi în urmă.

Rosti toate astea foarte încet, urmărindu-l încordat pe McKee. Acesta făcu un efort să-și ascundă orice emoție de pe chip.

— S-ar putea să te îndoiești de asta, dar e adevărat. Când o să terminăm aici, n-o să mai existe nici o posibilitate să ni se ia urma. Dacă o să cooperezi, vă putem lăsa în construcția aia din stâncă, cu mâncare și apă. Cu timpul, poate o să găsiți și o metodă să coborâți. Dacă nu, cineva o să vină pe-aici mai devreme sau mai târziu și-o să vă găsească.

— Ce se-ntâmplă dacă nu scriu scrisoarea?

Expresia de pe chipul indianului navajo rămase la fel de amabilă.

— Atunci o să vă omor pe-amândoi. Fără scrisoare, vom fi nevoiți să ne grăbim. Ne-ați încetini oricum, pentru că ar trebui să stăm cu ochii pe voi. Nu e nimic personal, profesore McKee. E pur și simplu vorba de bani.

Zâmbi.

— Cunoști Mitul nostru al Originilor. La asta e bună vrăjitoria: e un mod de a face bani.

— Ce vrei să scriu? întrebă McKee.

— Asta-i o parte a problemei. Vrem o scrisoare către profesorul Green în care să-i spui că plecați din canionul ăsta și că vă duceți în altă parte, undeva unde ar fi firesc să vă duceți. Tu, profesorul Canfield și domnișoara Leon. Și trebuie scrisă în așa fel încât profesorul Green să nu bănuiască nimic.

Uriașul Navajo făcu o pauză, privindu-l fix pe McKee.

— Îți dai seama, nu? Dacă cineva se îngrijorează și vine încoace să vă caute, va trebui pur și simplu să vă omorâm.

Trebuie să am grijă ce fac, se gândi McKee.

— Mă îndoiesc că pot avea încredere în ce spui, răspunse el. L-ai omorât pe John *după* ce-a scris scrisoarea.

— Profesorul Canfield al tău a fost foarte nesăbuit. Ți-a scris mesajul, apoi a încercat să fugă. A sărit la mine.

— Înțeleg, zise McKee.

— Și cred că profesorul Canfield te-a avertizat cumva în bilețelul ăla al lui. Ce-a folosit? De ce mă așteptai?

McKee rânji.

— Ai dreptate, desigur. A fost numele. Îl cheamă Jeremy. Când am văzut semnătura, am știut că ceva nu era în ordine. Fusesem la hoganul lui Yazzie, găsisem berbecii ăia pe care i-ai omorât și eram oricum îngrijorat din cauza asta.

McKee era mulțumit că vocea îi sunase natural. Spera cu disperare că sincronizarea fusese bună. Poate că ar fi trebuit să aștepte mai mult, dar zări o ușoară relaxare pe chipul indianului. E ca la poker, gândi el, iar slăbiciunea omului ăstuia, dacă are vreuna, e vanitatea.

— N-ar trebui să încerci nimic de felul ăsta.

— N-am nici un motiv să am încredere în tine, zise McKee. În afară de unul singur: dacă omori un om, o să fii căutat o vreme, dar nu-i chiar așa de neobișnuit, dar dacă omori doi bărbați și o femeie, asta e ceva ce nu mai uită nimeni și te vor căuta până te găsesc.

Urmărea chipul indianului. Acesta se relaxă încă puțin.

— Te-ai gândit la asta, nu-i așa? întrebă McKee.

— Pentru mine sunt doar afaceri, profesore McKee, răspunse bărbatul navajo. O cale de a face o mulțime de

bani. Ai dreptate. Cu cât mai mulți oameni au de suferit, cu atât mai rău te vânează!

Făcând un efort, McKee evită să se uite la bărbatul blond. Cu coada ochiului, zărise un surâs slab pe fața lui Eddie.

— În ordine, vorbi McKee. Ce crezi c-ar trebui să scriem?

— Păi... spune-i că plecați de-aici, toți trei.

Făcu o pauză.

— Scrie că plecați poimâine. Cu o zi după ce punem asta la poștă, la Shoemaker.

McKee încercă să pară gânditor.

— Canfield căuta artefacte ale culturii Folsom în ruinele anasazi, explică el, știind bine că indianul trebuie să fi cunoscut deja asta. O să zicem că n-a găsit nimic pe-aici și că eu n-am prea avut noroc să dau peste cineva dornic să vorbească despre vrăjitorie.

Ridică scurt privirea către chipul indianului.

— Dacă nu mă crezi, poți să trimiți pe cineva înapoi în tabără, să ia notițele mele. Chiar la asta lucrez.

— Te cred, spuse bărbatul navajo. Scrie aici, pe capota mașinii.

Ticălosul mi-a citit însemnările, își zise McKee. Se simțea încântat. Apoi o văzu pe Ellen Leon privindu-l lipsită de expresie. Încântarea se stinse. Crede că-s un laș sau un prost, gândi el. Poate că e mai bine așa.

— O să-i spun lui Green că ne mutăm mai sus, în ținutul Văii Monumentelor din Utah, unde indienii navajo sunt mai puțin supuși la influențe din afară și la aculturație. Ar avea sens, și pentru cercetările mele, și pentru ale lui Canfield. Canfield încearcă...

Șovăi o clipă, îngrețoșat de teatrul pe care-l juca.

— Canfield încerca să analizeze și să clasifice taberele de vânătoare din cultura Folsom în zona asta. Constructorii de *pueblo*-uri timpurii colecționau vârfuri de lance Folsom și le păstrau ca totemuri. Acela ar fi un loc bun în care să caute.

Era destul de încrezător că bărbatul știa totul despre cercetările lui și ale lui Canfield și încerca să-și facă glasul să sune convingător. Se îndoia că omul știa ceva despre Ellen Leon. Nu era nimic în cort care să pomenească despre ea. Doar scurta ei scrisoare.

— Și ar fi logic să lucrez și eu acolo. Un ținut izolat e locul în care găsești oameni care cred încă în Lupii Navajo.

— Cum rămâne cu domnișoara Leon?

— I-am zis că nu sunt decât asistenta ta masterandă, dar mă îndoiesc că mă crede.

— Green s-ar aștepta, bineînțeles, să meargă cu noi, spuse McKee. Pentru asta e plătită, să dea o mână de ajutor.

Se opri din nou, gândindu-se la nisipul de pe buzele lui Canfield și la posibilitatea ca planul să nu funcționeze.

— Sună bine? întrebă.

Uriașul Navajo mișcă absent degetul mare dintr-o parte într-alta, peste vârfurile celorlalte degete, cercetând fata lui McKee.

— Green are vreun program privitor la unde-ar trebui să mergeți în continuare?

— N-avem nici un plan bine definit.

— V-ar scrie Green undeva? Aveți vreun loc stabilit din care să luați scrisorile?

— Doar la Shoemaker, cât timp stăm aici.

Observă că domnișoara Leon se uita încă la el și simți că roșește.

— Îi transmitem noua adresă poștală, dacă ne mutăm. O să primească scrisoarea asta de la mine, în care îi spun unde ne ducem. Și o să-i cer să ne trimită corespondența la magazinul de la Apa Mexicană. Pare logic. Crezi c-ar investiga?

— Hai să vedem cum arată pe hârtie, propuse indianul.

McKee își ținuse mâna dreaptă în jos. Îl duruse, dar presiunea crescută a sângelui ar trebui, credea el, să mărească umflătura. O ridică acum, cu intenția să simuleze durerea. Dar nu era nevoie să se prefacă. Durerea depășea atât de mult așteptările sale, încât icnetul fu involuntar. Simți sudoarea pe față și greața în gât. Când rezemă în sfârșit antebrațul drept pe capotă, se lăsă cu toată greutatea pe camionetă, respirând sacadat, prea amețit ca să îi mai pese dacă indianul observase toate astea. Nu pot s-o dau în bară tocmai acum, își zise. Trebuie să creadă că încerc cu adevărat.

— O să încep cu „Domnule profesor Green“, zise el.

Avea vocea răgușită.

Mișcă încet mâna dreaptă și luă pixul între degetul mare și arătător. Peste o clipă, avea de făcut încă un joc: să sugereze că ar putea scrie scrisoarea cu mâna stângă, explicându-i profesorului Green că se rănise la cea dreaptă. Nu credea că Uriașul Navajo l-ar bănui de ceva. Dacă era atât de deștept pe cât voia să pară, avea să vadă argumentele împotriva acestui fapt. Green s-ar întreba de ce n-a scris Canfield în locul lui. Și s-ar întreba de ce McKee nu se ducea să capete îngrijire medicală. Iar scrisul de mână ar fi oricum imposibil de identificat, și asta era

evident important. Dar, dacă indianul înțelegea implicațiile, tot acest teatru s-ar putea termina tragic.

Mută pixul în poziția potrivită, coborî vârful și începu litera D. Indianul îl privea încordat.

Din nou, un val proaspăt de durere îl ajută să-și joace rolul. Tresărirea fu complet involuntară, spasmul unui nerv torturat.

— Nu scrie! spuse domnișoara Leon dintr-odată. N-am încredere în el!

Indianul se întoarse spre ea.

— Ellen, zise grăbit McKee, dac-ai fi arătat un pic de judecată mai devreme, n-am fi aici. Iar dacă ți-ai folosi puținul creier pe care-l ai, ți-ai da seama că scrisoarea e singura noastră scăpare din beleaua asta. Acum, taci din gură!

Spera, în timp ce vorbea, că mânia lui va părea sinceră pentru bărbatul navajo și nesinceră pentru domnișoara Leon. Se gândi cu amărăciune că inversul era, cel mai probabil, valabil. Suferința de pe chipul domnișoarei Leon părea autentică, iar expresia indianului era indescifrabilă.

Încercă din nou cu pixul, terminând de data asta cuvântul „Domnule“, și admiră satisfăcut mâzgăleala tremurată.

— E destul de aproape, comentă el.

Nu arăta câtuși de puțin ca scrisul lui de mână, iar indianul avea mostre din belșug cu care să compare.

— Nu-i destul de aproape, replică indianul.

— Ce-ar fi să scriu cu mâna stângă? întrebă McKee brusc. Am putea zice că m-am rănit la dreapta.

Încercă să-și păstreze o expresie nonșalantă și-și ținu răsuflarea.

— Profesore McKee. Gândește-te puțin. N-ar arăta ca scrisul tău. Dacă nu arată ca scrisul tău, planul n-o să funcționeze, indiferent ce spui în scrisoare.

Bărbatul navajo se uita curios la McKee.

— De ce i-ai scrie doctorului Green o scrisoare cu mâna stângă dacă-l ai în preajmă pe doctorul Canfield să scrie scrisori?

— Era doar o idee... mormăi McKee.

Indianul se uită la ceas, apoi, pentru o clipă nesfârșită, la bărbatul pe nume Eddie. Eddie ridică din umeri.

— Cum crezi tu, spuse el. Eu nu știu cât timp mai avem.

McKee își dădu brusc seama, înfiorat, că se hotăra viața lui. Indianul se uită la el, cu fața lipsită de expresie, fără nici cea mai mică urmă de răutate sau furie. McKee observă marginea subțire dintre irisul ochilor indianului și bezna pupilelor. Era conștient că, în spatele acelei bezne, un creier cântărea toate argumentele și hotăra dacă McKee avea să moară.

— Partea cea mai rea, zise Uriașul Navajo, este că nu știm cât timp o să trebuiască să stăm aici.

— Cum crezi tu, repetă Eddie. E vorba de o mulțime de bani.

— Mai dă-mi o dată să văd mâna aia, ordonă indianul.

McKee o ridică încet, cu palma în sus.

Uriașul Navajo se aplecă ușor în față, examinând degetul răsucit. Ca o gospodină cercetând o friptură care n-are tocmai culoarea potrivită, se gândi McKee.

— Poate că dac-o punem în apă, o să se mai dezumfle, propuse indianul. Haide s-o punem în apă fierbinte

și să scăpăm de umflătură. Să-i ducem sus, la locul de pe stâncă, Eddie.

Din spatele lui, McKee auzi un declic slab.

Eddie pusese la loc piedica pistolului automat.

— E aproape patru, constată indianul. E tare rău că nu știm niciodată cât timp avem la dispoziție.

Capitolul 15

Pe la ora patru, Joe Leaphorn, transpirând din abundență, își mâna calul împrumutat pe urcușul abrupt care ducea către culmea crestei din spatele podișului Ceniza. Aproape imediat, găsi exact ce căuta. Și astfel, piesele puzzle-ului se așezară perfect la locul lor, confirmându-i concluziile meticulos de logice. Știa de ce fusese ucis Luis Horseman. Știa, cu aceeași certitudine, că Uriașul Navajo era criminalul. Nu avea nici cea mai mică idee cum ar putea s-o dovedească, dar asta nu era important pentru moment.

Pe la patru și zece, locotenentul Leaphorn găsi ceva ce nu se aștepta să găsească pe creasta Ceniza. Și dintr-odată, nu mai fu sigur de nimic. Descoperirea neașteptată, pe care o vedea la picioarele lui, era ca o piatră căzută într-un lac limpede ca oglinda, transformându-i imaginea reflectată într-un haos confuz. Răspunsul pe care-l găsise se transformă într-o altă întrebare. Nu mai știa de ce murise Horseman. De fapt, era mai nedumerit ca niciodată.

Leaphorn plecase de la subagenția din Chinle la amiază, trăgând după el remorca și calul lui Sam George Takes. Era hotărât să afle ce făcea Uriașul Navajo pe podișul Ceniza. La început, condusese mai repede decât ar fi trebuit, pentru că era îngrijorat. Billy Nez venise

acasă după Calea Dușmanului, își luase pușca și plecase din nou, călare pe poneiul lui. Charley Tsosie, ca de obicei, nu știa unde plecase. Dar Leaphorn bănuia. Și nu-i plăcea concluzia. Billy Nez voia probabil să se ducă în locul unde se ascunsese Luis Horseman. Nez avea să găsească acolo urmele Land-Roverului Uriașului Navajo și să se ia după ele. Pentru că Leaphorn nu reușea să descifreze enigma morții lui Luis Horseman, n-avea nici cea mai mică idee ce anume avea să găsească Nez, dacă găsea ceva. Și pentru că Leaphorn nu știa, se gândea la ce putea fi mai rău.

Leaphorn începu să meargă mai încet și să-și facă mai puține griji pe măsură ce camioneta urca panta lungă pe lângă Multe Ferme. Parcurse metodic drumul către întrebarea crucială, întrebarea în care se ascundea cheia întregii probleme. Până când camioneta ajunse pe culmea pantei și începu coborârea treptată către torentul Agua Sal, răspunsul prindea formă. Leaphorn ieși de pe asfalt, parcă mașina pe creastă și se așeză, căutând hibe în teoria lui. Nu găsi nici una serioasă, și asta însemna că nu trebuia să se îngrijoreze pentru tânărul Nez. Era aproape sigur că Nez n-avea să-l găsească pe Uriașul Navajo pe platoul Lukachukai. Bărbatul plecase probabil de mult. Și, chiar dacă-l găsea, n-ar fi contat prea mult, în afară de cazul în care Nez făcea totuși ceva extraordinar de nesăbuit.

Leaphorn își analiză din nou teoria: Uriașul Navajo trebuie să fi găsit racheta pierdută a armatei pe podișul Ceniza.

De ce, se întrebă furios Leaphorn, se grăbise atât de tare să respingă ideea când aflase că recompensa fusese anulată? Uriașul Navajo ștergea o urmă de cauciucuri,

când Billy Nez îl găsise și-i furase pălăria. Ar fi avut nevoie de câteva drumuri ca să transporte până jos rămășițele rachetei. Și apoi le ascunsese undeva, până reușea să afle cum să capete recompensa. Horseman găsise racheta și o revendicase. Un navajo n-ar ucide pentru bani, dar ar ucide la mânie. Cei doi se bătuseră în vreo albie nisipoasă secată. Horseman fusese sufocat, iar Uriașul Navajo îi mutase corpul în torentul Teastah. De ce? „Ca să evite ca zona unde era ascunsă racheta să fie percheziționată de oamenii de la Lege și Ordine, care-l căutau pe Horseman." Acum, Uriașul Navajo aștepta, cu răbdarea înnăscută a unui *dinee*, momentul în care soarele, vântul și cântecul păsărilor i-ar fi transmis că este timpul potrivit pentru a revendica cei zece mii de dolari ai armatei. Sau poate că aflase până acum că recompensa fusese anulată. Nu părea să aibă prea multă importanță. Lui Leaphorn nu-i trecea prin cap nici o altă cale posibilă de a lega racheta de crimă.

Privi în zare, peste întinderea văii Agua Sal, pe lângă măgurile Los Gigantes, către podișul Ceniza. La treizeci și doi de kilometri depărtare, blocul neted de piatră se ridica dintr-un ocean de rocă erodată colțuroasă, ca un imens portavion. Cu epoci în urmă, podișul făcuse parte din platoul Lukachukai. Era încă legat de munte printr-o creastă înclinată, ca o șa. Pe acea creastă-șa îl văzuse Billy Nez pe Uriașul Navajo lucrând, și acolo avea să-și demonstreze Leaphorn teoria. Poate că Billy Nez mințise. Leaphorn se gândi la asta. Nu, Billy Nez nu mințise.

Opri camioneta înapoi pe pavaj și coborî panta către Piatra Rotundă, bucurându-se de frumusețea priveliștii. Pentru prima oară de când fusese găsit cadavrul lui Luis Horseman, se simțea împăcat cu sine însuși. Porni

radioul. „Ha at isshq nilj?“ întrebă crainicul din emisiune. „Din ce clan faci parte? Ești din clanul lui Iisus?“ Navajo cu accent din Texas. Un predicator prin radio din Gallup. Leaphorn apăsă pe buton. Muzică country din Cortez. Închise aparatul.

— El amestecă, amestecă, amestecă, amestecă, fredonă Leaphorn.

Între ținuturile zorilor, el amestecă, amestecă,
Polenul zorilor, el amestecă, amestecă,
Acum, la bătrânețe, el amestecă, amestecă,
Acum, pe drumul frumuseții, el amestecă,
Zeul Vorbitor, el amestecă...

Își păstră starea bună de spirit până dincolo de Piatra Rotundă, dincolo de cotitura de la Seklagaidesi, în timp ce străbătea cei optsprezece kilometri de hurducături pe drumul de căruțe, neamenajat. Leaphorn încă mai cânta nesfârșitele versuri rituale din Calea Nopții, în timp ce coborî calul din remorcă la capătul unui drum închis, lângă un hogan al morții abandonat. Mână animalul la trap prin peisajul ruinat, pustiu, ocolind măgura Toh-Chin-Lini și îndreptându-se către sud-est, spre creasta Ceniza. Văzu oasele unei oi, vizuinile goale ale unei colonii de câini de prerie și umbra mișcătoare a unui uliu Cooper rotindu-se pe cer, deasupra lui. Nu zări nici o urmă de cauciucuri, dar oricum nu se aștepta să vadă vreuna. Asta ar fi însemnat să aibă noroc. Leaphorn nu se baza niciodată pe noroc. În schimb, se aștepta la ordine, o ordine bazată pe succesiunea naturală a comportamentelor, pe cauza care-și produce efectul firesc, pe oamenii care se poartă previzibil. Conta pe asta, dar și pe propria lui capacitate de a pune în ordine haosul faptelor

observate și de a găsi în ele rânduiala naturală. Leaphorn știa din experiență că era neobișnuit de priceput la asta. Ca polițist, descoperise că e un talent care-l scutea de multă muncă. Atunci, când era folosit, acest talent îi provoca o ușoară neliniște în subconștient, zgândărindu-i convingerea navajo adânc întipărită că orice abatere de la norma umană era nefirească și, din acest motiv, nesănătoasă. Iar atunci când faptele refuzau să intre în tiparul normalității și căii navajo, simțea un disconfort mental pronunțat.

Simțise acest disconfort încă de când Horseman se dovedise a fi mort, contrar logicii lui Leaphorn, și fusese găsit departe de locul unde ar fi trebuit să fie. Dar în timp ce-și mâna calul pe ultimii metri abrupți, spre creasta Ceniza, senzația de disconfort dispăru. Culmea era îngustă. În câteva clipe avea să găsească urme de cauciucuri, iar urmele aveau să se potrivească cu modelul pe care-l desenase pentru el Billy Nez. Leaphorn era sigur, de asta. Când o să examineze aceste urme, o să afle că Land-Roverul urcase gol, și apoi coborâse cu o greutate mare pe cauciucurile din spate. Iar atunci, povestea frustrant de complicată a lui Luis Horseman ar deveni în esență ordonată, cu doar câteva nelămuriri, lipsite de importanță, de rezolvat.

Creasta îngustă oferea puține rute posibile, chiar și pentru o mașină cu tracțiune integrală, iar Leaphorn găsi repede urmele de cauciucuri. Erau patru rânduri în loc de cele două pe care se așteptase să le găsească, indicând două drumuri în sus și două în jos. Nu făcu nici o încercare să descopere semnificația acestui lucru. Se concentră asupra urmelor mai proaspete, stabilind după direcția tracțiunii care dintre ele fuseseră lăsate la urcarea pantei.

Într-o porțiune unde solul era moale, verifică adâncimea urmelor de cauciucuri. Era exact așa cum se așteptase. La coborâre, cauciucurile din spate pătrunseseră aproape cu un centimetru și jumătate mai adânc.

În spatele lui, calul sforăi și lovi cu copitele, încercând să alunge muștele.

— Calule, se pare că am avut dreptate, zise Leaphorn.

Leaphorn se ridică din poziția ghemuită și alungă o muscă de pe spatele calului. Nu mai rămăsese nici o urmă din senzația sâcâitoare de nepotrivire și de presiune care-l urmărea de zile-ntregi, nici una dintre acele premoniții vagi, nedefinite, cum că ceva nefiresc și malefic se urzea în teritoriul lui. Acum înțelegea. Era o senzație plăcută.

După care locotenentul Joe Leaphorn făcu doi pași mici peste peticul de pământ moale, argilos, și se uită în jos, la urmele mai vechi. Fuseseră estompate de cel puțin o aversă de ploaie. Observă că și acestea variau în adâncimea la care intraseră cauciucurile din spate. Fusese nevoie, se gândi mai întâi Leaphorn, de două drumuri ca să transporte până jos rămășițele rachetei sfărâmate. O fracțiune de secundă mai târziu, mintea lui prelucră ceea ce vedeau ochii. Când făcuse al doilea drum, Land-Roverul își cărase încărcătura grea în sus, nu în jos.

Limba navajo e prea literală și prea precisă ca să fie bună pentru înjurături eficace. Leaphorn înjură în spaniolă, apoi, pe îndelete, în engleză.

Leaphorn avu nevoie de aproape trei ore ca să adune informații despre ce se întâmplase pe creastă și pe podișul spre care ducea. Analiză totul metodic și atent, rezistând imboldului de a se grăbi. Și când puse toate indiciile laolaltă, avea în față încă o enigmă, care nu oferea nici o posibilitate de rezolvare.

Spre surpriza lui Leaphorn, Land-Roverul venise dinspre sud-est, ieșind din deșertul Chinle prin munții Lukachukai. La primul drum în sus, poate cu vreo lună în urmă, cărase o încărcătură grea pe osia din spate. În câteva locuri, șoferul se oprise să taie tufele din cale, uneori folosind un topor, alteori un fierăstrău. Ca să traverseze panta cea mai abruptă, acolo unde creasta se înălța brusc până la streașina de piatră a podișului, se folosise în câteva locuri de troliu ca să tragă mașina în sus. Odată ajuns în vârf, vehiculul mersese destul de drept cam un kilometru jumătate de-a curmezișul podișului. Acolo, ceva greu și metalic fusese descărcat pe o stâncă plată de gresie, zgâriind roca moale. Din acest punct, Land-Roverul mersese cu spatele și întorsese exact peste urma inițială.

Chiar dacă restul urmelor erau mai noi cu câteva săptămâni, Leaphorn petrecu cea mai mare parte a timpului examinând cel de-al doilea drum. Ajunse în sfârșit la concluzia că, de data asta, Land-Roverul se îndreptase direct spre stânca de gresie. Apoi se întorsese la marginea unde creasta se întâlnea cu podișul. Acolo fuseseră tăiați câțiva arbori mici și fuseseră mutați o mulțime de bolovani, după cât se părea, ca să facă loc pentru un drum mai bun. Aici, unde se muncise din greu, Leaphorn găsi urmele tenișilor cu talpă de cauciuc ai lui Billy Nez, urmele ghetelor cu tocuri joase ale Uriașului Navajo, un ambalaj de pâine și o conservă goală de cârnați vienezi. După ce Billy Nez trecuse pe-aici, probabil după ce plecase cu pălăria furată a Uriașului Navajo, Land-Roverul se întorsese la stânca de gresie. Acolo, obiectul greu fusese reîncărcat, iar Land-Roverul coborâse de pe podiș. Asta era limpede. Leaphorn descoperise trei pari de *ponderosa* folosiți ca trepied, care trebuie să fi susținut

scripetele utilizat ca să ridice orice va fi fost obiectul pe care Uriașul Navajo îl descărcase, și-apoi îl reîncărcase.

Leaphorn se frecă pe frunte cu vârfurile degetelor, încercând să reconstituie exact ce făcuse Uriașul Navajo în cea de-a doua vizită pe podișul Ceniza.

Se apropiase mai întâi de obiectul greu. Și-apoi... ce? Se uitase la el? Se asigurase că e încă acolo? Îl reglase? Îl alimentase? Pusese combustibil în el? Îl deconectase? Sau îl conectase? Nu putea spera să ghicească. În cele din urmă, Uriașul Navajo se întorsese la streașină ca să îmbunătățească drumul abrupt de acces. De ce? Dacă putea să tragă Land-Roverul în sus pe pantă cu troliul, îl putea lăsa și în jos, dacă nu se grăbea. Asta era? Graba? Se aștepta să coboare în grabă? Poate, se gândi Leaphorn. Poate că asta era. Timpul. Dar indienii navajo nu se grăbeau niciodată. De fapt, nu există în limba navajo vreun cuvânt pentru timp.

În final, Uriașul Navajo descoperise că-i fusese furată pălăria, văzuse urmele lui Billy Nez și aflase că fusese urmărit. Știind asta, se întorsese în vârf, încărcase obiectul greu și-l luase de pe podiș. De ce? Poate pentru că Billy Nez ar fi putut să-l găsească. Dar unde-l dusese uriașul? Și ce era acel obiect?

Leaphorn stătea pe marginea podișului și se uita în depărtare, dincolo de Chinle, la pantele munților Lukachukai. Soarele apusese deja. Partea de sus a norilor cumulus de seară era încă de un alb orbitor, luminat de soare, dar sub nivelul de patru mii cinci sute de metri, norii deveneau brusc albastru-închis, de la întunericul nopții care se apropia. Deșertul era brăzdat acum cu roz, roșu și violet, strălucirea reflectată de formațiunile noroase dinspre vest. În mod normal, Leaphorn ar fi fost

impresionat de profunzimea acestei frumuseți. Acum abia o observă. Își ațintì privirea asupra conturului tot mai întunecat al munților Lukachukai, cercetând atent petele negre, gurile căscate ale canioanelor care se intersectau acolo. Din moment ce Land-Roverul venise dinspre sud-est, de dincolo de Chinle, trebuie să fi venit dintr-unul dintre canioane. Putea să-i caute urmele până acolo. Treizeci și doi de kilometri, bănuia el. Poate patruzeci, din care o mare parte ar fi pe piatră stearpă, alunecoasă. Nici la lumina zilei n-ar depăși o medie de un kilometru și jumătate pe oră. Noaptea ar fi imposibil.

O bufniță de vizuină plană, cu aripile întinse, înălțându-se din deșertul de dedesubt, pe curentul ascendent de pe lângă peretele podișului. Pluti pe curent la câțiva metri mai jos de el, cu ochii galbeni cercetând streașina de piatră în căutarea rozătoarelor imprudente, ieșite devreme după hrană. Leaphorn îi invidia mobilitatea. Din momentul în care explicația logică a morții lui Luis Horseman fusese demolată de dovezile concrete ale urmelor de cauciucuri, familiara senzație de presiune revenise. Îi rezistase numai prin puterea voinței, silindu-se să se concentreze asupra descifrării a ceea ce se întâmplase pe acest podiș. Acum nu-i mai opunea rezistență. În schimb, se gândea la altceva, întorcând în minte pe toate părțile acest iritant impuls de a se grăbi. Ce anume-l deranja?

Leaphorn izbucni în râs, iar bufnița, descriind un al doilea cerc, ceva mai sus, pe deasupra peretelui podișului, se sperie la auzul sunetului. Fâlfâi pe lângă el, lăsând în urmă strigătul ei strident, și apoi dispăru în întuneric.

Totul îl deranja, își zise Leaphorn. Nimic nu se potrivea. Totul era irațional. Dar de ce avea impresia că

rămâne în pană de timp? De unde venea sentimentul iminenței pericolului?

Leaphorn aprinse o țigară și-o fumă încet, cugetând intens. Luis Horseman fusese ucis. Billy Nez găsise urmele Land-Roverului Uriașului Navajo în apropiere de locul unde se ascunsese Horseman. Un navajo fusese ucis de un alt un navajo, asta era ipoteza. Leaphorn o analiză, căutând din nou un răspuns la întrebarea de bază: de ce? De ce ucid indienii navajo? Nu o fac la fel de ușor ca albii, deoarece calea navajo privește viața ca pe valoarea supremă, iar moartea drept o oroare nemărginită. De obicei, motivul pentru omucidere în rezervație era simplu: furia, teama sau un amestec din amândouă. Sau combinația uneia dintre ele cu alcoolul. Indienii navajo nu omoară cu premeditare și sânge rece. Nici nu ucid pentru profit. A face asta ar însemna încălcarea scării de valori a Oamenilor. Dincolo de satisfacerea nevoilor simple și imediate, calea navajo acorda prea puțină valoare proprietății. De fapt, a fi mai bogat decât ceilalți membri ai clanului aducea după sine un stigmat social. Era nefiresc, și prin urmare, suspect. De departe din spatele lui, de pe podiș, venea glasul bufniței. *Bu-hu-huuu*, se auzea. *Huuu*.

Atunci, care fusese mobilul crimei? Ceva din înfățișarea Uriașului Navajo părea anormal pentru un navajo. Dar cel care conducea Land-Roverul era unul dintre Oameni, Leaphorn era sigur de asta, aducându-și aminte perfect chipul bărbatului văzut la Shoemaker. Fuseseră vremuri, la început, la Universitatea de Stat din Arizona, când lui Leaphorn îi fusese greu să distingă fețele albilor. Observa numai ochii rotunzi și paloarea. Toți belacanii arătau la fel pentru el. Dar n-avea nici o problemă cu

chipurile *dinee*. Uriașul avea chipul și statura unui navajo din Tuba City: cu oase mari, statură lipsită de grația și delicatețea oferite de amestecul cu sânge *pueblo*. Și purta cozi împletite, trăsătura specifică omului care păstra calea navajo. Dar de ce erau cozile atât de scurte?

Leaphorn se gândi la asta pentru o clipă. Și, brusc, descoperi un răspuns. Nu unul complet. Dar destul cât să-l facă să îndemne calul să coboare creasta mult mai repede decât voia să se miște animalul obosit. Destul cât să-i spună că Billy Nez, hăituind-și vrăjitorul în canioanele din Lukachukai, ar putea descoperi adevărul, punându-se într-un pericol de moarte. Destul cât să-i spună că trebuia să ajungă la hoganul lui Charley Tsosie până în zori. Aici avea să ia urma băiatului. Calul lui nepotcovit ar fi trebuit să fie ușor de urmărit.

Marte se înălța deasupra conturului negru al măgurii Toh-Chih-Lini, în timp ce Leaphorn străbătea luminișurile din Chinle, cu starea de spirit potrivindu-se întunericului care se lăsa. Își amintea vorbele pe care i le spusese Uriașului Navajo la Shoemaker, vorbele întâmplătoare care provocaseră moartea lui Luis Horseman.

Capitolul 16

Bergen McKee visa. Era detașat de propria persoană, urmărindu-și silueta mișcându-se încet pe un lac înghețat, știind, cu omniscienta omului care visează, că nu există apă dedesubtul gheții, ci doar un vid nesfârșit, și te-mându-se de prăbușirea de coșmar care avea să vină inevitabil. Croncănitul răgușit al corbilor se amestecă în vis, îl întrerupse și McKee se trezi brusc.

Rămase nemișcat pentru o clipă, dezorientat de lumina slabă și de peretele gol din fața lui. Apoi, luciditatea deplină îl inundă și, odată cu ea, realiză că stătea înghețat și înțepenit pe podeaua prăfuită a unei încăperi din locuința anasazi scobită în stâncă.

McKee își rezemă spatele de perete și se uită la Ellen Leon, întinsă în partea opusă a încăperii, cu fața la perete, respirând liniștit, în somn. Se uită la ceas. Era aproape cinci, ceea ce însemna că dormise vreo șase ore și că în curând, soarele avea să lumineze podișul de deasupra canionului. Odată cu acest gând, îl străbătu brusc un sentiment de neliniște.

Își privi mâna, acum înfășurată strâns în bandaje, apoi se uită rapid prin încăpere. Spațiul era mult prea mare pentru o cameră de locuit. Fusese construit fie ca loc de adunare al comunității pentru una dintre grupările secrete de războinici din *pueblo*, fie ca magazie

pentru grâne. Trei pereți de piatră fuseseră construiți din suprafața stâncii și, la fel ca stânca, înclinați ușor spre interior în partea de sus. Singura ieșire era pe unde intraseră, printr-o deschizătură în acoperiș, unde peretele se întâlnea cu stânca. Și nu se putea ajunge la ea cu nici un chip fără scară, scara pe care Uriașul Navajo o scosese cu grijă, după ce-i lăsase aici.

De afară se auzi iar un corb croncănind, după care se lăsă tăcerea. McKee se sprijini de perete și încercă să-și pună gândurile în ordine.

Orice se întâmpla aici, era categoric produsul unei planificări meticuloase. Asta era clar. În spatele tufișului de la poalele stâncii, fuseseră ascunse patru bucăți de scară din aliaj de aluminiu. Bărbatul pe nume Eddie le montase repede, le fixase între ele cu șuruburi și piulițe fluture, și astfel urcaseră pe blocul masiv de gresie aflat deasupra pantei de aluviuni, până în vârf. Dacă scara nu fusese construită anume pentru acest scop, cel puțin găurile pentru șuruburi fuseseră date cu gândul la această construcție din stâncă.

Iar când ajunseseră în vârf, Eddie trăsese scara sus și o ascunsese cu grijă. Era evident că acțiunea devenise de multă vreme un obicei. Nu era nici un indiciu pentru cineva care trecea pe dedesubt că această fantă în stâncă era locuită. Pentru McKee era evident că neobișnuita ascunzătoare fusese locuită de săptămâni întregi. În spatele unui paravan de arbuști care creșteau din streașina de sub stânca aplecată în afară, se afla tot echipamentul pentru o tabără permanentă: un aragaz cu petrol lampant cu două ochiuri, vreo șase bidoane de douăzeci de litri și o prelată întinsă la mică înălțime deasupra pământului, protejând cutii de carton și lădițe. Mai erau

și două rânduri de așternuturi. Oricine altcineva mai era amestecat în toată afacerea, probabil dormea în altă parte, conducând operațiunea de undeva din afară. Din ceea ce spusese Eddie, alții urmau să le spună când puteau pleca.

Oricine-ar fi fost, aveau un emițător radio. După ce Eddie luase de sub prelată conserve cu carne și fasole, le dăduse de mâncare și-i adusese lui McKee o oală cu apă fierbinte, ca să-și țină mâna în ea. Li s-a alăturat și Uriașul Navajo. Petrecuse multă vreme în Land-Rover și, la întoarcere, avea vești proaspete.

McKee își frecă fruntea cu dosul palmei, încercând să-și amintească exact ce se întâmplase. Uriașul rânjea când se îndreptase către locul unde stătea Eddie, rânjea cu gura până la urechi.

— Girlie zice că poate-ar fi bine mâine după-amiază, spusese indianul.

Eddie păruse mulțumit, dar dăduse un răspuns neutru. Ceva de genul că Girlie se mai înșelase și altă dată. Nu. Spusese că Girlie se înșelase de trei ori, pentru că indianul începuse să râdă și răspunsese:

— A patra oară-i cu noroc pentru noi!

Atunci îi trecuse prin cap lui McKee că, dacă oamenii ăștia plecau mâine, n-ar mai fi avut nevoie de o scrisoare scrisă de el. Odată ce-ar fi terminat ceea ce veniseră să facă și plecau din canion, de ce-ar mai fi avut importanță dacă venea cineva să-i caute pe Canfield, pe domnișoara Leon și pe el? Ar fi contat doar ca nimeni să nu fie lăsat în viață ca să-i descrie. Gândindu-se la asta, se hotărâse să arunce cu oala de apă fierbinte în Uriașul Navajo și să sară la Eddie, încercând să pună mâna pe pistol. Nu credea c-ar fi ajuns la pistol, dar n-ar fi avut nimic de pierdut încercând. Apoi însă, bărbatul navajo îi stricase planurile din nou.

— Profesore McKee, spusese acesta, cred c-ar fi mai bine să încercăm să punem degetul ăla la loc în articulație și să-l legăm cu o atelă. Mâine o să fiu ocupat, așa că până pe seară o să vreau să terminăm treaba asta cu scrisoarea.

Amintindu-și acum vorbele lui, McKee era încă nedumerit.

Pe urmă Eddie cărase o bucată de scară până la ruina de pe stâncă și urcaseră peste marginea peretelui, apoi coborâseră în bezna totală a acestei încăperi. Indianul îi ceruse să se așeze pe podea și să întindă mâna. McKee se contrazise cu el, susținând că articulația era ruptă, nu doar dislocată.

Indianul izbucnise în râs.

— Așa te simți când ți-e smuls degetul din articulație, dar putem să-l punem la loc.

Uriașul Navajo se așează în spatele său. În timp ce Eddie ținea lanterna de sus, indianul luase mâna dreaptă umflată a lui McKee într-ale lui și brusc, a urmat o durere mai presus de puterea lui de a suporta. Când își recăpătase cunoștința, domnișoara Leon îi susținea capul, iar mâna îi era bandajată strâns. I se făcuse greață, o greață violentă. După un timp, a fost în stare să vorbească.

— Unde s-au dus? întrebase McKee.

Era complet întuneric în încăperea fără ferestre, în afară de o pată mică de lumină a lunii reflectată pe perete, ce nu reușea să împrăștie bezna.

— I-am auzit puțin mai înainte, răspunsese domnișoara Leon. Cred că erau amândoi afară, unde sunt așternuturile. Am auzit ceva care suna ca și cum ar fi mutat scara.

— Bănuiesc că au coborât, comentă McKee.

Urmă o tăcere lungă. McKee îi simți pantoful lipit de piciorul lui. Atingerea părea oarecum personală, intimă și alinătoare.

— Profesore McKee...

Vocea ei abia se auzea.

— N-am auzit nimic din ce-ai vorbit cu acel navajo când eram lângă camioneta profesorului Canfield. Cadavrul profesorului Canfield era înăuntru, nu-i așa? L-a omorât?

— Da, răspunse McKee. Cred că da.

Nu folosea la nimic să încerce s-o mintă.

— Atunci o să ne omoare și pe noi, zise ea.

— Nu, replică McKee. O să găsim o cale de scăpare.

Nu-i venea în minte nici o asemenea cale.

— Nu există nici o cale de scăpare, insistă domnișoara Leon. Doar un magician ar mai putea să ne scoată de aici.

McKee fu recunoscător că era întuneric. Judecând după sunetul glasului ei, tânăra era în pragul lacrimilor.

— N-am avut nici o ocazie să-ți spun, zise el. S-ar putea ca acel inginer electronist pe care-l căutai să lucreze undeva mai sus, în canion.

— Jim? L-ați găsit?

— Niște indieni au văzut o dubă urcând într-acolo. Știi cumva dacă trăgea după el un generator?

— Avea o remorcă mică în spatele dubei, spuse ea. Crezi că avea acolo un generator?

— Probabil, răspunse McKee.

Își stoarse mintea în căutarea unui mijloc de a întreține conversația, ca s-o împiedice să se gândească la moartea subită.

— Am observat inelul, domnișoară Leon. Acest Hall... ăăă... Jim... e logodnicul tău?

— De ce nu-mi spui Ellen? întrebă ea.

Urmă o pauză.

— Da, era vorba să mă mărit cu el.

McKee observă imediat că vorbise la timpul trecut. Și apoi îi trecu prin cap de ce-l folosise. Credea că în curând avea să fie moartă.

— Cum e? întrebă McKee. Povestește-mi despre el.

— E înalt, răspunse Ellen. Destul de zvelt. Blond, ochi albaștri. E chiar foarte arătos. Și e... ei bine... uneori are toane. Alteori e foarte fericit. Și întotdeauna foarte deștept.

Ellen tăcu.

Nu mă regăsesc în nimic din toate astea, se gândi McKee, în afară de partea cu toanele.

— A absolvit *magna cum laude*...

Tânăra făcu o pauză, apoi continuă:

— Iar societatea noastră n-are respectul cuvenit pentru *magna cum laude*.

— Bănuiesc că nu, încuviință McKee.

Ellen râse.

— L-am citat pe Jim, zise ea. Jim e... ei bine, Jim e foarte ambițios. Vrea tot felul de lucruri. Vrea o mulțime de lucruri, și e foarte, foarte deștept și... o să aibă tot ce-și dorește.

— Nu știu de ce, replică McKee. Dar bănuiesc că eu n-am fost niciodată foarte ambițios.

Imediat își dori să nu fi zis asta. Suna de parcă își plângea de milă.

— Mai povestește-mi despre el, zise McKee.

Nu-i plăcea s-o audă vorbind despre Jim. Dar era mai bine pentru ea să povestească, mai bine decât să stea în tăcere, în întuneric, îngrozită de ziua de mâine. Vorbea repede acum, uneori glasul îi suna ca și cum așteptase

multă vreme pe cineva care să asculte, iar alteori ca și cum ar fi conversat numai cu ea însăși, încercând să înțeleagă povestea pe care-o spunea.

Îl cunoscuse pe Jim la Universitatea de Stat din Pennsylvania, în prima zi a unui curs despre tragediile lui Shakespeare. Se așezase pe scaunul din stânga ei, iar ea abia dacă-l observase până când profesorul strigase catalogul. Vocea profesorului se ridicase puțin, pe un ton interogativ, când citi „Jimmy Willie Hall". Profesorul nu avusese intenția să fie nepoliticos, și arătă limpede asta dând din cap în semn de confirmare la „Mda"-ul lui Jim, dar cineva din spatele sălii chicotise și această grosolănie la adresa unui străin o făcuse pe Ellen să se simtă jenată, mai ales, pentru că și ea zâmbise la auzul numelui caraghios. Aruncase o privire tânărului de lângă ea și observase că purta cizme de cowboy și că împinsese sub scaun o pălărie gri de fetru, cu boruri late. Într-un campus unde moda vestimentară era impusă de conformismul nonșalant și neglijent al tinerilor din Philadelphia, o asemenea înfățișare era ieșită din comun. Și, când se uitase la el din nou, văzuse că, în timp ce obrajii, gâtul și mâinile lui erau incredibil de arse de soare, antebrațele mai sus de încheieturi erau la fel de albe precum cămașa cu mâneca scurtă pe care-o purta.

— Arăta foarte ciudat și nelalocul lui, spuse Ellen.

Dintr-odată, începu să râdă.

— Credeam că se simte singur, continuă ea, pe un ton neîncrezător.

Stătuse de vorbă cu acest Jimmy Willie Hall pe coridor. Jimmy spusese, ca răspuns la remarca ei că nu părea să fie din est, că venea din Hall, New Mexico, și când întrebase unde era asta, el spusese că nu era chiar din Hall,

pentru că așezarea lor era la treizeci și patru de kilometri spre nord-vest de acolo, la poalele munților Oscura. Numai poșta și-o ridicau din Hall. La fel de bine ar fi putut spune că era din Corona, care era mai mare și ceva mai aproape.

Conversația fusese stupidă și fără rost, își amintea Ellen, așa cum aveau tendința să fie conversațiile de complezență cu străinii. Întrebase de ce, dacă orașul Corona era mai mare și mai aproape, își luau poșta din Hall, iar el explicase că nu exista nici un drum de la ferma Hall la Corona. Ca să ajungi acolo, trebuia să treci prin munții Oscura și prin rezervația apașilor jicarilla, sau prin ținutul vulcanic arid, adică peste unsprezece kilometri de lavă sfărâmată. Nici măcar nu poți trece cu calul pe-acolo, explicase el. Singura dată când încercase, calul își rupsese un picior, iar el fusese mușcat de un șarpe cu clopoței.

— Suna de parcă încerca să mă impresioneze, povesti ea mai departe. Dar nu încerca. Fetele își dau seama de lucrurile astea. Îmi vorbea doar de o greșeală prostească pe care-o făcuse.

Ellen se opri pentru o clipă.

— Cred că mi-am dat seama chiar atunci că nu era singur, continuă ea gânditoare, și că nu mai văzusem niciodată pe cineva care să-i semene.

Își amintea că tatăl ei avea un glob pământesc în biroul de la farmacie. Jimmy părea venit de pe cealaltă parte a globului, complet străin de tot ceea ce cunoștea ea! Era complet diferit de bărbații cu care se întâlnise, la fel cum și dealurile lui pustii de la poalele munților Oscura erau complet diferite de strada rezidențială umbrită

de ulmi, unde locuia familia ei, într-o suburbie din Philadelphia.

— Îți aduci aminte de *Othello*? întrebă Ellen dintr-odată.

— *Othello*? exclamă surprins McKee.

— Da. Maurul din Veneția. Îl studiam în semestrul acela, după *Hamlet*. Îți aduci aminte cât de fascinată era Desdemona de Othello?

— Îmi aduc aminte, răspunse McKee, încercând să-și reamintească.

— Așa eram noi. Era gluma noastră personală. Îți aduci aminte cum sunau versurile?

Făcu o scurtă pauză.

O fată mult sfioasă: blajină, liniștită, se-nroșea
Dintr-un nimic. Iar ea,-n pofida firii,
A numelui, a vârstei, a cetății,
Să îndrăgească-un om care-o-ngrozește
Privindu-l doar! E-o judecată strâmbă...

— Da, zise McKee, îmi aduc aminte.

Simțea o tristețe profundă.

— Eu spuneam asta, zise Ellen, iar Jim spunea versurile lui Othello:

S-au perindat în povestirea mea
Și canibalii zișI antropofagi
Ce se mănâncă între ei, și oameni
Cu capul așezat mai jos de umeri.
Se minună de-acestea Desdemona...

Ellen se opri din nou. Și când continuă, vocea-i tremura:

Ea m-a iubit pentru tot ce-am îndurat,
Și-n mila ei de mine, am iubit-o.[1]

McKee întinse mâna prin întuneric și-o găsi pe-a ei.

— O să fie bine, zise el. O să scăpăm de aici și-o să-l găsim.

— Nu înțelegi? întrebă ea, și vocea îi suna acum furioasă. De ce-ar trebui să-mi fie milă de cineva ca Jim Hall? De ce-ar trebui să-i fie cuiva milă de cineva care are totul?

Lui McKee nu-i venea în minte nici un răspuns.

— Pentru că nu știe că are totul? sugeră Ellen. Pentru că nu e fericit? Câteodată este, dar de cele mai multe ori nu e. Zice că e prins într-un sistem care te ține captiv în rutină. Patruzeci de ani în captivitate, spune el. Vorbește mult despre asta, despre cum ai nevoie de un milion de dolari ca să învingi sistemul, să-ți plătești propria răscumpărare, să-ți răscumperi propria viață...

Râse din nou, pe un ton amar.

— Cred că... ei bine, cred că Jim o să câștige un milion de dolari.

— Cu siguranță, nu-i va face predând la o facultate de inginerie, zise McKee.

— O, nu, nu asta o să facă, replică ea. O să intre într-una dintre companiile de produse pentru comunicații electronice și o să aducă cu el unul dintre brevetele lui, așa că e o slujbă foarte bună.

— La asta lucrează aici? întrebă McKee. Face probe?

— O, nu. Asta-i altceva, cred. Eu... ei, aș vrea să înțeleg mai bine. Ceva legat de transmiterea sunetului pe rază

---

[1] Fragment din *Othello* de William Shakespeare, traducere de Dan Grigorescu.

foarte mică. Mi-a explicat, destul de des, dar nu prea înțeleg.

McKee voia s-o întrebe de ce-l căuta pe Hall, dar își înghiți întrebarea. Răspunsul era evident și nu-l privea pe el. O femeie care iubește un bărbat vrea pur și simplu să-l vadă.

— Profesorul Canfield era simpatic, era drăguț, un om admirabil, spuse Ellen. Dar era prea politicos ca să mă întrebe de ce alerg după Jim. Și tu ai fost la fel de discret. Dar ai vrea să știi?

— E problema ta personală, răspunse McKee. Nu, nu vreau să știu.

— Eu vreau să-ți spun! Trebuie să spun cuiva, insistă ea. Am venit pentru că voiam să-i zic lui Jim... să-i zic că eu cred că n-are dreptate și că o să trebuiască să facă o alegere. Trebuie să renunțe la planurile de a face un milion de dolari. Trebuie! Am venit atâta drum până aici. Trebuie să înțeleagă!

Lui McKee i se păru un motiv tipic feminin, inversul logicii Sarei, deci o treabă mai ușor de rezolvat. Un bărbat sclipitor, ambițios, putea să dea greș cu ușurință în a face avere. Dar cum ar fi putut Bergen McKee, care se simțea în largul lui în rutină, să ajungă vreodată bogat?

Gândindu-se la asta, după patruzeci de ore fără odihnă, McKee adormi.

Acum era din nou complet treaz. Se ridică în picioare cu greu și examină încăperea. Podeaua era acoperită de un strat gros de praf. Îl simțea sub tălpile pantofilor de parcă ar fi călcat pe făină. Dar starea încăperii era surprinzătoare. Era practic intactă. Acoperișul se lăsase

doar într-un colț, unde grinzile putrezite ale tavanului plesniseră, iar tencuiala încă mai rezista în partea de jos a pereților.

McKee desprinse cu unghia de la degetul mare o bucată de tencuială, o rupse și-o examină. Înăuntru era aproape neagră, de la amestecul de sânge de animal și de argilă cu calcar, folosit de constructorii de *pueblo*-uri.

Era tare ca piatra și rezistase vreme de sute de ani, la fel ca parii de cedru din tavan, fiind protejată de intemperii sub o stâncă. Dar nu chiar atât de multe secole. Lăsat în pace, acoperișul s-ar fi năruit cu mult timp în urmă, iar partea de sus a pereților s-ar fi prăbușit spre interior. Ruina asta trebuie să fi fost parțial reconstruită, restaurată de unul dintre popoarele *pueblo* de mai târziu, care folosiseră canionul înainte ca indienii navajo să sosească și să-i alunge.

În acel moment, observă chipul pictat. Rămase pentru o clipă cu ochii ațintiți la el, încercând să priceapă ce însemna, simțind emoția crescând înăuntrul lui. Fața era desenată pe tencuială cu ceva galben, probabil ocru. Era estompată și lipseau porțiuni din ea, acolo unde căzuseră bucăți de tencuială. Un contur rotund cu moț în creștet, urechi lungi și un guler. Desenul era neîndoielnic o *Kachina*[1] hopi, fie Cărătorul-De-Bălegar, fie Măscăriciul-Cu-Cap-De-Noroi. Și dedesubt, în dreapta, erau încă două contururi stilizate.

Din mitologia hopi, McKee îl recunoscu pe Chowilawu, spiritul Puterii Uriașe, cu patru pene cu vârful negru înălțându-se vertical din capul pătrățos și cu o bandă

---

[1] Spirit, în mitologia și practicile religioase ale indienilor *pueblo*.

roșie orizontală acoperindu-i ochii. Al treilea cap fusese aproape șters prin cojire. Rămăseseră numai conturul abia vizibil al unei urechi proeminente și dungile verticale duble de pe obraz, simbolizând spiritul războinic. De-a lungul peretelui erau alte desene: zigzagul unui fulger, urme de păsări, triunghiurile zimțate ale norilor și un șir de simboluri falice. Fără îndoială, unul dintre clanurile hopi folosise clădirea pe post de *kiva*[1] ceremonială.

Păstră pentru o clipă tăcerea absolută, cugetând, apoi se ghemui lângă domnișoara Leon și-i puse mâna pe umăr.

— E timpul să te trezești...

Ellen se frecă la ochi.

— Ce scenă domestică... comentă McKee.

Ea se uită la el, apoi se ridică, rezemându-se de perete și încercând să-și netezească cu degetele părul ciufulit.

— Oh... Cât e ceasul?

— Cam cinci fără un sfert, răspunse McKee. N-ar fi trebuit să irosim atâta timp. Trebuie să scăpăm de-aici!

— Să scăpăm de-aici? Dar nu văd cum am putea...

Domnișoara Leon se uită în sus, la deschizătura de ieșire din tavan, și-apoi la McKee.

— Ce vrei să spui? Cum putem...?

— Indienii hopi au locuit aici. Au reconstruit-o. Ai citit vreodată ceva despre cum își construiesc triburile hopi *pueblo*-urile?

În timp ce vorbea, lui McKee îi trecu prin minte că făcea pe grozavul și gândul îl făcu să se simtă stânjenit. Ellen părea nedumerită.

---

[1] Încăpere folosită de indienii *pueblo* pentru ritualuri religioase.

— Construiau întotdeauna o trapă de salvare la baza unui perete, explică el, ca o gaură care ducea în camera următoare. Apoi o umpleau cu pietre care puteau fi scoase ușor. Îi ajuta să nu rămână blocați într-o parte a construcției, dacă erau atacați.

— Aha... Atunci, crezi că există o ieșire?

— Așa cred. Putem afla. Ar trebui să fie într-unul dintre colțurile interioare.

Și cel mai probabil, gândi McKee, în colțul învecinat cu stânca. Ar fi fost mai ușor acolo, să te sprijini deasupra găurii de salvare atunci când coborai.

Colțul era acoperit cu bețe de cedru rupte. Deasupra, umezeala care se prelingea din când în când de pe suprafața stâncii accelerase acțiunea lentă a descompunerii. Constructorii tăiaseră găuri în piatra moale ca să susțină capetele grinzilor acoperișului, și de aici începuse putrefacția.

McKee luă un băț și începu să împingă la o parte resturile din colț. Lucră cu atenție, încercând să evite zgomotul. Praful fin se ridica într-un nor, în jurul lui. Ellen îngenunche lângă el, împingând cu grijă praful la o parte.

— Nu face zgomot!

— Ai cumva idee despre ce-i vorba? șopti ea. De ce vrea să scrii scrisoarea aia?

— Nu știu ce se întâmplă, răspunse McKee. Poate sunt nebuni.

— Cred că știi cum e cu scrisoarea, insistă domnișoara Leon.

Se opri din săpat și se uită la el. Fața îi arăta ca de cretă, din cauza prafului. Albă și încordată. McKee îi evită privirea.

— A explicat de ce vrea scrisoarea, răspunse McKee.

— Și dacă l-ai fi crezut, ai fi scris-o, replică Ellen.

Se lăsă pe călcâie, uitându-se în continuare la el.

— Nu mă mai trata ca pe un copil! Știi la fel de bine ca mine că, dacă aveau de gând să ne dea drumul, n-ar fi avut nevoie de scrisoare.

— Bine, spuse McKee. Cred că ai dreptate. Vor scrisoarea pentru că știu că la un moment dat o să înceapă cineva să ne caute și nu vor ca această căutare să aibă loc aici. Nu vor să aibă loc vreo căutare în canionul ăsta niciodată, sau cel puțin nu pentru foarte, foarte multă vreme.

— Dar de ce nu? Știi de ce?

— Nu, răspunse McKee. Nici măcar nu pot să bănuiesc de ce. Dar așa stau lucrurile.

Se rezemă de stâncă și-și șterse praful de pe față.

— La început, nu credeam asta. Credeam că treaba pe care o fac ei aici, oricare ar fi aia, îi determina să aștepte ceva anume și că nu știau cât de mult avea să dureze așteptarea, așa că nu voiau să fie deranjați. Dar nu-i așa, pentru că totul pare să se întâmple azi. Ar putea să ne lase pur și simplu aici, și ar trece multă vreme până să ne găsească cineva, mult mai multă vreme decât ar avea ei nevoie ca să se facă nevăzuți.

— La asta mă gândeam și eu, încuviință Ellen.

— Ai observat cum au făcut tabăra? întrebă McKee. Fără groapă de gunoi. Pun toate conservele și celelalte resturi în saci de pânză. Și Eddie, după ce a aprins aragazul, a pus chibritul ars în buzunarul de la vestă.

— N-am observat. Cred că nu m-am gândit la asta.

— Când o s-o-ntindă de-aici, n-o să rămână nici o urmă. Cu atât mai puțin după sezonul ploios din august. În afară de cazul în care ar exista un motiv anume pentru

o căutare, nimeni n-o să știe vreodată că a trecut cineva pe-aici!

Dedesubtul grămezii de rămășițe din colț, tencuiala părea aproape nouă. McKee o înțepă cu bățul și înjură în sinea lui când lemnul putred plesni. Avea nevoie de briceag, dar Uriașul Navajo i-l luase când îl percheziționase. Sau... chiar îl luase?

McKee fu brusc conștient de greutatea cuțitului în buzunarul de la cămașă. Îi dăduse drumul acolo împreună cu pachetul de țigări când ieșise în grabă, cu mâinile pline de nimicuri, în goana lui inutilă ca să scape. Era un loc ciudat în care să țină un briceag, iar indianul îl trecuse cu vederea.

McKee pescui din buzunar briceagul și deschise lama, observând că-l putea ține între degetul mare și arătătorul mâinii drepte fără să-l doară prea tare. Cu degetul pus la loc în încheietură, umflătura trebuie să fi dat înapoi. N-ar mai fi avut nici o șansă acum să-l convingă pe indian că nu putea să scrie.

Tencuiala se curăța pe bucăți, dezvelind o suprafață aspră de piatră, cu crăpături umplute cu mortar din nămol. O clipă mai târziu, un strat de vreun metru pătrat se sfărâmă, iar McKee văzu că avusese dreptate. Zidăria de umplutură se sfârșea într-o jumătate de arc rudimentar, în colț, la șaizeci de centimetri deasupra podelei. Prima piatră fu greu de scos, dar a doua alunecă afară cu ușurință.

McKee se lăsă pe spate pe călcâie, uitându-se la piatră. Era cam de mărimea unui grapefruit și mâna lui stângă o ținea cu neîndemânare. Încercă s-o mute în mâna dreaptă, dar piatra căzu în praf.

Domnișoara Leon se uită la piatră, apoi la el.

— Cred că putem ieși, zise McKee. Să sperăm doar că încăperea de pe partea cealaltă nu s-a dărâmat și n-a îngropat ieșirea sub o grămadă de pietroaie.

— Ce facem dacă ieșim?

Glasul ei abia se auzea.

— I-ai auzit întorcându-se în timpul nopții? întrebă McKee.

— Nu. N-am auzit nimic. Dar nici măcar nu știm dacă au plecat. Poate că numai unul a coborât.

— Uriașul Navajo a zis că trebuie să plece, spuse McKee. Și-a mai zis că s-ar putea să nu se întoarcă până seara. Dacă Eddie n-a rămas aici sus pe terasă, o să încercăm să evadăm.

Domnișoara Leon părea sceptică.

— Haide, o încurajă McKee. Indienii hopi au locuit aici destulă vreme ca să reconstruiască încăperea și n-ar fi stat undeva unde puteau fi prinși la strâmtoare. Avem șanse destul de bune să existe vreun soi de rută de salvare de pe stâncă. Întotdeauna aveau o ieșire ascunsă.

Mai exista o alternativă. Dacă nu găseau nici o cale să coboare de pe stâncă, puteau încerca să-i împiedice pe Eddie și pe indian să urce. Ar fi putut să-i ia prin surprindere, să-i prindă pe scară, lipsiți de apărare în fața unei pietre lăsate să cadă de deasupra. Cu ajutorul factorului-surpriză, ar putea să meargă. Dar exista o pușcă în Land-Rover. S-ar putea să se priceapă la mânuitul ei, probabil foarte bine.

— Dar dacă Eddie a rămas aici, sus? întrebă Ellen. Pariez c-a rămas!

— Nu știu, răspunse McKee. Să sperăm doar că n-a rămas.

Încercă să arboreze zâmbetul lui liniștitor, dar fără prea mult succes. Se gândea la felul în care mânuia Eddie pistolul. Pentru prima oară, îi trecu prin cap cu exactitate cu ce problemă s-ar putea confrunta. S-ar putea să fie nevoit să găsească o modalitate de a ucide un om. Alungă însă acest gând.

Ieși prin trapa din podea și rămase în picioare încordat, ascultând. Corbii zburaseră și singurele sunete erau acum vântul dimineții și șuieratul slab al unei ciocârlii urecheate, aflate pe marginea canionului, mult deasupra lui. Indienii hopi reparaseră și încăperea asta. Își dădea seama după urmele de tencuială. Dar o lespede de piatră căzuse de pe stâncă, trecând prin acoperiș și răsturnând spre exterior o mare parte din peretele estic. Lipsit de sprijin și de apărare, acoperișul se prăbușise, iar secolele de intemperii împinseseră o movilă de nisip și de praf spre ce mai rămăsese din perete. Cățărat pe această movilă, McKee cercetă ce se mai putea vedea din capătul estic al ruinelor.

Construcția se îngusta treptat către est. Din ceea ce-și aducea aminte că văzuse ieri de pe fundul canionului, tot capătul răsăritean al canionului era plin de pereți în ruină. Pereții duceau către locul unde un defect structural despica peretele canionului de la fund până la marginea de sus. Acolo trebuiau să caute o cale de evadare. Acel horn îngust ar fi singurul drum posibil până sus. Gândul îi provocă un nod în stomac. Pe vremea când era masterand, coborâse pe o asemenea pantă abruptă ca să ajungă la o locuință din stâncă, în Mesa Verde, iar amintirea evenimentului îi evoca un amestec neplăcut de teamă și amețeală.

Se cățără cu prudență peste sfărâmăturile peretelui exterior de la marginea construcției și se uită în jos, în canion. Land-Roverul nu se zărea nicăieri. Asta putea să însemne că indianul navajo nu se întorsese încă de pe unde-l duseseră treburile. De asemenea, nu se zărea nici urmă de Eddie. Asta nu însemna nimic. Eddie putea dormi pe undeva, în oricare dintre miile de ascunzători oferite de canion. Sau, la fel de bine, putea fi la numai câțiva metri depărtare, pe aceeași stâncă pe care se afla McKee.

Aici, anasazii își îngrămădiseră construcțiile aproape până la capătul stâncii, lăsând pe marginea prăpastiei o potecă îngustă, acum îngropată sub sfărâmături. McKee păși precaut de-a lungul ei, ținându-se atât de aproape de peretele de stâncă pe cât îi îngăduiau pietrele căzute. La colț, în spatele unui desiș uscat de ienuperi, se opri.

Când o să se uite pe după stâncă, Eddie o să fie acolo. Eddie o să aibă pistolul în mână și, fără nici cea mai mică ezitare, o să-l împuște în cap. McKee se gândi la asta pentru o clipă. Eddie s-ar putea să aibă expresia vagă de regret pe chip, ca atunci când se prezentase lângă Land-Rover. Dar ar apăsa pe trăgaci.

McKee se opri cu spatele lipit de pietre și se uită în partea cealaltă a canionului. Se luminase de ziuă aproape complet. Lumina soarelui aflat imediat sub orizont arunca o nuanță roșiatică pe o formațiune de nori de la răsărit, deasupra vârfurilor stâncilor din partea opusă. O gaiță de *piñon* tâșni dintr-un ienupăr, într-o rafală de alb și negru. Auzi iarăși corbii, acum mult mai sus în canion. Era o dimineață minunată.

McKee se aplecă în față și se uită pe după zid.

Eddie nu se zărea nicăieri. Prelata întinsă era acolo, și aragazul, și alte lucruri. Ambii saci de dormit dispăruseră.

La fel și scara. McKee începu să se destindă. Eddie probabil coborâse și-i lăsase singuri.

Brusc, McKee își dădu seama că ar putea fi văzut cu ușurință de jos. Se mută înapoi în spatele ienuperilor și rămase pe loc, reexaminând în minte situația. Se uită la ceas. Cinci fix. Apoi îl auzi pe Eddie fluierând.

Eddie mergea printre grămezile de pietre căzute la capătul vestic al stâncii, la nici cincisprezece metri depărtare de McKee. Își ducea așternutul sub brațul drept și haina atârnată pe umărul stâng, fluierând ceva care suna familiar. Lăsă așternutul să cadă, împături ordonat haina pe un bolovan de gresie și se ghemui lângă aragaz.

McKee se uită printre ramurile ienupărului, înghețat de frică. Sigur că Uriașul Navajo nu lăsase nimic la voia întâmplării... Luase scara, dar lăsase paznicul pe loc!

Eddie se pieptăna. Tocul de umăr, cu pistolul înăuntru, era legat peste vestă. Cam douăzeci de metri până la el, ghici McKee. Ar putea acoperi poate vreo zece, până-l vedea Eddie, și încă cinci până când Eddie reușea să scoată pistolul, dar apoi Eddie l-ar fi împușcat.

Primul plan la care se gândi McKee, în timp ce-și croia încet drum înapoi pe marginea stâncii, presupunea să aștepte să-l prindă în ambuscadă la colțul încăperii, atunci când Eddie urca scara ca să le aducă micul dejun. Se închipui pe el însuși repezindu-se la el înainte ca Eddie, având mâinile ocupate cu mâncarea, să apuce să scoată pistolul. Ar fi împins scara de sub el, dezarmându-l triumfător.

Ar putea să meargă, dacă Eddie le-ar aduce micul dejun. N-avea însă nici un motiv să creadă că l-ar aduce. Mult mai probabil, i-ar controla întâi pe prizonieri, cu pistolul în mână.

Al doilea plan, la care renunță încă și mai repede, o implica pe domnișoara Leon, care ar fi putut să ridice glasul, poate chiar să strige că-i e rău. Asta l-ar aduce probabil pe Eddie sus pe scară, ca să se uite prin gaura din acoperiș. Însă ar veni cu prudență și suspiciune. Al treilea plan supraviețui ceva mai mult, pentru că, dacă funcționa, nu presupunea să înfrunte pistolul lui Eddie. El și cu domnișoara Leon și-ar putea croi drum, fără să le ducă nimeni lipsa și fără să-i audă nimeni, către capătul estic al stâncii. Acolo ar găsi drumul de salvare hopi prin horn și ar urca spre libertate. Era o idee plăcută și absolut lipsită de realism. Părea extrem de puțin probabil ca Ellen să se poată cățăra pe acolo și imposibil pentru oricine s-o facă fără zgomot. McKee se gândi pentru o clipă cum s-ar simți dacă ar atârna în mâini la treizeci de metri în susul hornului, cu Eddie stând dedesubt și țintind spre el. Se grăbi să ia în vedere alte posibilități.

Una presupunea să găsească o ascunzătoare, undeva între ruine, și să stea la pândă cu o piatră în mână, până când Eddie venea în căutarea lui. Hiba din plan era ușor de văzut. Eddie n-ar avea nici un motiv să-l caute. Ar aștepta pur și simplu să se întoarcă indianul, crezând că nu exista nici o ieșire de pe stâncă.

Ar trebui să-l facă în vreun fel pe Eddie să vină după el.

McKee se lăsă pe burtă ca să treacă înapoi în încăpere.

— Sunt aici, șopti Ellen. L-am auzit fluierând. Te-a văzut?

— Nu, răspunse McKee. Pregătește micul dejun.

— Știi ceva? zise Ellen. Am spus că numai un magician ne-ar mai putea scoate. Ești magician!

— Hmm. Uite... ai grijă ca ceasul să fie întors, spuse McKee. Vreau să aștepți treizeci de minute, apoi să ieși

până aici și să faci zgomot, indiferent cum. Să lovești peretele cu o piatră sau cu altceva, ca să-l atragi. Dar nu fugi. Nu-i da nici un motiv să tragă!

— Ce-ai de gând să faci?

Șoapta ei era atât de slabă, încât abia dacă reușea s-o audă.

— Ține minte! Când vine, oprește-te imediat. Ridică mâinile. Și spune-i că urc pe calea de salvare, acolo unde stânca e despicată, la capătul estic al ruinelor. Spune-i că mă duc să chem poliția.

— Chiar există un loc pe unde poți urca?

— Încă nu știu. Ideea e să i-o iau înainte.

— Nu-i nici un loc! O să te omoare!

Rosti asta ca pe o afirmație categorică.

Dacă Ellen mai spuse și altceva, McKee nu auzi.

— Ellen, șopti el. Înțelegi ce trebuie să faci?

— Da. Cred că da. Dar îți ajung treizeci de minute?

McKee se gândi la asta. Cu fiecare minut care trecea, exista riscul ca Eddie să se întoarcă să-i controleze. Sau s-ar putea întoarce și Uriașul Navajo. Dintr-odată, fu extrem de conștient că stabilea probabil limita de timp pentru viața lui.

— Cred că treizeci de minute vor fi de-ajuns, răspunse el.

Erau cu opt minute mai mult decât îi lăsă Eddie.

Îi luase foarte puțin timp să renunțe la speranța că ruinele i-ar putea oferi un loc pentru ambuscadă. De-a lungul potecii înguste care urmărea marginea construcției, pereții erau prea sfărâmați ca să ofere o ascunzătoare din care să poată ataca. Sub stânca propriu-zisă, ruinele erau mai bine păstrate, unele încă se înălțau pe două etaje, dar ofereau doar un loc în care să te pitești, nu un loc din

care să lansezi un atac. La capătul terasei, unde o dislocare geologică masivă deplasase scoarța pământului cu epoci în urmă și despicase stânca, nu exista nici un fel de ascunziș eficace. McKee se furișă cu atenție pe lângă ultimul colț sfărâmat al locuinței.

Aici, poteca era îngropată sub pietre rostogolite. Un pas greșit însemna o cădere în prăpastia creată de dislocare.

McKee se uită la ceas. Irosise treisprezece minute și nu realizase nimic. Aici, la capăt, crevasa avea vreo cinci metri lățime. Dincolo de ea, platforma de piatră continua. Era ceva mai joasă și, după câțiva metri, se îngusta până la dispariție.

De unde stătea, îi era imposibil să vadă ce oferea crevasa din stâncă. Anasazii își construiseră structura chiar la baza peretelui stâncii. Peretele exterior căzuse în afară, în prăpastie, dar crengile întinse ale unui *piñon* ascundeau deschizătura îngustă.

Trecu prudent peste ceea ce mai rămăsese din pereții despărțitori, oprindu-se să se uite în jos, prin fantă. Despicătura era verticală și, cu toate că era parțial umplută cu lespezi de piatră sparte, desprinse de pe pereții de deasupra, era mult prea departe ca să sară.

McKee se lovi iarăși la mână, urcând pe ceea ce mai rămăsese din peretele din spate. Uitase de deget pentru o clipă, copleșit de nevoia de a ști dacă despicătura ascundea vreo posibilitate pentru el, și-și lăsase greutatea pe mână. Încă îi era greață de la durere, când se lăsă în jos în bezna din spatele zidului. Trecu un minut în timp ce stătea în praf, ținând mâna rigidă ridicată, lăsând pulsația să se domolească și ochii să i se obișnuiască cu întunericul. Ceea ce văzu îl dezamăgi și-l încurajă în același timp.

Nu exista nici o potecă naturală care să ducă în crevasă, așa cum sperase. Platforma de piatră nu se întindea până în ea. Dar anasazii săpaseră prize pentru mâini și picioare, creând posibilitatea de a ajunge la fanta din stâncă. Undeva, în bezna de unde se îngusta crăpătura, unde se putea agăța de pereții opuși, ar trebui să fie o cale către vârf. Dacă scăpa de Eddie, ar fi reușit. Dar cum rămânea cu Eddie?

McKee își analiză poziția. Erau două căi de intrare în această fundătură întunecoasă unde stătea acum, între zid și crevasă: peste peretele sfărâmat, pe unde venise, sau forțând trecerea pe lângă ramurile ieșite în afară ale pinului pitic. Eddie avea să vină probabil peste zid, din exact același motiv pentru care făcuse și el astfel. *Piñonul* se aplecase în afară, către soare. Îți puteai forța trecerea pe lângă el, dar să te apleci pe lângă crengile groase ar fi însemnat să mergi ca pe sârmă chiar pe marginea prăpastiei. Neștiind unde-ar putea fi McKee, probabil ca Eddie n-ar fi riscat să facă asta. Ar alege peretele.

McKee se gândi la asta. Dacă Eddie venea repede peste perete, trecând de la lumina puternică a dimineții de pe platformă la întunericul ăsta, atunci ar avea o șansă de scăpare. Dar nu era foarte probabil să se întâmple asta, pentru că Eddie nu și-ar asuma nici un risc. Ar urca încet pe pietrele prăbușite, cu pistolul pregătit. S-ar opri în vârf, cercetând umbra. Și dacă făcea așa, McKee era prins ca un șoarece în cursă.

Încercă ramura principală, întinsă, a *piñonului*. Dacă ar putea s-o tragă destul în spate și ar lega-o de ceva, calea pe lângă arbore ar fi tentantă. Putea să se servească de cămașă ca frânghie și să lege bine un capăt de ramură. Trăgând de ea cu toată greutatea, ar putea îndoi

copăcelul departe de marginea stâncii, deschizând o potecă ușor de străbătut. Dar unde s-o lege?

O secundă după ce-i veni ideea, o auzi pe Ellen.

Glasul îi suna ascuțit, aproape isteric. Îl auzi pe Eddie, pe un ton furios, și iarăși pe Ellen, strigând acum. Apoi se auzi împușcătura. O singură bubuitură care stârni un vacarm de ecouri răsfrânte dintr-o parte într-alta a canionului.

„Și acum e moartă", gândi McKee. „Canfield a murit, și ea la fel."

Mușcă de colțul gulerului cămășii kaki cu dinții din față, o întinse cu mâna stângă și-o despică atent cu briceagul. Simți durere când apucă briceagul, dar se dovedi suportabilă. Sfâșie cămașa de-a lungul spatelui, răsuci cele două bucăți și le legă între ele, formând funia improvizată. Apoi își trase centura și o făcu laț în jurul unei pietre ascuțite, de lângă perete.

Era de ajuns. Trase de copac, gândindu-se năucit că Eddie nu-l lăsase treizeci de minute și că Ellen strigase ca să-l prevină. Trase de funia făcută din cămașă, o trecu prin cureaua făcută laț și-o înfășură de două ori. Mâna dreaptă nu-i folosea la nimic pentru munca asta grea și-și folosi dinții ca să strângă nodul. Într-o clipă, avea să-l înfrunte pe Eddie.

Era aproape gata. Lăsă cuțitul pe o piatră care ieșea în afară, căută printre pietrele din praful de la picioarele lui și alese una care i se potrivea bine în mâna stângă. În câteva minute avea să se termine. Eddie o să apară. Dacă Eddie trecea pe lângă arbore, va tăia cămașa și ramura îl va plesni. Și, în timp ce tăia funia, McKee avea să vină peste perete cu piatra. Dacă Eddie era orbit de creanga biciuitoare, sau rănit, sau măcar încetinit, atunci McKee putea

să-l omoare. Indiferent cum, avea să se termine atunci și-acolo. McKee se gândi la asta. Era mai bine decât să se gândească la glasul lui Ellen și la sunetul pistolului.

Eddie sosi cam prea repede. McKee se așeză cât mai sus pe sfărâmături, se uită peste marginea peretelui și-l zări. Stătea pe potecă, la colț, unde platforma era retezată de crevasă, cercetând ruinele. McKee se ascunse în spatele paravanului de ramuri de *piñon* când Eddie se întoarse spre el. Avea vesta descheiată acum și ținea pistolul în mâna dreaptă, pe lângă corp. Țeava, observă McKee, țintea întotdeauna odată cu ochii, ca lanterna cuiva care căuta prin întuneric.

McKee simți o presiune în piept și-și dădu seama că-și ținea răsuflarea. Expiră pe gură și strânse piatra din mână.

Eddie venea spre el. Porni direct spre marginea crevasei, la fel cum făcuse McKee, pășind atent peste pereții despărțitori răsturnați.

După șase metri, se opri și îndoi genunchii, cercetând copacul și peretele.

— McKee, zise el, a trebuit să-ți împușc femeia.

Eddie vorbea pe un ton de conversație. Se opri pentru o clipă, ascultând, ca și cum făcea o pauză politicoasă în așteptarea unui răspuns.

— Dacă te ucid, o să pierd treizeci de mii de dolari, continuă Eddie. George o să piardă de două ori mai mult.

Făcu încă o pauză.

— O să mă obligi s-o fac?

McKee descoperi că-și ținea iar răsuflarea. Eddie cerceta peretele, hotărându-se ce să facă.

McKee se uită la piatra din mână. Își răsuci corpul, își adună puterile și o aruncă într-un arc înalt, în susul

crevasei. Se auzi un zornăit, cu ecouri, când piatra ricoșă de la un perete la altul. Eddie făcu cinci pași grăbiți, aproape alergând, și apoi se opri brusc, aproape de *piñon*.

McKee ținu lama briceagului lângă pânza întinsă. Eddie se uită în sus, de-a lungul peretelui, apoi se ghemui, privind încordat pe deasupra crengilor joase de *piñon*, atât de aproape, încât McKee nu-i vedea decât umărul stâng și o parte a spatelui.

Totul se petrecu foarte repede.

Eddie păși grăbit în spațiul dintre copac și crevasă, și McKee trase în jos cuțitul. Își dădu seama, chiar atunci când reteză funia, că Eddie se oprise din nou. Subestimase prudența pistolarului.

Trecând peste zid, McKee văzu numai o parte din ceea ce se întâmplase. Se auzi detunătura pistolului lui Eddie, care trăsese în creanga care se legăna. Apoi blondul, cu reflexe fulgerătoare, făcu un salt în spate, ghemuindu-se și răsucindu-se și îndreptând țeava pistolului către McKee.

Brusc însă, Eddie dispăru. Se auzi un strigăt, un amestec de surpriză, furie și teamă, și o bufnitură de cădere. Saltul reflex al lui Eddie îl dusese dincolo de marginea stâncii, în prăpastie.

Când McKee aruncă prima privire în crevasă, presupuse că Eddie era mort. Bărbatul lovise, după cât se părea, o lespede înclinată, de gresie, cam la șase metri mai jos de platformă, fusese aruncat de pe aceasta către un bloc mare de rocă neagră, blocat în mijlocul crăpăturii, apoi căzuse încă trei metri. Era prins între pietre, într-o poziție incomodă, încovoiată, cam la cinci metri deasupra fundului nisipos al crevasei. Pistolul zăcea pe nisip, cam la

cincisprezece metri mai jos. McKee se uită cu lăcomie la el. Era la fel de imposibil de ajuns la el, ca și la Luna de pe cer.

În clipa următoare, zări capul lui Eddie mișcându-se. Eddie se uita în sus, la el. Îi curgea sânge din nas și respira pe gură. McKee se uită fix la bărbat, simțind un amestec de jenă și milă.

— Am căzut, zise Eddie.

— Mda, replică McKee. Când ai sărit înapoi, ca să te ferești de copacul ăla.

Vru să spună că-i părea rău, dar se stăpâni.

— Poți să cobori până aici, la mine? Am nevoie de ajutor.

— Nu știu, răspunse McKee. George a dat jos scara. Știi vreo altă cale?

— Trebuia să mă aleg cu patruzeci și cinci de mii de dolari, continuă Eddie. Au scris în contract că o să capăt cincisprezece mii când terminau treaba, plus alte treizeci de mii dacă nu afla nimeni despre asta, un an de zile de-acum înainte. De aceea trebuia să te punem să scrii scrisoarea aia.

Sângele din nas i se scurgea acum pe bărbie. Tuși.

— Nu-mi mai simt mâinile.

— Cine sunt *ei*? întrebă McKee. Ce faceți aici?

— George primea mai mult, pentru că el a făcut contractul și totul depindea de el, răspunse Eddie. După asta, dacă primeam suma întreagă, aș fi avut aproape două sute de mii de dolari puși deoparte...

Tuși din nou.

— Și fără să plătesc impozite.

Capul lui Eddie se aplecă în față. Părea să se holbeze la piatra din fața lui. McKee știa că privea moartea în față. Dacă Eddie ar fi fost navajo, în curând spiritul lui ar fi evadat ca să bântuie pe vecie, luând cu el tot ceea

ce era slab, rău și nefiresc la omul ăsta și lăsând în urmă tot ceea ce era frumos și bun. Numai aceia dintre *dinee* care mureau înainte de primul lor țipăt, la naștere, sau de moarte naturală, de bătrânețe, scăpau de soarta asta și se bucurau de simpla uitare. Fantoma lui Eddie ar fi fost una lacomă, cugetă McKee, râvnind mereu la posesiuni materiale – răutatea supremă pentru indienii navajo.

Eddie tuși.

— Eddie, unde-i George? Când se întoarce?

Eddie avu nevoie de o clipă ca să ridice capul.

— Azi e ziua când încercau să termine. George trebuia să iasă, să ridice bateriile și după asta...

Eddie se opri iar, ca să tușească.

— Apoi trebuia s-o-ntindem de-aici. Încă o zi, ca George să șteargă urmele și apoi am fi terminat.

— Dar când o să se întoarcă George?

— N-nu știu, răspunse Eddie.

— Te rog, insistă McKee. Trebuie să știu.

— Nu. N-ar ajuta la nimic. Lucrează la marginea orașului Los Angeles, dar eu am auzit de el tocmai pe Coasta de Est. Se zice că n-a încălcat niciodată un contract.

Eddie tuși încă o dată.

— N-a dat niciodată chix. O să vă omoare și pe tine, și pe femeia ta, și-apoi o să meargă mai departe.

McKee simți un val subit de speranță. Dură doar o secundă.

— N-ai omorât-o?

— Oh... zise el cu o voce slabă. Uitasem...

Se uită în sus la McKee, încruntat.

— I-am zis să nu țipe. Poate că glonțul n-a omorât-o...

McKee nu-l aşteptă să termine. O luă la fugă, sărind peste zidurile sfărâmate, către Ellen.

Zăcea ieşită aproape cu totul prin trapa din încăpere. Se părea că Eddie o împuşcase tocmai când ieşea. McKee rămase câteva clipe uitându-se la ea, simţindu-se îngrozitor de singur şi obosit. Abia când o ridică, îşi dădu seama că trăia încă.

Glonţul îi trecuse prin obraz, ricoşase pe lângă maxilar, lovise partea de sus a umărului şi ieşise prin spate. McKee aduse apă, conserve, trusa de prim-ajutor şi unul dintre sacii de dormit de la locul taberei. O întinse pe aşternut şi-i examină rănile. Glonţul lovise după cât se părea omoplatul drept, fracturându-l. Ricoşase prin muşchiul spatelui, lăsând o gaură în jurul căreia începuse să se închege sângele. Îi spălă rănile, le presără cu dezinfectant din trusă, îi bandajă faţa şi aplică un tampon de tifon pe rana deschisă pe unde ieşise glonţul.

Nu era nimic altceva de făcut. Cu paşi mici, se duse până la crevasă. Poate că Eddie îi putea spune ceva folositor. Eddie se holba încă la piatra din faţa lui, dar de-acum n-avea să mai răspundă la nici o întrebare.

McKee se uită în jos la cadavru, gândindu-se la ce-i spusese blondul. Uriaşul Navajo era din Los Angeles. Probabil, îşi spuse McKee, un „navajo relocat“, fiul uneia dintre acele familii nefericite care fuseseră mutate din rezervaţia lovită de secetă, în centrele urbane, în timpul anilor '30. Fusese unul dintre experimentele cele mai dezastruoase ale Biroului pentru Afaceri Indiene, transformând păstorii flămânzi în orăşeni alcoolici şi flămânzi. Dacă George fusese crescut în Los Angeles, ăsta trebuie să fi fost motivul pentru care nu stăpânea bine consoanele guturale navajo şi pentru care ceea ce ştia despre

vrăjitori venea din cărți. Și poate că ar explica și existența unui indian cu legături interlope, așa cum păruse să sugereze Eddie. Dar nu explica de ce George și Eddie fuseseră însărcinați să sperie păstorii ca să plece din acest ținut al canioanelor. Sau de ce era atât de important ca nimeni să nu afle că fuseseră aici.

Metalul pistolului lui Eddie reflecta soarele abia răsărit. Dacă punea mâna pe el, cugetă McKee, putea să-l aștepte pe Uriașul Navajo să se întoarcă, să-l împuște, apoi s-o care pe Ellen în jos pe scară și s-o ducă la spital cu Land-Roverul. Dar pistolul nu putea fi recuperat. Nici vorbă să poată coborî în crevasă, și cu atât mai puțin să urce la loc.

Se gândi la asta. Fără pistol, probabil că-l putea împiedica pe Uriașul Navajo să urce pe stâncă. Avea mâncare și apă în tabără. Putea aștepta până venea uriașul. Dar atunci Ellen avea să moară.

McKee își mușcă buza, încercând cu disperare să se gândească la cea mai bună soluție. În momentul următor, își aduse aminte de dubă. Bătrâna Pietre Cenușii spusese că era parcată în canionul Pietrei Tainice, la cincisprezece kilometri mai sus de gura canionului Multe Ruine. Trebuia să fie aproape, la cel mult trei kilometri distanță. Se hotărî pe loc.

Avu nevoie de numai câteva minute ca s-o ascundă pe Ellen Leon undeva unde Uriașul Navajo s-ar fi putut să n-o găsească. O duse în sacul de dormit înapoi la ruinele de sub stâncă. O așeză într-o încăpere, cu mâncare și apă alături, și-i aranjă încă o dată bandajul de pe față. Atunci văzu că avea ochii deschiși.

— Bergen...

Întinse mâna, iar el i-o prinse, conștient de cât de mică și de fragilă părea.

— Stai liniștită, o sfătui el. O să mă cațăr afară și-o să aduc ajutoare.

— Bergen, zise ea din nou. Ai grijă!

Alergă înapoi la despicătura din stâncă. Avea să urce pe stânci și să găsească duba. Cumva o s-o găsească. Dacă nu, i-ar lua o zi și-o noapte să meargă pe jos până la Shoemaker. Optsprezece sau douăzeci de ore, presupuse, ceea ce însemna cu douăsprezece mai multe decât avea la dispoziție.

Împinse copăcelul *piñon* și trecu pe lângă el, în fanta întunecoasă, înăbușindu-și groaza de înălțime. Ea spusese că Hall era deștept, sclipitor. Dacă reușea să-l găsească pe Jim Hall, poate că el avea să fie destul de deștept ca s-o salveze pe fata cu care era logodit.

Capitolul 17

Era aproape ora amiezii, când McKee găsi cablurile. Se ghemui în umbra îngustă a unui ienupăr și le examină. Unul era cam de diametrul degetului său, iar celălalt îl însoțea paralel și era mai subțire. Amândouă erau bine izolate cu cauciuc gri, aproape invizibil pe terenul pietros. Cel mai gros, bănui McKee, transporta curent electric. Cel mai subțire putea fi orice, poate chiar un cablu telefonic. Cu siguranță faceau parte din sistemul de culegere a datelor pentru experimentele de sunet ale inginerului Hall. Asta îi oferi lui McKee al doilea val de speranță de când ieșise din horn, în urmă cu trei ore.

Primul apăruse acum o oră, când îl văzuse pe băiatul călare. Se oprise să-și tragă răsuflarea și să se orienteze pe platforma de stâncă. Aruncase o privire în urmă și băiatul era acolo, la nici două sute de metri depărtare, privindu-l în tăcere. Băiatul purta ceva ce părea a fi o șapcă roșie. Dar, când McKee făcuse semn cu mâna și strigase, calul și călărețul dispăruseră pur și simplu. Se evaporaseră atât de brusc, încât lui McKee i se păru că nu mai vede bine.

— Știe că-i în ținutul vrăjitorilor, își zise McKee, și e speriat.

Încercarea de a-l urmări ar fi fost o pierdere de vreme, condamnată din start eșecului.

Să urmeze cablurile, pe de altă parte, ar fi simplu. La un capăt putea fi vreun soi de invenție din domeniul electrotehnicii. La celălalt capăt, cu un dram de noroc, l-ar fi putut găsi pe inginer. Iar Hall cu siguranță avea o dubă și poate chiar un emițător radio. Cablul ducea către sud-est, peste platoul dinspre valea Kam Bimghi și către nord-vest, înspre marginea canionului pe care-o ocolise McKee. Era o alegere evidentă. McKee porni grăbit în direcția canionului, urmând cablul.

La marginea canionului, cablul șerpuia în jos, dispărând sub tufișuri și reapărând în locul unde era întins peste proeminențele de piatră. McKee se opri, privind în depărtare ca să vadă în ce direcție ducea cablul.

Această parte de canion era mai puțin adâncă decât Multe Ruine, iar pereții ei dărâmați ofereau câteva căi de coborâre destul de ușoare. De pe fundul canionului, McKee auzi un *bang, bang, bang* însoțit de ecouri, sunetul metalului care se lovea de metal. Un val de entuziasm îi alungă oboseala. Hall și duba lui trebuiau să fie acolo. La nici șase sute de metri depărtare!

Durerea sosi fără absolut nici un avertisment, exact când McKee făcu un pas în jos pe pantă. Dincolo de durere, poate vreme de o secundă, fu conștient de pocnetul sec al unei puști declanșate de la mare depărtare. Apoi fu conștient numai de cădere și de sufocare, de nevoia teribilă de a trage aer în plămânii care nu voiau să funcționeze. Era pe spate acum, pe o movilă de aluviuni, chiar sub marginea canionului. Cerul din fața ochilor săi era albastru-închis. Reușea să respire din nou, deși inhalarea aerului îi producea durere. Și putea să gândească iarăși. Duse mâna acolo unde-l durea, în partea dreaptă a pieptului. O ridică fierbinte și roșie. Cineva îl împușcase.

Cine? Băiatul cu calul? N-avea nici un sens. Uriașul Navajo. Da, desigur.

McKee se chinui să se ridice în capul oaselor, sprijinindu-se de piatră, și examină cu prudență pagubele. Simțea gaura glonțului în spate, ca pe o mică pată arzătoare. Glonțul ieșise apoi prin piept, pe lângă sfârcul stâng, făcând o gaură din care țâșnea acum sânge. Coaste rupte, își spuse, dar plămânul sigur a rămas neatins. Încă se umplea cu aer.

McKee tuși și tresări la durerea dintre coaste, ascuțită ca un pumnal. Încercă să gândească. Uriașul Navajo trebuie să se fi întors pe stâncă și o găsise pe Ellen. N-avea nici un rost să se mai gândească la asta.

În depărtare auzea sunetul slab, ritmic al unui motor în doi timpi. Probabil un generator. Și probabil că jos, în canion, Hall nu auzise împușcătura. Sau, dacă o auzise, n-ar avea nici un motiv să fie alarmat de ea. Trebuia să ajungă la Hall la timp, ca să-i spună ce se întâmpla.

McKee reuși să se ridice în picioare, făcu trei pași de-a lungul aluviunilor și se opri, cu răsuflarea tăiată. Ca să nu cadă, se agăță de cablul învelit în cauciuc, întins deasupra pietrelor. În ritmul ăsta, ar fi avut nevoie de jumătate de oră ca să ajungă la dubă. Și nu credea că avea atât de mult timp la dispoziție.

Nu reuși să vadă nimic la început. Doar un podiș întins, cu smocuri rare de iarba-bizonului. Ici și colo se vedeau *piñoni* rămași pitici din cauza secetei, ienuperi și tufișuri de creozot. O suprafață de piatră pe care nu mișca nimic. Apoi zări, în stânga lui, silueta unui bărbat. Omul mergea încet, ținând de-a curmezișul pieptului o pușcă cu vizor telescopic. Se mișca fără grabă, implacabil, necruțător, către locul de pe marginea canionului de

unde căzuse McKee. La mai puțin de cinci sute de metri depărtare, înaintând aproape nonșalant către el, sub o pălărie neagră cu boruri mari, era moartea sigură.

McKee respinse un impuls disperat de a fugi. Când își învinse panica, descoperi că aceasta fusese înlocuită de o furie neclintită, rece, copleșitoare. Se uită în jur în căutarea unei arme și deveni brusc conștient de izolația moale de cauciuc de pe cablul pe care-l strângea în palmă.

„Ticălosule! Javră! N-o să mă termini pur și simplu, ca pe-un animal schilod! O să trebuiască să vii după mine."

Dacă Uriașul Navajo ar fi fost neatent, dacă ar fi venit direct către margine, McKee ar fi intrat în criză de timp. Dar Uriașul Navajo nu-și asumă nici cel mai mic risc. Când McKee îi auzi ghetele, sunetul venea de dedesubt. Vânătorul pășea tiptil, precaut, ocolind punctul de pe margine unde îl văzuse pe McKee doborât de glonțul lui.

McKee lucră febril. Trase cablul destins peste un bolovan și-l izbi de două ori cu o piatră. Cablul fu retezat și capătul sări într-o jerbă de scântei. Scoase cu briceagul un metru jumătate de tub gros de cauciuc de pe capătul fără curent. În timp ce lucra, planul se contură în mintea lui. Imediat mai sus, în canion, văzuse un pin *ponderosa* uriaș rezemat de stâncă, un buștean mort, ascuns de un desiș de puieți de pin. Urma să se târască până acolo, să lege cauciucul de două trunchiuri de puieți ca să facă o praștie, să-și facă o lance dintr-un alt puiet și să spere că Uriașul Navajo avea să comită o greșeală.

Uriașul Navajo nu făcea greșeli. McKee îl vedea acum venind aplecat, la zece metri mai jos de marginea canionului. Uriașul se uită în sus, către locul unde sângele lui McKee mânjise bolovanul. McKee îi vedea profilul,

umbrit de borul lat al noii pălării negre. Avea un chip nobil, încordat, ca de șoim. Uriașul Navajo urcă până la bolovan și îngenunche lângă el. Examină urmele de sânge, se ridică în picioare, scrută panta de dedesubt și porni cu prudență pe drumul pe care-o apucase McKee.

McKee își împinse călcâiele mai adânc în acele de pin și încercă lancea pe tensiunea cauciucului. Tăiase o bucată de un metru dintr-o tulpină de pin groasă de vreo doi centimetri, îi făcuse un vârf rudimentar și-apoi apăsase unealta de găurit a briceagului în lemnul moale, la cinci-sprezece centimetri de capătul greu. Rupt de la locul lui, acest colț de oțel deveni cârligul de care legă cauciucul.

Stătea întins, aproape una cu pământul, trăgând cu greutatea lui cauciucul rezistent. Văzu pălăria indianului navajo, apoi umerii, apoi centura. Bărbatul urca încet panta. La un moment dat, se opri. Se uită la copacul căzut și la desișul de ponderosa. Privi încordat spre umbra adâncă unde se ascundea McKee.

McKee își ținu răsuflarea, luptând împotriva amețelii. Patru sau cinci pași mai aproape, se rugă. Vino mai aproape. Vino mai aproape...

Indianul stătea chiar în fața lui privindu-l în ochi. Avea chipul gânditor. Dintr-odată zâmbi.

— Ia te uită, zise el. Aici erai!

Următorul moment i se păru lui McKee că durează o veșnicie. Mâna dreaptă a Uriașului Navajo așeză patul puștii pe umărul drept, mâna stângă îndreptă țeava spre țintă, după care chipul indianului se deplasă ușor spre dreapta, în spatele vizorului lunetei. Toate acestea, în timp ce McKee își elibera lancea din praștia improvizată.

Cel mai probabil, luneta făcuse diferența. În mod normal, indianul ar fi văzut lancea în clipa lansării, destul de

devreme ca să facă pur și simplu un pas într-o parte. În spatele vizorului însă, o văzu prea târziu. Se auzi un sunet, pe care McKee avea să și-l amintească pentru totdeauna, ceva ca un ciocan lovind un pepene. Și zăngănitul puștii căzând pe pietre. Apoi sunetul Uriașului Navajo rostogolindu-se pe spate, în josul pantei.

McKee se târî afară din desiș și apucă pușca. Era incredibil de grea. Uriașul Navajo alunecase cu capul în jos, între doi bolovani. McKee se uită la bărbat și întoarse imediat privirea. Tulpina de pin îl lovise în partea de jos a pieptului. Nu exista nici cea mai mică șansă să fie în viață. Pălăria neagră zăcea lângă bolovan, cu soarele reflectându-se în argintul elegant al bandei cu ținte. Iar mai sus, pe pantă, era o legătură îmblănită, prinsă cu o fâșie de piele. McKee dezlegă fâșia. O piele de lup se desfășură cât era de lungă.

McKee simți un vârtej de amețeală. „Întotdeauna mi-am dorit pielea unui vrăjitor. S-o agăț pe peretele biroului. Ori, poate, să i-o dau lui Canfield..."

Își aminti însă că Jeremy Canfield era mort, și-și dădu seama că el era umed de sânge într-o parte, iar cracul pantalonilor i se lipea de coapsă. Puse pielea de lup pe braț și porni pe pantă, către fundul canionului. Căzu o dată. Dar își aminti de Ellen Leon și se puse din nou pe picioare. În sfârșit, ajunse pe fundul nisipos al canionului, unde îi era mult mai ușor să se deplaseze.

— Lasă pușca jos!

— Ce? întrebă McKee.

Un băiat stătea în spatele unui pâlc de sălcii. Lângă el era un cal, în frâu.

— Lasă pușca jos!

Băiatul avea o șapcă roșie pe cap și ținea în mână o armă cu țeava scurtă. O pușcă veche Winchester. Era ațintită asupra lui McKee.

McKee lăsă din mână pușca Uriașului Navajo. Pielea de lup căzu odată cu ea, într-o grămăjoară mototolită pe nisip.

— Unde-i celălalt vrăjitor?

— Ce? exclamă McKee.

Era important să spună ce trebuie.

— E mort, răspunse, după o clipă. M-a împușcat și l-am omorât. Acolo sus, sub marginea canionului.

McKee împinse pielea de lup cu vârful piciorului.

— Asta-i pielea lui de vrăjitor, explică el, vorbind acum în navajo. Eu nu sunt vrăjitor. Sunt un om care predă la școală.

Băiatul se uita la el, cu chipul lipsit de expresie.

— E o dubă puțin mai încolo, spuse McKee. Trebuie să mă lași să ajung la ea și omul de-acolo o să mă ajute.

— În ordine, zise băiatul cu ezitare. Ia-o tu înainte. Eu o să merg în spatele tău...

Ajunse la vreo treizeci de metri de dubă, înainte s-o observe. Era parcată într-un desiș de cătină și sălcii, chiar pe fundul canionului. Lângă ea, huruia un generator pe benzină. Ușa din spate a dubei era deschisă, cu un lacăt atârnând de balama. Prin ușă, McKee auzi sunetul slab al cuiva fluierând, apoi un ciocănit de metal pe metal.

McKee se opri.

— Bună ziua! strigă el.

Parcă nu era vocea lui.

McKee mai făcu doi pași către dubiță, conștient că fluieratul încetase.

Un bărbat apăru în ușa dubei. Era blond, cu jachetă de blugi, mai înalt decât McKee și mai tânăr, cu o proteză auditivă după urechea stângă. Ochii lui albaștri se opriră pentru o secundă asupra lui McKee, plini de uimire și tulburare.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? întrebă.

Ieși din dubă, venind înspre McKee.

— Am fost împușcat, explică McKee. Cineva m-a împușcat.

Vocea îi suna răgușită.

— Am oprit sângerarea...

Se prăbuși dintr-odată pe nisip.

Blondul spunea ceva.

— Nu vorbi, îl întrerupse McKee. Ascultă. Ești Jim Hall?

— De unde știi asta?

— Ascultă, insistă McKee. Spune-i băiatului de-aici că nu sunt vrăjitor și o să te-ajute...

Făcu o pauză și începu din nou, încercând să pronunțe cuvintele.

— Ellen Leon a fost și ea împușcată. Ellen Leon. E sus, la construcția aceea mare de pe stânci, dintr-un canion...

McKee făcu încă un efort să gândească limpede.

— În canionul care dă în Multe Ruine, la sud-vest de-aici.

Bărbatul îngenunche lângă McKee, cu fața apropiată de a lui. Lui McKee îi venea greu să se concentreze asupra expresiei lui Jim. Era surprinsă, uluită, tulburată, poate chiar speriată.

— Ai zis Ellen? întrebă bărbatul. Ce dracu' caută ea aici? Ce i s-a-ntâmplat?

— Un bărbat a împușcat-o. Are nevoie de ajutor, răspunse McKee. Du-te s-o ajuți!

— Cine-a împușcat-o? întrebă bărbatul.

— Unul pe nume Eddie, zise McKee.

Era foarte obosit. De ce nu pleca odată prostul ăsta?

— Nu-ți face griji, continuă el. Eddie e mort acum.

Îl auzi pe Jim întrebându-l ceva, dar nu se putea gândi la un răspuns. Dar bărbatul îi luă capul între mâini și-i vorbi drept în față.

— Ascultă. Spune-mi... Ce s-a întâmplat cu Eddie? Ce s-a întâmplat cu Eddie? Și mai era cineva cu el? Unde-i cel care era cu el?

McKee nu reușea să se gândească la cum să răspundă. Ceva nu era în ordine.

Încercă să răspundă: „E mort", dar Jim Hall vorbea iarăși.

— Răspunde-mi, naiba să te ia! exclamă Hall, cu glasul îndârjit. Poliția știe ceva despre asta? A spus cineva ceva poliției?

McKee se gândi c-o să-i răspundă într-o clipă. Acum se concentra să nu cadă pe-o parte.

Hall se ridică în picioare. Vorbi cu băiatul cu șapca de baseball, iar băiatul răspunse. McKee auzi o parte din discuție.

— L-ai văzut pe vrăjitorul pe care l-a omorât?

Nu auzi răspunsul băiatului.

— Aveai dreptate când ai bănuit asta, spunea Hall. Omul ăsta de-aici e un Lup Navajo. Dă-mi pușca ta!

McKee încetă să mai asculte. Se întreba cum de știa Jim Hall despre bărbatul care era cu Eddie, și de ce se purta așa. Aproape imediat, cu o limpezime care-i provoca greață și

disperare, înțelese adevărul. Hall era asociatul Uriașului Navajo!

Băiatul nu-i dăduse pușca lui Hall. Stătea nemișcat, părând plin de îndoieli.

— Atunci pune pușca în dubă, zise Hall. O să-l lăsăm pe vrăjitor aici. Leagă-l mai întâi! Apoi mergem cu mașina până la Chinle și anunțăm poliția.

Hall făcu o pauză.

— Dă-mi pușca și eu o s-o pun în dubă...

— Nu, spuse McKee. Nu-i da pușca!

Hall se întoarse să se uite la el. McKee se concentră asupra feței. Părea furios. Dar apoi își schimbă expresia. O altă voce spusese ceva, ceva în navajo.

Spusese:

— Așa-i, Billy Nez, nu-i da pușca!

Mânia părăsi chipul lui Jim Hall, în timp ce McKee îl privea, iar acum arăta șocat și palid. Apoi dispăru.

McKee se dădu bătut. Căzu pe-o parte. Era mult mai bine asa...

Sunetul metalic al ușii de la dubă trântindu-se, apoi o voce, vocea lui Joe Leaphorn, și, puțin mai târziu, un singur bubuit puternic.

Nu pot să leșin acum, își spuse McKee, pentru că trebuie să-i zic despre Ellen. Dar leșină.

Capitolul 18

Mai întâi simți mirosul oarecum grețos de eter, apoi cearșafurile de spital, ghipsul de pe piept și atela bandajată strâns la mâna dreaptă. Camera era întunecată. Văzu silueta unui bărbat care stătea în picioare și se uita pe fereastră, în lumina soarelui. Bărbatul era Joe Leaphorn.

— Ai găsit-o? întrebă McKee.

— Bineînțeles, răspunse Leaphorn.

Se așeză lângă pat.

— De fapt, am găsit-o înainte să te găsim pe tine.

Întrerupse următoarea întrebare a lui McKee.

— E în salonul de vizavi. Are osul maxilarului spart, un umăr fracturat și a cam pierdut sânge.

Se uită de sus la McKee, zâmbind.

— În tine însă au trebuit să bage o grămadă de sânge. Erai secătuit.

— O să se facă bine?

— Ea e deja mai bine. Tu în schimb ești aici de două zile!

McKee rămase puțin pe gânduri.

— Prietenul ei, zise. Cum s-a terminat totul în canion?

— Ticălosul s-a sinucis, răspunse Leaphorn. A plecat chiar din fața mea, s-a dus în dubă, a trântit ușa, a încuiat-o, a scos un pistol mic de calibrul 22 pe care-l avea acolo și s-a împușcat direct în frunte!

Pe chipul lui Leaphorn se citea amărăciunea.

— A intrat acolo și n-am putut să mai fac nimic, continuă el.

Părea că nu-i venea încă să creadă ce se întâmplase.

Lui McKee i se făcu rău. Poate că de vină era eterul.

— Acum ai mai mult sânge navajo în tine decât am eu, comentă Leaphorn. Doctorul a zis c-ai avut baia de ulei spartă. A fost nevoie de o grămadă de sânge!

— Bănuiesc c-a trebuit să-i spui despre Hall...

— Știe.

— Trebuie să fi fost nebun, comentă McKee.

— Nebun după avere, replică Leaphorn. Voi îi ziceți ambiție. Uneori, noi îi zicem vrăjitorie. Îți aduci aminte de Mitul Originilor, când Prima Femeie a trimis Bâtlanul să se scufunde în cea de-a patra lume ca să aducă bocceaua cu vrăjitorie? I-a cerut să înoate și să-i aducă înapoi „calea de a face bani".

— Mai lasă filosofia, protestă McKee. Ce s-a întâmplat? Cum ați găsit-o?

— Am mai observat și înainte, spuse Leaphorn. Femeile belacani sunt mai deștepte decât voi, bărbații belacani. Domnișoara Leon s-a dus până la aragazul ăla de voiaj de pe stâncă. A vărsat gazul lampant și a făcut un mic foc din resturi, care fumega teribil. Se vedea de la câțiva kilometri depărtare.

Îi zâmbi lui McKee.

— Și-a închipuit că mai e și altceva ce-ai dori să știi. Avea îndoieli în legătură cu Hall, când am ajuns eu acolo. Era foarte agitată. Zicea c-ai plecat să-l cauți și se temea că ți s-ar putea întâmpla ceva. Domnișoara Leon voia să mă urc prin fanta aceea din stâncă și s-o iau la fugă peste podiș, ca să te salvez.

McKee se simțea mai bine. De fapt, se simțea minunat.

— De ce nu te-ai gândit la ceva simplu, cum ar fi să faci un fum mare? întrebă Leaphorn. Ai vrut să faci pe grozavul cățărându-te prin stânca aia despicată...

— De unde era să știu eu c-o să te plimbi întâmplător pe acolo? întrebă McKee. Cavaleria e cea care-ar trebui să vină la țanc, nu indianul salvator!

Lui McKee îi trecu prin cap un gând care-i șterse zâmbetul de pe față.

— Bănuiesc că știi că i-am omorât pe cei doi?

— În mod oficial, n-ai omorât pe nimeni, răspunse Leaphorn. Oficial, avem doar doi morți. Oficial, doctorul Canfield și Jim Hall au murit într-un accident de mașină. Domnișoara Leon și cu tine ați fost răniți în același accident. Și, tot în mod oficial, Eddie Poher și George Jackson n-au existat niciodată.

— Așa-i chema? Și oricum, ce se petrecea acolo? Ce făcea Hall?

— E confidențial, zise Leaphorn.

— Confidențial pe dracu', răspunse McKee. Dacă te aștepți să spun o poveste inventată despre Canfield care-a murit într-un accident de mașină, atunci spune-mi adevărul.

— Nici eu n-ar prea trebui să știu toate astea...

— Dar știi.

Leaphorn se uită lung la el.

— Bine, cedă el. I-ai tăiat unul dintre cabluri, așa că bănuiesc că știi că Hall avea baterii portabile de radar, care supravegheau totul pe podișul ăla. Și știi că podișul e pe traseul de la Tonepah Range din Utah către Poligonul Experimental White Sands.

— Mda, răspunse McKee. Asta știu.

Se întrebă de ce nu se gândise la radar.

— Hall stătea cu radarul ăsta chiar sub ceea ce militarii numesc „traiectoria păsărilor“ și, când „păsările“ decolau de la Tonepah, radarul furniza informații într-un computer din dubă. Hall le înregistra.

— Ce testau?

— Serviciile militare de informații nu spun unui polițist navajo asemenea lucruri.

— Pun pariu că bănuiești ceva...

Leaphorn se uită iarăși la el.

— Poate VIRM. Vehiculul Intercontinental de Re-Intrare Multiplă? Am citit despre el în *Newsweek*. O singură rachetă, care aruncă cinci sau șase focoase și câteva ținte false. Asta aș zice că e, dac-ar fi să-mi dau cu părerea.

— Tot n-are sens. Ce făcea cu informațiile pe care le înregistra și cum de un tip ca Hall s-a încurcat cu gașca asta?

— Dacă o să taci și-o să asculți, o să-ți spun.

Din ceea ce știau până acum, îi explică Leaphorn, Hall, Poher și Jackson sosiseră în rezervație separat, cu aproape două luni în urmă. Verificarea amprentelor fusese edificatoare. Poher era relativ necunoscut. Fusese arestat o singură dată, pe baza suspiciunii de complicitate în jefuirea unei bănci și fusese bănuit că făcea afaceri cu mafia de pe Coasta de Est, dar niciodată condamnat. Cu Jackson era altă poveste. Mai era cunoscut și sub numele de Amos Raven, Big Raven și George Thomas, cu un cazier juvenil lung și violent, datând de la sfârșitul anilor '30 din Los Angeles, o condamnare ca adult pentru jaf armat și vreo șase arestări preventive, într-o varietate de infracțiuni de vătămare corporală, toate legate de mafie.

— Un indian relocat. Jackson pare să se fi născut la Los Angeles.

Leaphorn izbucni în râs.

— Un navajo de California... Asta-i ceea ce m-a încurcat. Mă așteptam să se comporte ca Oamenii și, când colo, tot ce știa despre Oameni trebuie să fi fost luat dintr-o carte!

— *Studii de caz privind anomaliile etnografice navajo*, printre altele, precizează McKee, scrisă de John Greersen.

— Oricum, continuă Leaphorn, se pare că Jackson a fost ales pentru sarcina asta pur și simplu pentru că era navajo și arăta ca unul dintre ei. Treaba lui trebuie să fi fost să-l ajute pe Hall să-și instaleze echipamentul și să aibă grijă ca nimeni să nu știe ce se petrece. N-ar fi părut prea greu, pentru același motiv pentru care armata a ales traseul ăsta pentru rachetele ei continentale. Ținutul este aproape pustiu. Hall s-a instalat în complexul canionului Multe Ruine, pe care Oamenii îl evită din cauza fantomelor anasazi, iar Jackson a speriat puținii rătăciți, prefăcându-se că e vrăjitor.

— În afară de Horseman, sublinie McKee.

— Mda. În afară de Horseman.

Glasul lui Leaphorn suna șters.

— N-a fost vina ta, îl consolă McKee.

— Îți aduci aminte ce i-am spus lui Jackson la punctul comercial? Am spus că, dacă Horseman nu vine singur, o să ne ducem noi acolo să-l căutăm. Așa că Jackson l-a adus pentru noi și l-a pus la vedere, undeva unde să nu ne scape.

— Gândește-te puțin, Joe. Nu exista nici o cale să împiedici lucrurile astea să se întâmple.

— Mi-am dat seama prea târziu, replică Leaphorn. Am mirosit ceva în legătură cu Jackson. Dar mi-am

închipuit că acționează ca un navajo, când de fapt el acționa ca un alb!

— Mulțumesc mult, protestă McKee.

— Dacă ar fi fost navajo, indiferent ce-ar fi făcut acolo, uciderea lui Horseman ar fi distrus totul pentru el. Ar fi plecat undeva și-ar fi făcut o baie de aburi, apoi și-ar fi căutat un Cântăreț, s-ar fi vindecat și-ar fi uitat totul.

Leaphorn îi povesti lui McKee despre Calea Dușmanului și despre găsirea locului unde Jackson construise drumul către podișul Ceniza.

— A pus una dintre bateriile de radar acolo sus, apoi a amenajat drumul ca s-o poată duce jos ușor, fără să folosească scripetele. Când i-a dispărut pălăria, a știut că cineva l-a văzut, așa că a mutat radarul înapoi pe podiș. Nu știam despre radar, însă începuse să fie limpede că erau implicați o mulțime de bani. Dacă pui totul cap la cap, o mulțime de bani și o crimă... Nu putea fi un navajo!

— În ordine, spuse McKee. Înțeleg. Dar cum a intrat Hall în afacere?

— Nu știu, răspunse Leaphorn. Am auzit că federalii fac cercetări la o companie de electronice de pe Coasta de Vest, deținută de mafie. Cred că Hall a mai făcut până acum niște treburi pentru ei, ceva legal însă.

Se uită gânditor la McKee.

— Faptul că Jackson voia să scrii scrisoarea nu ți-a dat de bănuit?

— Credeam că nu vor să vină cineva acolo să ne caute, răspunse McKee. Ce altceva?

— Mai gândește-te, insistă Leaphorn. Dacă ai un teanc de înregistrări care-ți spun exact cum funcționează sistemul de rachete balistice al inamicului, ar valora o

grămadă de bani. Dar valorează cu mult mai mult dacă cealaltă parte nu bănuiește că le ai. Așa-i?

— Pentru că dacă bănuiește, schimbă sistemul, completă McKee. Eddie a zis ceva despre asta. Despre scrisoare... cum că ar valora o mulțime de bani.

Atunci intră o infirmieră, o fată navajo, în uniforma Spitalului Serviciului Indian. Îl mustră pe Leaphorn pentru că stătuse prea mult, îi măsură temperatura lui McKee și-i dădu o pastilă, cu o înghițitură de apă.

Când McKee se trezi din nou, văzu lângă pat o tavă cu mâncare acoperită și, alături de tavă, un plic.

Cu mâna cea sănătoasă, întoarse plicul pe toate fețele, conștientizând, înainte de a-l deschide, senzația familiară pe care i-o dădea simțul realității aflat în luptă cu permanentul și incurabilul lui optimism. Mesajul dinăuntru era de la Ellen Leon. Mâine, începea ea, doctorul avea s-o lase să vină să-l viziteze. Nu erau doar paisprezece cuvinte seci, scrise cu cerneală albastră pe hârtie albastră. Era o scrisoare lungă.

Mulțumiri

Deși materialul etnologic, așa cum este folosit în această carte, nu e menit să se ridice la înălțimea standardelor erudite și științifice, autorul dorește să le mulțumească pentru informațiile obținute din lucrările lor lui Willard W. Hill, Leland C. Wyman, Mary C. Wheelwright, părintelui Berard Haile, lui Clyde Kluckhohn și lui Washington Matthews, și le mulțumește, totodată, prietenilor lui din rândul poporului navajo pentru sfaturile și informațiile furnizate.

Paladin Crime

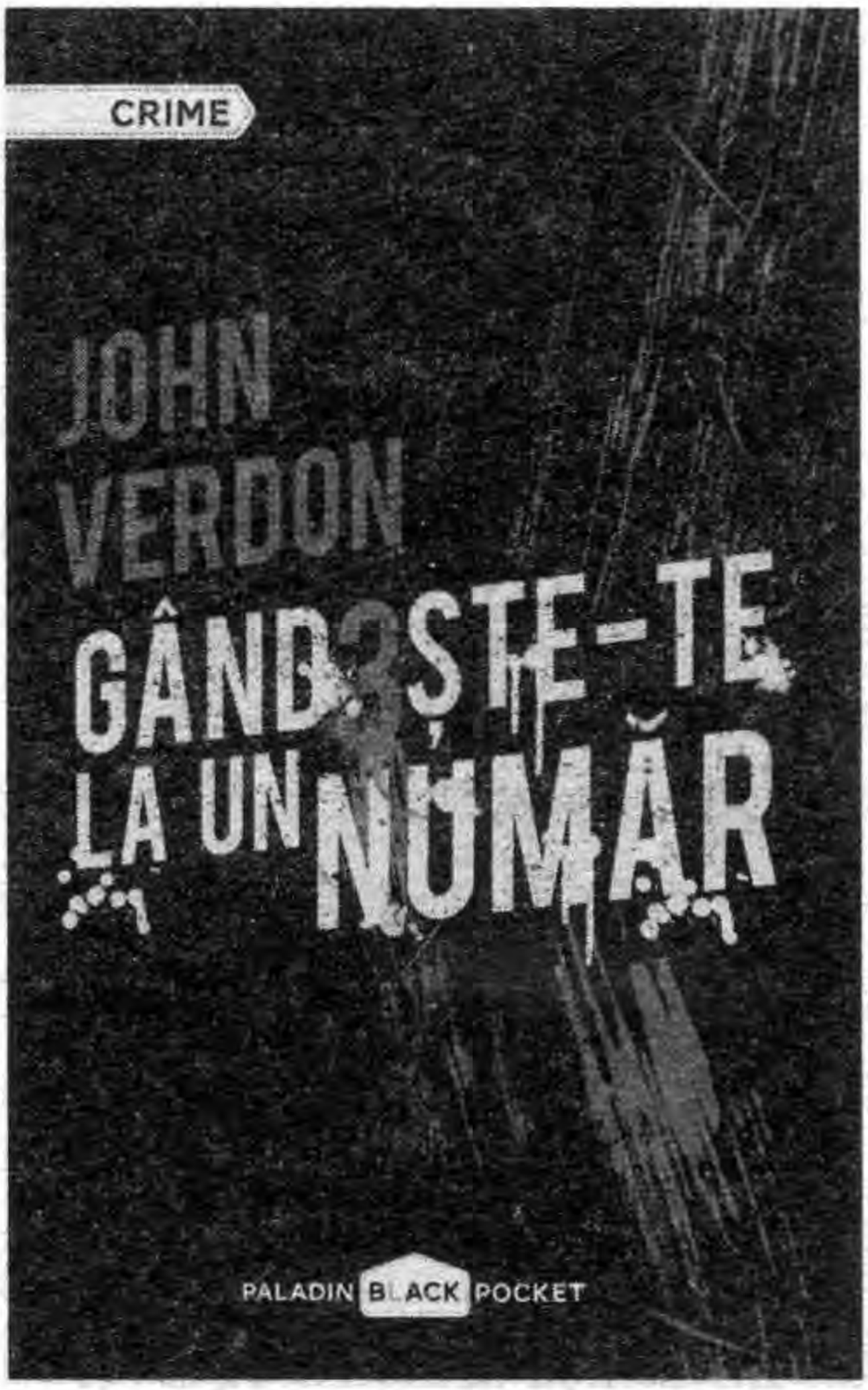

John Verdon, *Gândește-te la un număr*

Traducere din limba engleză de Diana Marin-Caea

Cum ai reacționa dacă într-o zi ai primi o scrisoare în versuri prin care un necunoscut îți mărturisește că îți cunoaște cele mai adânci secrete și îți cere să te gândești la un număr? Și ce ai face dacă necunoscutul ar ghici numărul la care te-ai gândit?

Deși inițial sceptic, detectivul Dave Gurney se lasă atras în rezolvarea enigmei. Povestea se complică însă atunci când este ucis destinatarul scrisorilor, un prieten din facultate al detectivului, și apoi se produc alte trei crime cu același mod de operare.

Paladin Crime

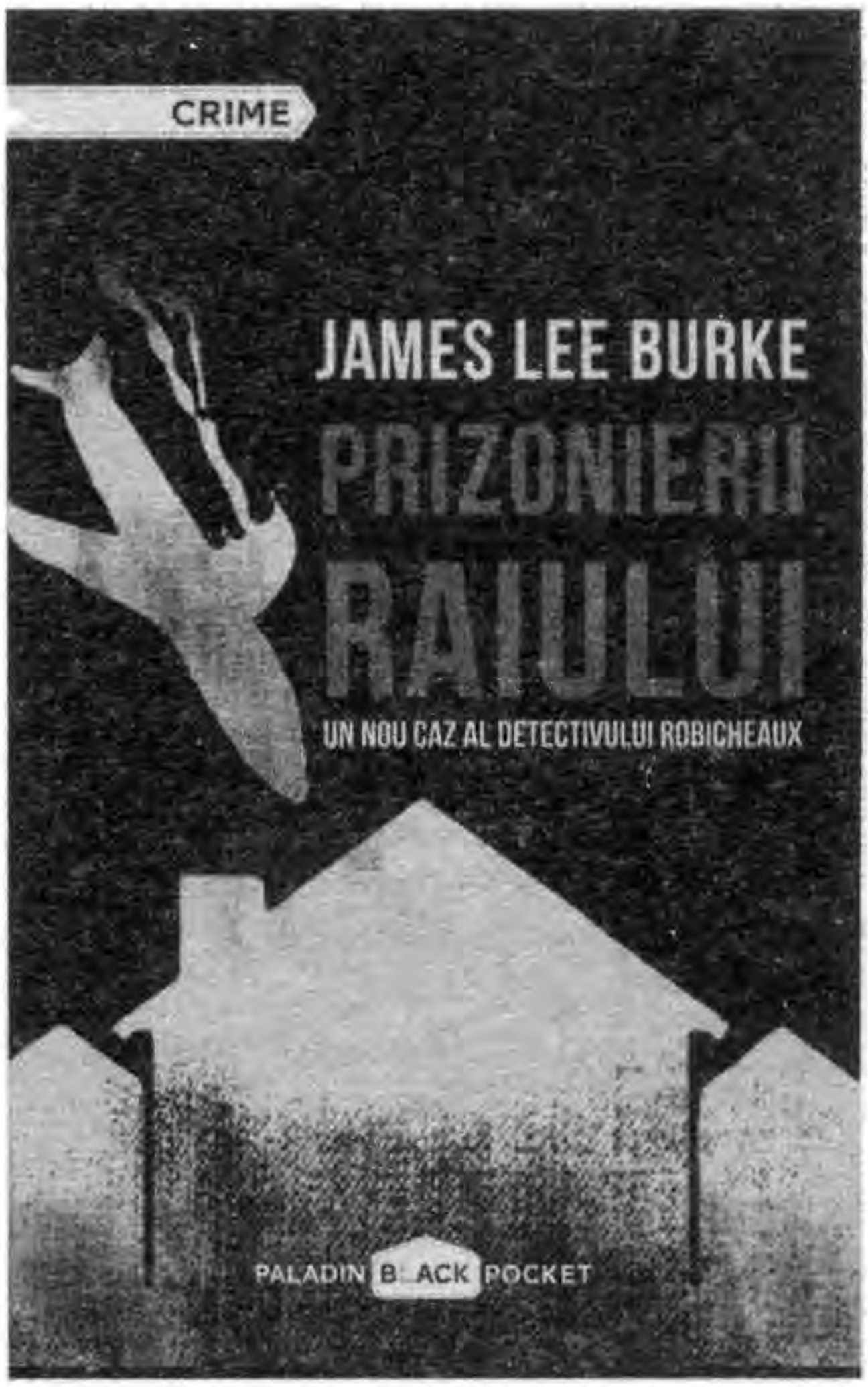

James Lee Burke, *Prizonierii raiului*
Traducere din limba engleză și note de Oana Chițu

Dave Robicheaux a renunțat la cariera de detectiv, a câștigat bătălia cu alcoolul și a părăsit New Orleans-ul, mutându-se împreună cu soția lui în zona mlăștinoasă a Louisianei, unde și-a deschis un magazin pescăresc.

Liniștea cuplului este însă curând tulburată odată cu prăbușirea unui misterios avion în apele Golfului, care aduce în viața lor o fetiță cu un trecut nefericit. Dar aceasta este doar începutul unui șir de crime și trădări. Robicheaux se vede nevoit să îi înfrunte pe Bubba Rocque, un individ brutal pe care îl cunoaște încă din copilărie, și pe soția acestuia, o femeie atrăgătoare, dar malefică.

Paladin Crime

Frances Fyfield, *Sânge din piatră*

Traducere din limba engleză de Iulia Dromereschi

Marianne Shearer, o avocată aflată la apogeul carierei, respectată de colegii de breaslă și adorată de clienții pe care îi apără, se sinucide, aparent fără niciun motiv.

Ultimul ei client a fost achitat, iar verdictul a contribuit din plin la moartea martorului principal al acuzării. A fost avocata cuprinsă de remușcări? Oare viața ei privată – liniștită, ba chiar aparent ternă – ascundea un secret?

Peter Friel, un confrate încăpățânat, e hotărât să afle dacă ultimul proces ascunde motivul sinuciderii Mariannei.

Martin Cruz Smith, *Parcul Gorki*

Traducere din limba engleză de Mircea Pricăjan

O triplă crimă are loc într-un parc de distracții din Moscova, iar cadavrele înghețate sunt găsite în zăpadă, fără degete și cu fețele mutilate.

Anchetatorul Arkadi Renko pornește în căutarea unui foarte bogat (și lipsit de scrupule) traficant de blănuri pentru demascarea căruia va înfrunta deopotrivă KGB-ul, FBI-ul și poliția new-yorkeză, iar viața îi este mereu pusă în pericol. Și asta nu este tot: Renko se îndrăgostește de o frumoasă disidentă, pentru care este gata să riște totul.